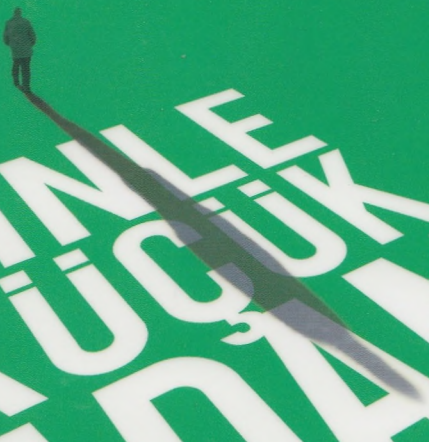
İNSAN ÜZERİNE BİR DENEME

DİNLE KÜÇÜK ADAM

WILHELM REICH

doruk

Dinle Küçük Adam

Wilhelm Reich

DORUK YAYIMCILIK / Psikoloji
Dinle Küçük Adam

Orjinal Adı:
Listen, little Man!

Yazarı:
Wilhelm Reich

İngilizce'den Çeviren:
Selma Koçak

Sayfa Tasarımı:
Cafer Çakmak

© Doruk Yayımcılık 2011
Tüm hakları saklıdır. İzinsiz alıntı yapılamaz.

ISBN: 978-975-553-375-9

Baskı: Nisan 2011

Baskı Cilt:
Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C. Blok. No: 291 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 674 85 28

doruk

Himaye-i Etfal Sokak No: 6/2 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 514 61 57 - (0212) 514 61 58
e-posta: info@dorukyayimcilik.com
www.dorukyayimcilik.com

Dinle Küçük Adam

Wilhelm Reich

Resimleyen:
William Steig

İngilizce'den Çeviren:
Selma Koçak

doruk

Wilhelm Reich

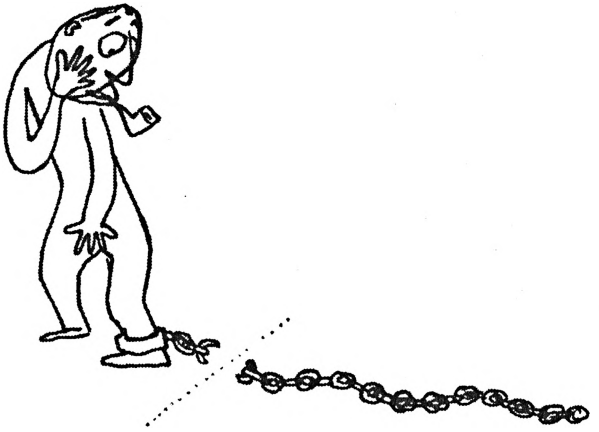
(24 Mart 1897 – 3 Kasım 1957) Dobrzanica, Galicia, Avusturya - Macaristan'da doğmuş, Pensilvanya, ABD'de ölmüş psikanalist ve Freud öğrencisi. Carl Gustav Jung ve Alfred Adler'in tersine Sigmund Freud'un cinsellikle ilgili tezlerini daha ilerilere götürmeye çalışmıştır.

1927'de Alman Komünist Partisi'nde boy gösterdi. Aynı yıl Sexpol'u (Cinsel Siyaset Derneği'ni) de kurdu. Emekçi mahallelerde işçiler için ruhsal bakımevlerini 1928'de Viyana'da açtı.

Uygarlığın cinsel ahlakının bireyler üzerindeki etkisinin kitleler nezdinde toplumsal yapıyı belirlediğini öne sürer. Aile yapsının burjuva karakterini, kadının üzerindeki cinsel baskıyı, psikolojik olarak sağlıklı ve sağlıksız bünyeler arasındaki temel farkları gündeme getirmiştir. Sağlıklı ve doyumlu cinselliğin varolabilmesi için özgür, sınıfsız bir toplumun varlığını öngörür. Reich'a göre cinsel özgürlüğün bulunmadığı uygarlık toplumunda insanoğlu hep büyük bir stres içerisinde yaşayacaktır. Wilhelm Reich'e göre sağlıklı insan orgazmik yeteneğe sahip insandır. Cinsel enerjinin insanı iyileştiren bir özelliğinden bahseder. Aynı zamanda bu enerjinin depolanabileceğine, kişiler arasında aktarılabileceğine inanır. Bu enerjileri depolamak için bir alet bile geliştirmiştir. Yaşamının sonuna doğru şizofrenik belirtiler göstermiştir. Reich, hayatını Amerika'da bir cezaevinde noktalamıştır.

İçindekiler

Önsöz.....9
Dinle Küçük Adam.....15
Geleceğe Bakış.....137

Eyvah!

Siz doğruluk taslıyor ve benimle alay ediyorsunuz
Dünyayı yönetmeye başladığınızdan bu yana
Ne işe yaradı sizin politikanız?
İnsanı ezmekten ve öldürmekten başka!

Charles de Coster, *Till Ulenspiegel*

Önsöz

Dinle, Küçük Adam! Bilimsel bir belge değil, insan üzerine bir denemedir. 1946 yılı yazında Orgone Enstitüsü'*nün arşivlerine kaynak olarak yazıldı yayımlanma amacı taşımıyordu. Bu kitap, bir bilim adamı ve doktorun kendi içinde savaşım verirken önce safdil bir seyirci olarak, sonra şaşkınlıkla, en sonunda korkuya kapılarak sokaktaki insanın kendi kendini cezalandırdığını, nasıl acı çektiğini ve kendi başına öfkelenip durduğunu, kendi düşmânlarına nasıl hayran olup onları yücelttiğini ve dostlarını nasıl öldürdüğünü, halkın temsilciliği göreviyle iktidara geçince acı çektiren zalim egemen sınıflara nasıl taş çıkarttığını uzun yıllar boyunca gözlemleyerek vardığı sonuçtur.

"Küçük Adam"a yönelik bu sözler, dedikodu ve kara çalmalara karşı sessiz bir yanıttır. Bu verildiği sırada, devlet yetkililerinin politikacılarla ve psika-

(*) Acunsal Yaşam Enerjisi (Orgone) Kurumu belgeliklerinde kitabın 1943-46 yılları arasında yazıldığını belirten bulgular vardır. *-Ed.*

nalizcilerle işbirliği yaparak insan sağlığını koruması gerektiğini kimse düşünmedi, o sırada *Orgone* saldırıyorlardı ('orgone'nin us dışı olduğunu kanıtlayamıyorlar, *kara çalarak boğmaya* çalışıyorlar). Oysa orgone üzerine yapılan çalışmalar, insan yaşamını ve sağlığını geniş ölçüde ilgilendiriyor. Bu "konuşmalar"ın tarihsel bir belge olarak yayımlanmasını haklı çıkaran gerekçe işte buradan gelmektedir. Bana öyle geliyor ki, sokaktaki insan bir araştırma laboratuvarında neler olup bittiğini öğrenmeli ve deneyimli bir psikiyatristin görüşüne göre kendisinin neyi temsil ettiğini bilmelidir. Yetkenin zararlı özlemlerine engel olabilmek için sokaktaki insanın yapabileceği tek şey, gerçeklikle ilişki kurmaktır. İster çalışırken, ister severken, ister nefret ederken ve kendini dedikoduya verirken nasıl bir *sorumluluk* yüklenmesi gerektiği küçük adama öğretilmelidir. İnsanların nasıl kızıl ya da kara faşist olduğunu öğrenmelidir. Yaşamın ve çocuklarımızın korunması için savaşım verenler, kızıl ve kara faşizmin yaptığı gibi, yalnızca öldürücü bir ideoloji değil, ayrıca yaşam dolu ve sağlıklı çocukları da sakat bırakıyor, robotlaştırıyor, kafalarını çarpıtıyor, çünkü ona göre devlet haktan, yalan gerçekten, savaş yaşamdan önce gelir, oysa yeni doğan varlığın korunması, bizim tek umudumuzdur! Doktor ve eğitimcinin dürüst olması gereken tek yer, hastanın ve çocuğun içinde taşıdığı yaşamdır! Eğer bu dürüstlüğe sıkı sıkıya bağlı kalınırsa, "yabancı politika"nın büyük sorunları, kendiliğinden çözüme kavuşur.

"Bu konuşmalar" insan yaşamına bir biçim verme iddiası taşımıyor. Üretken ve yaşam sevinci taşıyan bir bireyin heyecanlı yaşamındaki fırtınaları anlatıyor. Bir şeye inandırmayı ya da bir kimseyi değiştirmeyi önermiyor. Bir bir fırtınanın betimlendiği resimdeki gibi, o da bir deneyimi anlatıyor. Okuyucu bunu benimsemek ya da ilgi göstermek zorunda değildir. İster okur, isterse bir kenara bırakır. Ne açıkça bir dileği içeriyor, ne bir izlenceyi. Araştırmacı ve düşünür için kişisel tepki gösterme hakkını, şair ve filozoftan esirgenmeyen bir hakkı istiyor sadece. Kendi çalışmalarına eğitilmiş bir araştırmacıya, iyi korunmuş bir tuzaktan fırlatılan duygusal vebanın zehirli oklarının gizli ve anlaşılmayan savlarına karşı ayaklanıyor. Duygusal vebanın niteliklerini, hareket tarzını ve ilerlemeleri nasıl geciktirdiğini açıklığa kavuşturuyor. "İnsan doğası"nın derinliklerinde yatan ve bilinmeyen o engin zenginliklere olan inancını açıklıyor ve sadece insanların umutlarını gerçekleştirmek istiyor.

Toplumsal ve kişisel ilişkilerde yaşam saf ve temizdir, sevimlidir, ama yine benzer nedenlerden dolayı mevcut koşullar içinde tehdit altında tutulmaktadır. Yine kendisi kadar sevimli, hizmetsever ve gönlü bol yoldaşının, yaşamın yasalarını gözlemlediği kanısından hareket etmektedir. Duygusal veba ortalığı kasıp kavurduğu sürece, ister sağlıklı bir çocuğun, ister ilkel bir insanın temelde doğal davranışı, ussal bir yaşam düzeni için verilen savaşımda en büyük tehdit diye ortaya çıkar. Çünkü veba-

ya yakalanmış birey, kendi soydaşlarında da kendi düşünme ve davranış biçimlerini görmek ister. Sevimli bir birey, herkesi de öyle sanır ve ona göre davranır. Vebaya yakalanmış birey, herkesin yalan söylediğine, aldatıldığına ve ihanet ettiğine inanır, buna karşılık gözü sadece iktidardadır. Bu koşullar altında yaşamın yararsız ve tehdit altında olduğunu söylemeye gerek yok. Yaşam, vebaya yakalanmış birey için eli açık olduğunda, tüm kanını yitiriyor, sonra gülünç duruma düşürülüyor ya da ihanete uğruyor; güvendiği zaman, aldatılıyor.

Şimdiye kadar hep böyleydi bu. Yaşamın korunması ve gelişmesi için savaşımda katı davranmak gerekiyorsa, böyle bir davranıştan kaçınmamalıdır; insan gerçekliğe bağlı kalmak koşuluyla böyle davranırsa, kendi iyiliğinden bir şey yitirmiş olmaz. Bizim umudumuzu besleyen şey, kişiliği kabuk bağlamış ve kitle içinde uyum sağlamış bireyin karanlık ve tehlikeli tepilerine seslenerek sonsuz mutluluklara yol açan veba hastalarının, milyonlarca etkin ve dürüst insan arasında *bir avuçtan* daha az olmasıdır. Kitle ile uyum sağlamış bireyin içindeki veba tohumlarına karşı bir tek ilaç vardır: Etkin yaşamı, bireyin doğrudan doğruya kendisinin kavraması. Yaşamın kendisi iktidar olmak istemez, ama insanıl varlık, içinde gereken görevin yerine getirilmesini ister. Yaşamın dayandığı üç temel vardır: Sevi, çalışma ve bilgi.

Ruhsal vebaya karşı korunmak isteyen herkes, Amerika ve diğer ülkelerde bizim iyi yönde yarar-

landığımız, ama ruhsal vebanın kötüye kullandığı konuşma özgürlüğüne alışmalıdır. Anlatım özgürlüğü herkes için güvence altına alındığı zaman, sonunda akılcı düzen üstün gelir. Bu da küçümsenecek bir umut değildir.

Sen "küçük", "sıradan" bir insansın

Dinle Küçük Adam!

Sana *"küçük adam", "sıradan insan", "bayağı adam"* diyorlar; yeni bir dönemin, "sıradan bir insan çağı"nın başladığını bildiriyorlar.

Küçük adam! bunu söyleyen sen değilsin, bunu söyleyen *onlar*, büyük ulusların başkanları, yardımcıları, meslekten işçi önderleri, pişman olmuş burjuva çocukları, devlet adamları ve filozoflar. Sana bir gelecek vaadinde bulunuyorlar, ama senin geçmişinden hiç söz etmiyorlar.

Oysa korkunç bir geçmişin mirasısın sen. Senin mirasın, senin kendi ellerin arasında yanan bir elmastır. Bunu sana söyleyen *benim!* Beni dinle.

Bir doktor, bir ayakkabıcı, bir teknisyen, bir eğitimci eğer kendi ekmeğini kazanmak istiyorsa, kendi eksik ve zayıf yanlarını da bilmelidir. Birkaç on yıldan beridir yönetici rolü üstlenmeye başladın. Buna göre insanlığın geleceği senin düşüncelerine ve eylemlerine bağlı oluyor. Bununla birlikte öğretmenlerin ve ustaların senin gerçekten ne düşündü-

günü ve ne olduğunu söylemiyorlar; kendi geleceğini ancak, kendi ellerinle kurabilmen için hiç kimse seninle ilgili bir tek eleştiriyi dile getirmeyi göze alamıyor. Yalnızca belirli bir yönde "özgür"sün: Kendi öz yaşamına egemen olamaman harcadığın tüm çabalarda ve kendine yönelttiğin tüm özeleştirilerde.

Hiçbir zaman böyle bir yakınmada bulunmadın: "Beni kendi efendim ve dünyanın efendisi yapmayı vaat ediyorsunuz, ama kendi kendime nasıl egemen olacağımı, eylem ve düşüncelerimdeki yanlışlarımı bana açıklamıyorsunuz!"

"Küçük adam," istedikleri gibi yönetmeleri için kendini iktidara teslim ediyorsun. Sonra da kalkıp ağzını açmıyorsun. En kötü eğilimlerle yüklü güçlere ya da güçsüzlere kendi adına konuşabilme yetkisini veriyorsun. Ve bir kez daha aldatıldığının ayrımına vardığın zaman çok geç kalmış oluyorsun.

Seni anlıyorum. Maskesiz, bir parti üyeliği kartı taşımadan ve "ünlü" olmadan, çıplak bedeninle ve çıplak ruhunla seni çok gördüm. Yeni doğmuş gibi çıplak, don gömlek kalmış bir mareşal gibi çıplak. Önümde sızlandın, ağladın, kendi özlemlerini, aşkını ve acını anlattın. Seni tanıyorum ve anlıyorum. Nasıl bir kimse olduğunu sana söyleyeceğim, küçük adam, çünkü senin büyük geleceğine ciddi olarak inanıyorum. Kuşkusuz o gelecek sana ait! Bunun için gerekli olan ilk şey, senin kendine bakmandır. Gerçekte ne isen, ona bak. Senin führerlerin ve temsilcilerin ne diyorsa, onu dinle:

Sen *"sıradan ve küçük bir insansın!"* Bu bir çift sözcüğün anlamını iyi düşün, "küçük" ve "sıradan"...

Kaçma. Kendine bakma yürekliliğini göster! "Hangi hakla bana ders vermeye kalkışıyorsun?" Korkulu bakışında küstah dilinden bu sorunun çıktığını görüyorum. Kendini bir şey sanan, küçük adam! Sen kendine bakmaktan, eleştiriden korkuyorsun, küçük adam, sana söz verilen güçten korktuğun gibi. Bu gücün nasıl kullanıldığını öğrenmeye hiç de niyetli görünmüyorsun. Bir gün kendi Ben'ini başka türlü duyumsayabileceğini düşünmekten korkuyorsun, kovulmuş bir köpek gibi değil, özgür bir insan olabilsen, art düşünceli değil, içten olabilsen, geceden yararlanarak gizlice değil, gün ışığında sevebilsen. Sen kendini küçümsüyorsun, küçük adam. "Kişisel bir kanıya sahip olmak, kendi yaşamım için karar vermek ve dünyanın bana ait olduğunu açıklamak için ben kim oluyorum?" diyorsun. Haklısın: Kendi yaşamının efendisi olmak için sen kim oluyorsun? Senin kim olduğunu söyleyeceğim:

Gerçek büyük adamlardan *bir tek noktada* ayrılıyorsun: Büyük adam da bir zamanlar senin gibi küçük bir adamdı, ama o kendinde önemli bir nitelik geliştirdi: Kendi düşünce ve eylemlerinin zayıflığını nereye yerleştirmesi gerektiğini bildi. Büyük bir görevin yerine getirilmesinde üzerine çöken kendi küçüklüğünden ve bayağılığından doğan tehlikenin ayrımına varmasını öğrendi. *Büyük adam, ne zaman*

ve niçin küçük adam olduğunu biliyor. Küçük adam, küçük olduğunu bilmiyor ve bunun bilincine varmaktan korkuyor. Kendi küçüklüğünü ve dar kafalılığını, gücün ve büyüklüğün düşleri arkasına, diğer insanların gücünün ve büyüklüğünün arkasına gizliyor. Büyük savaş şefleriyle övünüyor, ama kendiyle gurur duymuyor. Algıladığı düşünceye hayran olacak yerde, algılamadığı düşünceye hayran oluyor. Bir şeyi ne denli çok anlamazsa, o denli çok inanıyor ve anlamını kolayca kavradığı düşüncelerin doğruluğuna inanmıyor.

Ben sana kendi içimdeki küçük adamı anlatmakla başlayacağım:

Senin bu dünyadaki bu hakkını kendi konuşmalarımla ve kitaplarımla yirmi beş yıl boyunca savundum. Sana ait olanları alamadığını, ABD'nin bağımsızlığa kavuşmasıyla, Sovyet Devrimi ile, Paris'te ve Viyana'da verdiğin mücadelelerde elde ettiklerini koruma gücünden yoksun olduğun için seni kınadım. Oysa Paris, Pétain* ve Laval* ile, Viyana, Hitler ile Sovyetler Birliği, Stalin ile sonuçlandı, Amerika'nın bağımsızlığı da Ku-Klux-Klan ile bitebilir.

Özgürlüğü ele geçirmeyi, kendin ve başkaları için korumaktan daha iyi bildin. Senin bu niteliğini ben çoktan beridir biliyordum. Ama bir güç du-

---

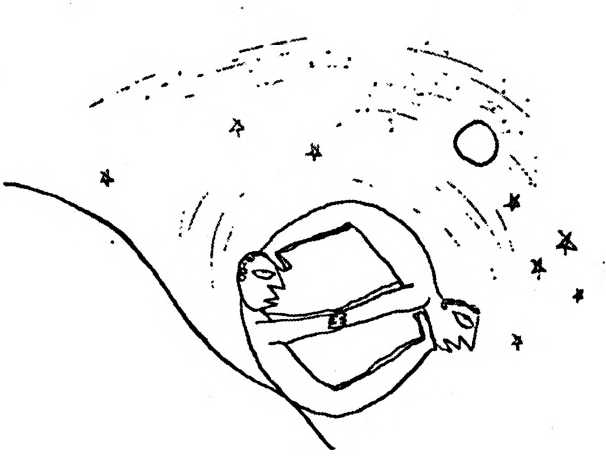
(*) Petain, Henri-Philipe; Fr. Mareşali, d.1856-ö.1951.

(*) 1916' da Verdun'u savundu. 1917'den Haziran 1940'a kadar Fransız Ordusu Başkomutanı, 1940'da Başbakan, Temmuz 1940'da Devlet Başkanı, 1945'te "işbirlikçi" olarak ölüme mahkûm edildi. Ömür boyu hapse mahkûm oldu. 1945'te (idam edildi.).

rumdan henüz çıkmış iken, birinciden daha kötü olan ikincisine neden saplandığını anlayamıyordum. Seni tutsak yapanın kim olduğunu ortaya çıkardım: SEN KENDİ KENDİNİ ZİNCİRE VURUYORSUN. Kendi tutsaklığının tek ve biricik sorumlusu, yine sensin. Yalnızca sensin, başka hiç kimse değil!

Sözlerim seni şaşırtıyor değil mi? Senin kurtarıcıların anlattıklarına göre sorumlu olanlar Guillaume, Nicolas, Papa Grégoire, Morgan, Krupp ya da Ford. Senin "kurtarıcıların"a gelince, onlar Mussolini, Napolyon, Hitler ve Stalin.

Ben sana diyorum ki: *"Senin tek kurtarıcın, yine sensin, kendinsin!"*

Sen kendi kendini köleliğe mahkûm ediyorsun.

Bu söz üzerinde duruyorum... Dürüstlüğün ve gerçekliğin bir savaşçısı olduğumu ileri sürüyorum. Ama buyurun, seninle ilgili gerçekliği söylemeye hazırlandığım an, hemen duraksıyorum, çünkü senden ve senin gerçek karşısındaki tutumundan korkuyorum. Sana gerçeği söylemek, benim yaşamımı tehlikeye düşürüyor. Gerçeklik esenlik getirdiği gibi, tüm çetelerin avı da olur. Eğer durum böyle olmasaydı, sen de böyle birisi değil, başka bir adam olacaktın!

Senden başka hiç kimse senin kurtarıcın olamaz

Ne pahasına olursa olsun, gerçeği söyle, benim anlayışım işte bu. İçimdeki küçük adam diyor ki: "Küçük adamın öfkesini üstüne çekmek ve onun in-

safına kalmak aptallıktır." Küçük adam kendisiyle ilgili gerçeği öğrenmeye yönelmiyor. Kendisine ait olan büyük sorumluluğu yüklenmiyor. Küçük bir adam ya da küçük bir büyük adam olarak kalmak istiyor. Zenginleşmek, politik önder sıralarına yükselmek, savaş gezilerine başkan olmak ya da toplumun ahlâkını yükseltmek için Birlik'in genel sekreteri olmak istiyor. Kendi yaptıklarından ya da yiyeceklerden, konut yapımından, taşımacılıktan, eğitimden, araştırmadan, yönetimden vb. sorumlu olmak istemiyor.

İçimdeki küçük adam şunları söylüyor:

"Sen büyük bir adam oldun; Almanya'da, Avusturya'da, İskandinavya'da, İngiltere'de, Amerika'da, Filistin'de ve pek çok yerde tanınıyorsun... totaliter yönetimler sana savaş açtılar. "Kültürel değerlerin bekçileri" senden nefret ediyorlar. Öğrencilerin sana sevgi gösterisinde bulunuyorlar. Eski hastaların sana hayranlık duyuyor. Vebaya yakalanmış insanlar peşini bırakmıyorlar. Yaşamın sefaleti ve küçük adamın yoksulluğu üzerine on iki kitap, yüz elli makale yazdın. Senin buluşların ve kuramların üniversitelerde ders olarak okutuluyor. Senin büyüklüğünü ve yalnızlığını paylaşan diğer büyük adamlar, senin çok büyük bir adam olduğunu söylüyorlar. Tarihte bilimsel devrim yapmış devler kadar büyüksün sen. Son yüzyılların en büyük buluşlarından birini yaptın, çünkü sen dirimsel kozmik ener-

jiyi ve yaşamın işlevsel yasalarını buldun. Kanserin ne olduğunu açıkladın. İnsanlara gerçeği açıkladığın için, bir ülkeden diğerine kovuldun. Boş ver, aldırma! Çalışmalarının meyvelerini topla, ünlü bir insan olmanın tadını çıkar. Nasıl olsa yeterince çalıştın. Uslu dur ve yaşamın işlevsel yasaları üzerine çalışmalarını sürdür!"

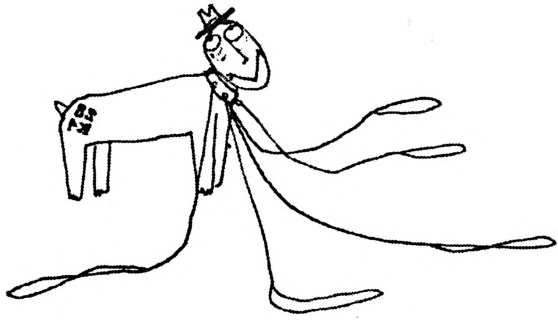
Bir küçük adam olduğun için senden korkan bendeki küçük adamın söyledikleri işte bunlar!

Seninle olan ilişkilerimi uzun zaman sürdürdüm, çünkü kendi deneyimlerim sayesinde senin yaşamını da biliyordum ve sana yardım etmek istiyordum. Sana yaptığım yardımların etkili olduğunu gördüğüm için bu ilişkilerimi sürdürdüm, çünkü sen çoğu zaman ağlayarak benden yardım istiyordun. Benim yardımlarımı kabul ettiğini, ama onları korumasını bilmediğini yavaş yavaş anladım. Onları savunan ben oldum ve senin yerine çetin savaşlar verdim. Sonra senin führerlerin geldi ve benim yapıtımı parçaladı. Sen hiç ses çıkarmadan onların peşinden gittin. Oysa ben, senin führerin ya da kurbanın olmadan sana nasıl yardım edebileceğimi görmek için seninle ilişkilerimi sürdürdüm. Benim içimdeki küçük adam seni inandırmak ve "kurtarmak" istiyordu. Çünkü ne olduğunu hiç bilmediğin "yüksek matematik"e nasıl yüce bir gözle bakıyorsan, kendisine de öyle bakmanı istiyordu o. Ne denli az anlarsan, o denli çok hayran olmaya hazırsın. Sen Hitler'i Nietzsche'den, Napolyon'u da Pes-

talozzi'den* daha iyi tanıyorsun. Sana göre bir kral, Sigmund Freud'dan daha önemli birisi. Benim içimdeki küçük adam, senin führerlerinin başvurduğu yollardan seni kurtarmaya çalışıyor.

Benim içimdeki küçük adam seni "özgür kılmak" istediği zaman beni bir korku alıyor. Bendeki seni ve sendeki beni ortaya çıkarabilirsin, korkuya kapılabilir ve bendeki seni öldürebilirsin sen. Bu nedenle karşına kim çıkarsa onun tutsağı olman için ben ölmeye hazır değilim.

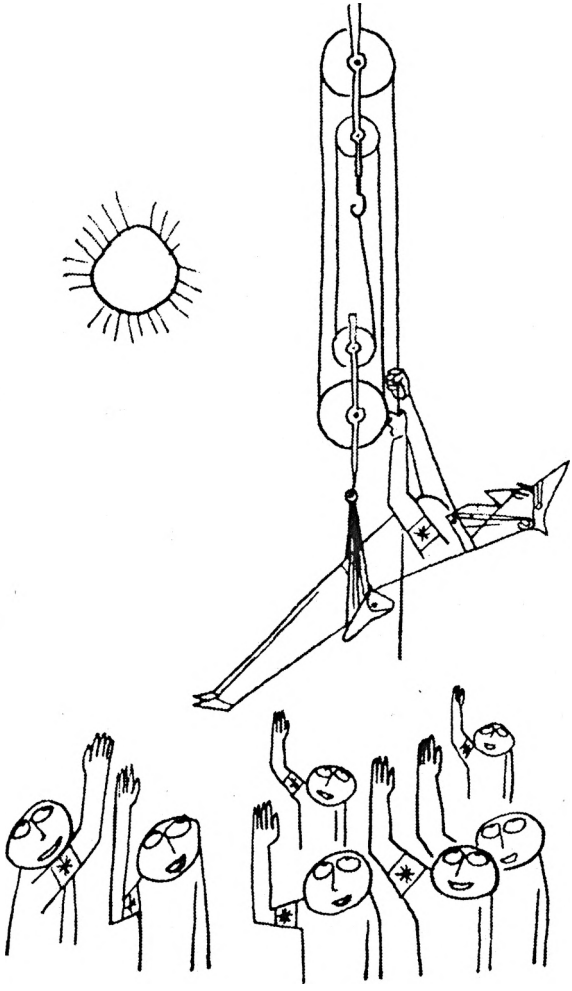
"Karşına kim çıkarsa onun tutsağı olmak"tan ne demek istediğimi anlamadığını biliyorum ve bunun zor bir sorun olduğunu kabul ediyorum.

Herkesin kölesi

(*) Pertalozzi, Johann Heinrich: Eğitimci ve filozof, d. Zurich, 1746 - ö. Burgg 1827. Temel eseri "Wie Gertrud Ihre Kinder Lehrt" (1801), (Gertrud Çocuklarını Nasıl Eğitir?)

Tek bir efendinin değil de, *rastgele birisinin* tutsağı olmak için, önce *bir* zorbadan, diyelim ki çardan kurtulmak gerekir. Oysa özgürlük ideali ve devrimci neden olmadan, bir siyasal cinayet gerçekleştirilemez. Demek ki özgürlük için devrimci bir parti, gerçekten büyük bir adamın, sözgelimi İsa'nın, Marx'ın, Lincoln'ün ve Lenin'in yönetimi altında kurulur. Gerçek büyük adam özgürlüğü çok ciddiye alır. Günlük yaşamda senin özgürlüğünü güvence altına almak için, büyük adam bu koskoca işi yalnız başına gerçekleştiremeyeceğine göre, çevresine bir sürü küçük adam, yardımcılar toplamak ve elinin altında adamlar bulundurmak zorundadır. Öte yandan, eğer o etrafına küçük adamları toplamazsa, sen onu anlamayacaksın ve ondan uzaklaşacaksın. Ama bu küçük büyük adamlar senin için daha bir gerçek ve daha bir doğru erki ve gerçekliği ele geçiriyor. Kutsal kitaplar yazıyor, özgürlükçü yasalar çıkarıyor, senin yardımına ve ciddiyetine güveniyor. Seni toplumsal bataklığından çekip çıkarıyor. Gerçekten büyük olan bu adam, birçok küçük büyük adamı kendi yanında tutabilmek, senin güvenini kazanmak için, salt bir düşünsel yalnızlık içinde, senden ve senin gürültücü varlığından uzak, ama aynı zamanda seninle yakın bir ilişki kurarak kurtarabildiği büyüklüğünü her gün biraz kurban etmek zorundadır. Seni yönetebilmesi için, senin onu yanına varılmaz bir tanrıya dönüştürdüğünü kabul etmesi gerekir.

Küçük büyük adam

Eğer her zaman olduğu gibi basit bir adam olarak kalırsa ve evlenmeden bir kadını sevecek olursa, sen ona güvenmezsin. İşte bu anlamda, yeni efendini yaratan, yine *sen* oluyorsun. Eğer "yeni efendi"yi ortadan kaldırırsanız, büyük adam kendi büyüklüğünü yitirir, çünkü onun büyüklüğünü oluşturan içtenliği, sadeliği, gözü pekliği ve yaşamla olan gerçek ilişkisidir. Kendi büyüklüğünü, gerçek bir büyük adamdan alan küçük büyük adamlar, parasal alanda, diplomaside, yönetimde, bilimlerde ve sanat dallarında en yüksek yerleri ele geçirir, oysa sen, nerede isen orada, *kendi bataklığında* kalırsın. "Sosyalist gelecek" ya da "Üçüncü Reich" için yırtık pırtık giysiler içinde yaşamını sürdürüyorsun sen. Duvarları tezekle yoğurulmuş, kireç badanalı evinde yaşayıp duruyorsun. Ama öte yandan, "kültür sarayı"na bakıp övünüyorsun. Yeni bir savaşa ve *yeni efendi*lerin düşüşüne değin, devleti yönetme yanılsaması ile yetiniyorsun.

Bazı ülkelerden küçük adamlar senin herhangi bir kimsenin kölesi olma arzunu iyice incelediler ve fazla bir çaba göstermeden büyük küçük adamlar olmayı öğrendiler. Bu büyük adamlar da *senin* bulunduğun yerden geldiler; bir sarayda ya da şatoda büyümediler. Senin gibi aç kaldılar, senin gibi acı çektiler. Yerleşik efendilerin yerlerini almayı çok çabuk öğrendiler. Senin özgürlüğünü güvence altına almak için yüzyıllarca kültürel çalışmanın, senin mutluluğun için kişisel özveride bulunmasının, canını bile vermenin çok pahalıya mal olduğunu an-

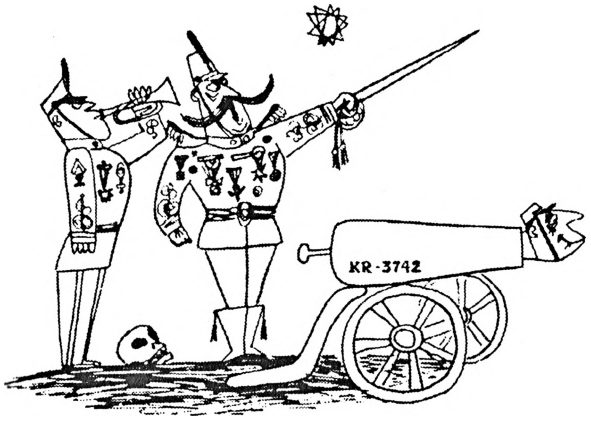
ladılar, çünkü sen dönüp dolaşıp sonunda tutsaklığı seçiyordun.

Özgürlüğün büyük düşünürlerinin bir yüzyılda geliştirdikleri ve çektikleri acılar, beş yıldan daha kısa bir zamanda ortadan kaldırılabilir oldu. Senin bulunduğun yerden gelen küçük adamlar, bu süreci daha da kısalttılar: Gün ortasında ve barbarca çalışıyorlar. Dahası, senin, yaşamının, ailenin ve çocuklarının *önemsiz* olduğunu, yine senin aptal ve dalkavuk olduğunu, senden ne istenirse onu yapılabileceğini, sana anlatmak için sıkıntıya girmiyorlar. Sana kişisel bir özgürlük vermiyorlar, *ulusal* özgürlük veriyorlar. Sana insan olarak, devlete, kişinin büyüklüğüne değil, ulusun büyüklüğüne saygı için söz veriyorlar. Sanki "kişisel özgürlük" ve "kişisel büyüklük" sana hiçbir şey demiyor ve "ulusal özgürlük" ve "devletin çıkarları", kemik gördüğünde sevinen bir köpek gibi senin ağzının suyunu akıtıyor. Bir Giordano Bruno'nun, bir Karl Marx'ın, bir İsa'nın ya da Lincoln'ün özgürlük için ödediği bedeli, bu küçük adamlardan hiçbiri ödemiyor. Onlar seni sevmiyorlar, seni aşağı görüyorlar, çünkü *sen kendini aşağılıyorsun*, küçük adam! Onlar seni büyük iş adamlarından daha iyi tanıyorlar. Senin bilmen gereken kendi zayıf yanlarını, onlar biliyorlar. Onlar seni bir simge uğruna harcadılar, sana egemen olacak gücü sen onlara veriyorsun. Kendi efendilerini iktidara getiren sen oldun; onların maskeleri düştüğü halde –ya da düştüğü için– sen onları yine de besledin. Sana bin kez söylendi; "Sen sorum-

suz aşağılık bir yaratıksın ve öyle kalacaksın." Ve sen onlara "Kurtarıcılar", "Yeni özgürlükçüler" diyorsun ve "Heil, Heil!", "Viva, Viva!" diye avaz avaz bağırıyorsun.

Bu yüzden senden korkuyorum, küçük adam, hem de ölümcül bir biçimde! Çünkü insanlığın geleceği sana bağlı. Ve korkuyorum, çünkü sen kendinden kaçtığın kadar hiçbir şeyden kaçmıyorsun. Sen hastasın, küçük adam, hem de çok hasta! Bu senin hatan değil. Ama bu kötülüğünden kurtulman yine sana bağlı. Eğer sen hoş görmeseydin, hatta kimi zaman etkin olarak baskıyı desteklemeseydin, çoktan beridir zalimlerinden kurtulmuş olabilirdin. Senin güncel yaşamında, senin kendine duyduğun bir saygı kıvılcımı olsaydı, sen olmadan yaşamın bir tek gün bile sürmeyeceğine içten inansaydın, yeryüzünde hiçbir polis gücü seni ortadan kaldıracak kadar güçlü olmazdı. Peki senin "kurtarıcın" bunu sana söylemedi mi? Hayır! Sana "dünyanın emekçisi" adını verdiler, ama kendi yaşamından (ve "vatanın onuru"ndan değil) tek sorumlunun sen olduğunu söylemediler.

Senin küçük adamlarından seni ezenleri yarattığını, gerçek büyük adamlara işkence ettiğini, onları çarmıha gerdiğini, öldürdüğünü, açlıktan ölmeye bıraktığını, onların kişiliklerini ve senin için çektikleri üzüntüleri bir kez olsun onaylamadığını, kendi yaşamının gerçekleşmesini kime borçlu olduğunu hiç mi hiç bilmediğini kabul etmen gerekir.

Yeni kurtarıcılar

Senin verdiğin yanıt şu: "Sana güvenmeden önce, senin yaşam felsefeni öğrenmek isterim!"

Oysa ben sana yaşam felsefemi açıklayacak olsam, sen soluğu hemen cumhuriyet savcısının odasında alırsın, gider "Amerika'ya karşı etkinlikler Komitesi"nin, FBI'ın, GPU'nun "Sarı Basın'ın", "Ku-Klux-Klan"ın, "Dünya Proleterleri'nin önderlerinin" kapısını çalar tehlikeyi bildirirsin ya da uzaklara kaçarsın...Oysa:

Ben ne kızılım, ne kara, ne ak, ne sarı.

Ben ne Hıristiyanım, ne Yahudi, ne Müslüman, ne Mormon'um; çok eşliliği de savunmuyorum, bir eşcinsel, bir anarşist, bir boksör de değilim.

Ben sevdiğim ve arzuladığım için karımı öpüyorum, yoksa bir evlilik belgesi taşıdığım ya da cinsel yoksunluktan acı çektiğim için değil.

Ben çocukları dövmem, balık avına çıkmam, karaca ya da tavşan avına gitmem. Bununla birlikte, usta bir nişancıyım ve pek karavana atmam. Briç oynamak ve kendi kuramlarımı yaymak için yemekler vermem. Eğer benim kuramlarım doğruysa, onlar kendi kendine yayılırlar.

Devlet hizmetinde çalışan bir doktor, mesleği benden iyi bilmediği sürece, ben ona yapıtlarımı sunmam. Benim bulgularımı ve sonuçlarını kimin doğru anladığına *yalnız ben* karar veririm.

Akla uygun tüm yasalara saygı gösteririm, ama zaman aşımına uğramış ya da akıldışı yasalara karşı savaşırım (hemen cumhuriyet savcısının evine koşma, küçük adam, eğer o da tutarlı bir insan ise, aynı şeyi yapar).

Çocukların ve gençliğin mutluluğu tanımalarını, sevişmelerini, azıcık bir tehlikeyle karşılaşmadan bunun tadını çıkarmalarını isterim.

Sözün tam ve gerçek anlamıyla dindar olmanın, cinsel yaşamı yıkacağını, bedeni ve ruhu çökerteceğini düşünmüyorum.

Ben senin "tanrı" dediğinin gerçekten varolduğunu biliyorum, ama senin kavramlarına uymayan bir biçimde: O evren de ilkel kozmik enerjidir, senin bedeninin içinde aşktır, dürüstlüktür, senin içindeki ve çevrendeki doğanın anlamıdır.

Benim gençler ve çocuklar üzerine yaptığım tıbbi ve eğitimsel çalışmalarımı engellemek amacıyla ve bir bahane uydurarak evime giren kim olursa olsun, onu kapı dışarı ederim. Bir duruşmaya giderek ona çok açık ve çok basit sorular sorarım, o bunlara yanıt veremeyecek ve şaşkınlığa düşecektir. Çünkü ben insanın iç düzeneğini tanıyan bilen bir insanım onun gerçek değerinin ne olduğunu biliyorum; dünyayı emek konusunda görüşleri olanların değil, emekçilerin yönetmesini arzuluyorum. Benim kendime özgü bir görüşüm var, yalanı gerçekten ayırabilirim ve bunu her gün bir silah gibi kullanıyorum, her kullandıktan sonra da bakımını yapıyorum.

Senden çok korkuyorum, küçük adam derin engellenemez bir korku. Ama her zaman böyle korkmuyordum senden. Çünkü milyonlarca küçük adam arasında ben kendim de küçük bir adamdım. Sonra bir bilgin (doğa araştırmacısı), bir psikiyatrist oldum, senin ne denli hasta olduğunu, bunun da seni ne denli tehlikeli yaptığını anladım. Günün her saatinde seni ezenin dıştan gelen bir baskı değil, senin duygusal hastalığın olduğunu öğrendim. Eğer sen kendin sağlıklı bir iş yaşamıyla canlanmış olsaydın, çoktan tiranlardan kurtulmuştun. Seni baskı altında tutanlar daha dün yüksek tabakalardan gelirken, şimdi *senin kendi* sınıfının içinden çıkıyorlar. Onlar senden bile küçükler, küçük adam. Çünkü senin yoksunluğunu deneyimle tanımak, sonra da onu seni daha *iyi sömürmek ve daha çok ezmek* için kullananların çok alçak olması gerekir.

Sende gerçekten büyük adamı tanıyabilecek duyarlıklar yok. Onun varolma biçimini, acılarını, dileklerini ve senin için verdiği kavgaları bilmiyorsun. Seni baskı altına almayı ve sömürmeyi düşünmeyen, özgür, gerçek ve dürüst bir insan olmanı içtenlikle arzulayan kadınların ve erkeklerin olabileceğini anlamıyorsun. Bu kadınları ve erkekleri sevmiyorsun, çünkü onlar senin varlığına yabancılar. Onlar sade ve içten insanlar; senin için sıradan şeyler ne ise, onlar için de gerçek o. Seninle alay etmek için değil, insanlığın yazgısına üzüldükleri için senin içini okuyorlar, ama sen kendi içinin okunduğunu anlıyor ve tehlikenin geldiğini sezinliyorsun. Diğer küçük adamlar, bu büyük adamların büyük olduklarını söyledikleri zaman sen onları alkışlıyorsun. Sen büyük insanlardan, onların yaşamla olan içli dışlılığından, yaşama olan sevgilerinden korkuyorsun. Büyük insan seni *canlı bir hayvan, canlı bir varlık* olduğun için seviyor sadece. Onun en büyük arzusu, senin binlerce yıl çektiğin acıyı artık görmemek, binlerce yıl saçmaladıklarını artık duymamak. O senin artık bir yük hayvanı olmaktan çıkmanı istiyor, çünkü o yaşamı seviyor, senin acılarının ve bilgisizliklerinin sonunun gelmesini arzuluyor.

Büyük adamları seni aşağılamaya yönelten, yine sensin; senin sığlığın onları yaraladığı zaman, senden uzaklaşıyorlar, sakınıyorlar –ve işin en kötüsü, senden *yakınıyorlar*.

Eğer küçük adam, sen bir rastlantı sonucu bir psikiyatrist olsaydın, tüm büyük adamlara cani ya

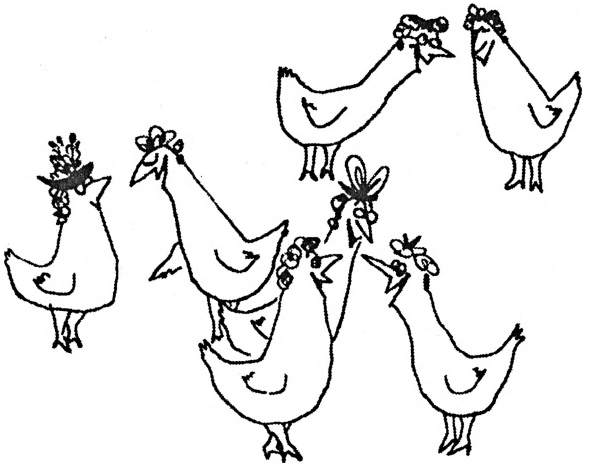
da başarısız caniler ya da psikopat derdin. Büyük adamla senin arandaki ayrım şuradan geliyor; o yaşamın en büyük amacının para peşinde koşmak olmadığını biliyor, kızlarını toplumun yüksek katından gelme insanlarla evlendirmek, politikada yükselmek ya da üniversitede ünvanlar elde etmek istemiyor. O senin gibi olmadığı için, sen ona "dahi" ya da "kaçık" diyorsun. O ise kendi adına bir dahi değil, basit bir canlı olduğunu kabul etmeye hazır. Çünkü o gevezelikler yapılan toplantılara gitmek yerine, kendini inceleme yapmaya, düşünmeye, laboratuvarındaki çalışmalarına vermeye adadığı için, sen ona "pek toplumsal olmayan" bir insan gözüyle bakıyorsun. Çünkü o senin gibi hisse senetleri almak yerine, paralarını bilimsel araştırmalara adadığı için, sen ona "deli" diyorsun. Sen kendini ölçü tanımaz bir yozlaşmaya bırakmışsın, küçük adam; sen kendini tipik olağan bir insan saydığın, "*homo normalis*" saydığın için, sade ve içten bir insana "*anormal*" diyorsun.

Sen ona kendi acınası "ölçüler"ini uyguluyorsun, sonra da kalkıp yolundan saptığı sonucuna varıyorsun. Sevgi dolu ve yardım sever bir insanı, ister kahvede, ister sarayda olsun, farkında olmadan tüm toplantılardan kovan sensin, küçük adam, çünkü sen ona soluk aldırmıyorsun. Ona yıllarca olmayacak acılar çektirip bugünkü duruma getiren kim? Sen, senin hafifliğin, senin dar kafalılığın, yanlış düşünüşlerin ve on yıllık toplumsal gelişmenin direnmesine dayanamayan "sarsılmaz doğruların". İki sa-

vaş arasındaki birkaç yıl içinde doğru diye inandıklarını yeniden düşün bir kez. İçtenlikle söyler misin, onların yanlış olduklarını öğrendikten sonra kaç tanesinden vazgeçtin? Hiçbirinden mi küçük adam!

Gerçek büyük adamlar kendi düşüncelerini rastgele açıklamazlar, ama büyük bir düşünce kavradıkları zaman, uzağı görerek onu kullanırlar. Kendi düşüncelerin önemsiz ve geçici olduğu halde, düşünceleri doğru ve uzun ömürlü olan büyük adamı bir parya yapan sensin, küçük adam. Onu parya yerine koyarken, yalnızlığa itmiş oluyorsun. Ama büyük işlerin doğduğu verimli bir yalnızlık değil bu, senin yanlış anlamandan ve kötü davranışlarından çekinen adamın yalnızlığı. Çünkü "halk" da sensin, "kamu düşüncesi"de, "toplumun bilinci"de. Böyle davranırken büyük bir sorumluluk altına girdiğini hiç düşündün mü, küçük adam? Dürüstçe söyle. Kendi akıl yöntemlerinin sağlamlığını, sürekli toplumsal olgular ya da doğa üzerine yapılmış ciddi bir incelemeye, insanlığın gerçekleştirdiği büyük işlere karşı direnip direnemeyeceğini, büyük bir adamın dünya görüşüne uyup uymayacağını hiç kendi kendine sordun mu? Hayır, kendi düşüncelerin gerçekten sağlam bir temele dayanıyor mu diye hiç kendi kendine sormadın.

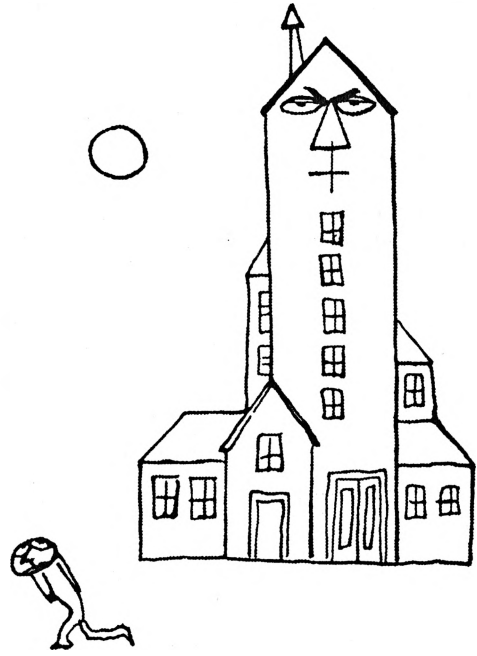
Komşularının neler konuştuğunu dinlemeyi yeğliyorsun ya da dürüstlüğünün sana kaça mal olacağını düşünüyorsun. İşte küçük adam, sana sorduğum sorular bunlar.

Senin o bomboş, gevezeliklerle dolu "parti"lerin

Sen büyük adamı yalnızlığa ittikten sonra ona yaptığın kötülüğü de unuttun. Ama aptallıklar ve küçük alçaklıklar yapmayı, onun canını acıtmayı durdurmadın. Ve her şeyi unuttun. Bununla birlikte, büyük adamın kendisi bunları unutmadı: Öç almanın peşinde değil o, *SENİN ALÇAKLIĞININ NEDENLERİNİ ORTAYA ÇIKARMAYA ÇALIŞIYOR.* Böyle bir davranışın, senin anlayışını aştığını biliyorum. Ama inan bana, eğer sen büyük adama yüz, bin, bir milyon kez acı verdiysen, onu onulmaz bir biçimde yaraladıysan –ve hemen peşinden artık unutulmuş olsan bile– yine de o senin için acı çekiyor, ona büyük kötülükler dokunduğu için değil, yaptıkların bayağı olduğu için. Seni kimi şeyleri

yapmaya nelerin ittiğini öğrenmek istiyor, örneğin seni düş kırıklığına uğratan eşine çamur atmak, geçimsiz bir komşuyu rahatsız eden çocuğu hırpalamak, *iyi* bir insanı alaya almak ya da sömürmek, vereceğin yerde almak, yalvararak istenen yerde vermek, ama sevgiyle istenen yerde asla vermemek, düşmüş ya da düşmek üzere olan bir insana *tekme atmak*, gerçeği söylemek gerektiği yerde yalan söylemek, yalana değil gerçeğe saldırmak.

Komşunun düşüncelerin hakkında ne söyleyeceğini ya da dürüstlüğün sana kaça mal olacağını sordun

Büyük adam, eğer senin yararsız dostluğunu kazanmak istiyorsa, senin düzeyine inmeli, senin gibi konuşmalı ve senin erdemlerinle donanmalıdır. Ama o senin erdemlerine, konuştuğun dile ve dostluğuna sahip olduğu zaman, sade ve büyük bir adam olmaktan çıkar. Kanıt mı istiyorsun? Seninle aynı dili konuşan insanlar, hiçbir zaman gerçekten büyük olmadılar.

Sen, dostunun büyük bir başarı gücüne sahip olabileceğine inanmıyorsun. Kendi saygınlığına büründüğün zaman bile, ruhunun derinliğinde kendi kendini aşağılıyorsun ve sen kendi kendini aşağıladığın için, dostuna saygı gösterme yeteneğinden yoksunsun. Seninle aynı masaya oturan ve aynı evde yaşayan birisinin büyük işler yapabileceğine inanmıyorsun. Bunun sonucu olarak bütün insanlar yalnız kalıyorlar. Senin yakınında bulunup düşünmek, öyle kolay bir şey değil, küçük adam.

İnsan *senin üzerine* düşünür, ama *seninle birlikte* düşünemez. Çünkü sen, gerçekten yenilikçi tüm düşünceleri yok ediyorsun. Bir anne olarak dünyayı keşfeden oğluna şöyle dersin: "Çocuklara göre değil bu!" Biyoloji öğretmeni olarak ne diyorsun: "Ciddi öğrenciler böyle şeylerle uğraşmazlar! Hava tohumlarından kuşkuya düşmek mi?" Bir okul müdürü olarak ne diyorsun: "Çocuklar uslu durmalıdır, onların açıklayacak düşünceleri yoktur!" Bir kadın olarak ne diyorsun: "Bir keşif mi? Bir keşifte mi bulundun? Başkaları gibi niçin bir büroda doğru

dürüst ekmeğini kazanmıyorsun?" Ama ister anla, ister anlama, gazeteler ne yazarsa inanıyorsun!

Sana bir şeyler söyleyeceğim, küçük adam: Sen de en iyi olan şeyin anlamını yitirdin. Onu boğdun. Onu başka kimde görsen, öldürüyorsun. Kendi çocuklarında, karında, kocanda, babanda, annende. Çünkü sen küçüksün ve küçük olarak kalmak istiyorsun.

Bütün bunları nereden bildiğimi öğrenmek istiyorsun? Dur sana söyleyeceğim.

Deneyim yoluyla seni tanımayı öğrendim, seninle birlikte hissettim, senin için kim olduğumu öğrendim: Bir doktor olarak seni bayağılığından kurtardım, bir eğitimci olarak sana doğruluğu ve içtenliği öğrettim. Dürüstlüğün seni ne denli iğrendirdiğini biliyorum, senden kendi gerçek doğanı izlemeni istedikleri zaman, nasıl dehşete kapıldığını biliyorum.

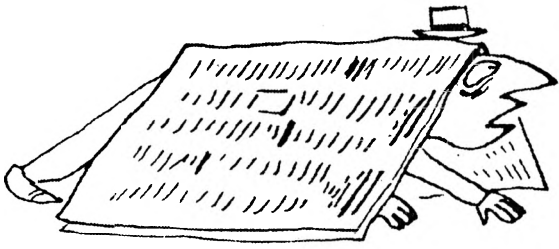
Değerli, onurlu olduğunu gösteren şeylerle böbürlenirken bile küçük görüyorsun kendini

Havadaki mikroplar

Sen *yalnızca* küçük değilsin, küçük adam! "Büyük" anları, "coşku" anlarını, "yükselme" ve "yukarılara çıkma" anlarını gördün. Ama durmadan yükselmek ve daha yukarılara çıkmak için yeterli enerjiye sahip değilsin. Direnmekten korkuyorsun. Yıllar önce bütün bunları *Nietzsche* benden daha iyi anlattı sana. Ama *niçin* böyle bir insan olduğunu söylemedi. O senden, sende insani olan ne varsa onları aşabilecek güçte bir "üstinsan" yaratmayı denedi. Bu üstinsan, senin "Führer Hitler"in oldu; sana gelince, sen "altinsan" olarak kaldın.

Senin bir altinsan olmaktan çıkmanı ve kendin olmanı arzuluyorum. Okuduğun gazeteyle, rezil komşunun kanılarıyla aynı kimliğe bürünmemeni istiyorum. Nasıl bir insan olduğunu ve kendi varlığının derinliğinde neler yattığını bilmediğini biliyorum. Kendi varlığının en derinlerinde sen, bir geyik

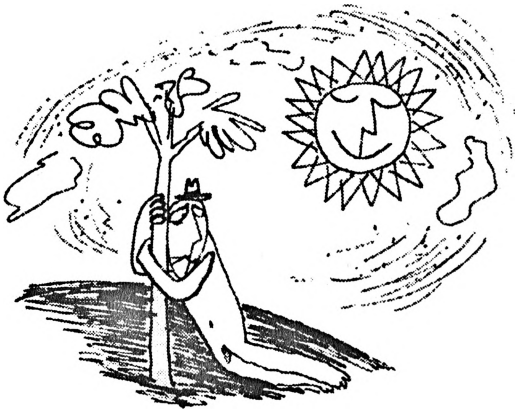

Ama bir bulgu gazetelerde yayınlandığında anlasan da anlamasan da olduğu gibi inanırsın

ya da kendi kendinin tanrısının, kendinin şairi ya da kendi kendinin bilgesisin. Eski Savaşçılar Derneği'nin, bowling kulübünün, Ku-Klux-Klan'ın bir üyesi olduğunu sanıyorsun. Kendini öyle sandığın için de, öyle hareket ediyorsun. Bunu benden önce başkalarıda söyledi sana: Yirmi beş yıl önce Almanya'da Heinrich Mann, Amerika'da Upton Sinclair, Dos Passos ve diğerleri. Sen yalnızca boks şampiyonunu ve Al Capone'i biliyorsun; Mann'ı ve Sinclair'i tanımıyorsun. Bir kütüphaneye gitmekle, bir kavgayı seyretmek arasında bir seçim yapman gerekse hiç kuşku yok kavgayı izlemeyi tercih edersin.

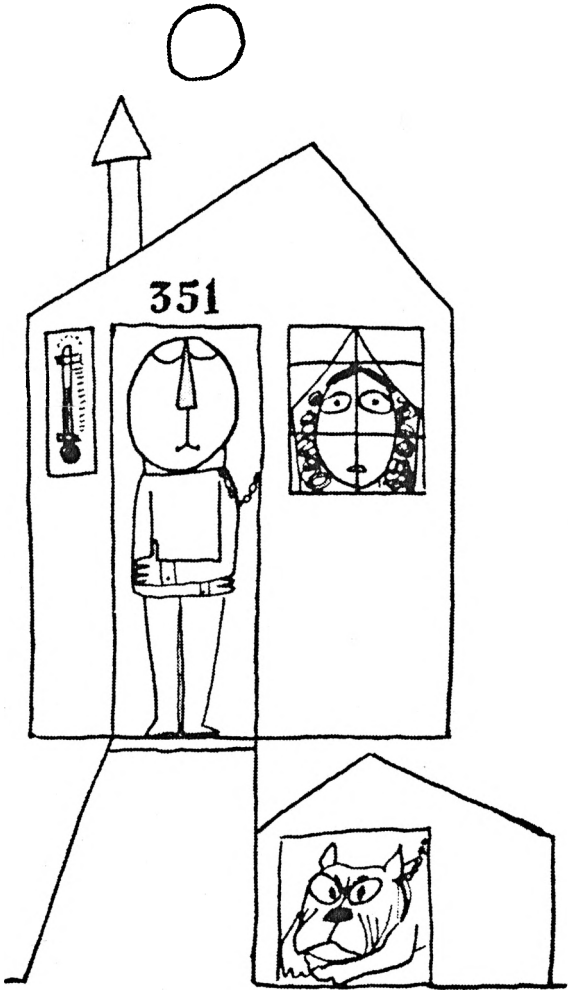
Hep mutluluğu arıyorsun, ama omurga kemiklerin ya da yaşamın pahasına olsa bile, güvenliği seçiyorsun. Mutluluğu yaratmasını, korumasını ve tadını çıkarmasını bilmediğin için, doğru insanın cesaretinden haberin yok. Radyoda diş macunları, koku gidericiler ve bağırsak yumuşatıcılar üzerine reklamları dinliyorsun, ama müzik izlencelerini dinle-

miyorsun. Bu aptalca ve berbat şeylerin *senin* dikkatini çekmeye yönelik olduğunun farkında değilsin. Bir gece kulübündeki komiğin senin üzerine ya da kendi üzerine, şu kısıtlı ve zavallı dünya üzerine yaptığı şakalara kulak verip dinlediğin oldu mu? Sen yine bağırsak yumuşatıcılar üzerine reklamları dinle, kim ve nasıl bir insan olduğunu öğren.

Uçmaktan korkuyorsun, yükseklerden ve derinliklerden korkuyorsun

Dinle, küçük adam! İnsan varlığının yoksulluğu, senin yaptığın her *küçük kötülüğün* aydınlanmasıyla daha iyi gün ışığına çıkıyor. Bu küçük olguların her biri, senin yazgının iyileşme umudunu biraz daha uzağa itiyor. Bu üzücü bir şey, küçük adam, çok üzücü şey! Bu üzücü şeyleri duyumsamamak için acınası küçük şakalar yapıyorsun ve bunlara "insanların nüktesi" diyorsun.

Yaşamdan mutluluk istiyorsun ama güvenlik çok daha önemli sana göre

Seninle alay ediliyor ve sen bunlara kahkahalarla gülüyorsun. Sen kendinle alay ettiğin için gülmüyorsun. Küçük adamla alay ederken, *sen kendinle alay ettiğini* gülünecek halde olduğunu bile bilmiyorsun. Milyonlarca küçük adam kendileriyle alay edildiğini bilmiyorlar. Yüzyıllardır niçin seninle alay ediliyor, küçük adam, niçin öyle açıkça ve neşeyle seninle alay ediliyor? Film yönetmenlerinin hep "halkı" gülünç duruma soktuğu filmler dikkatini çekmedi mi? Seninle niçin alay edildiğini söyleyeceğim, *çünkü ben seni gerçekten ciddiye alıyorum:*

Şakacı bir nişancının hedefi kıl payı kaçırması gibi, senin düşüncen de belli bir kesinlikle her zaman gerçeğin ötesinden geçiyor. Sence de böyle değil mi? Şimdi bunu sana kanıtlayacağım. Eğer senin düşüncen yalnız *gerçeğe yönelmiş* olsaydı, çoktan sen kendi yazgının efendisi olmuştun. Ama senin düşünce tarzın şuna benziyor:

Kendine değin fıkraları dinliyor ve başkalarıyla birlikte bunlara kahkahalarla gülüyorsun

– *Bütün suç Yahudilerde! diyorsun. Yahudi kime denir? diye sana soruyorum sana.*

– *Yahudi kanı taşıyan insanlar, diye yanıtlıyorsun.*

– *Bir Yahudi ile diğer insanın kanı arasında ne gibi bir fark var peki?*

– *Soru seni şaşırtıyor. Kararsızlık yaşıyorsun, bir şeyler mırıldanıyorsun, kafan karışıyor:*

– *Yahudi ırkından söz etmek istiyorum.*

– *Peki ırk nedir?*

– *Irk mı? Bunu bilmek çok kolay: Alman ırkı var, Yahudi ırkı var.*

– *Peki Yahudi ırkı nasıl tanınır?*

– *Söyleyeyim, Yahudiler kara saçlıdır, sivri burunlu ve keskin bakışlıdırlar. Açgözlü ve kapitalisttirler.*

– *Şimdiye değin Akdenizli ve Fransız ya da bir İtalyan gördün mü? Onları bir Yahudi'den ayırt edebilir misin?*

– *Pek edemem! Bu duruma göre bana bir Yahudi'nin ne olduğunu söyle! O da seninle aynı kan grubundan. Dıştan bakılınca bir Fransız'dan ya da bir İtalyan'dan pek ayırt edilmiyor.*

– *Peki ya Alman Yahudileri? Onlar da diğer Almanlar'a benziyorlar.*

– *Bir Alman nedir?*

– *Almanlar kuzey aryen ırkından.*

– *Peki Hintliler de aryen mi?*

– *Hayır.*

– *Sarışınlar mı?*

– *Hayır.*

– *Gördün mü, ne bir Alman'ı tanıyabiliyorsun, ne bir Yahudi'yi!*

– *Bununla birlikte Yahudiler var!*

– *Elbette var. Hıristiyanlar ve Müslümanlar olduğu gibi Yahudiler de var.*

– *Ben Yahudi dininden söz ediyorum.*

– *Roosevelt Hollandalı* mıydı?*

– *Hayır.*

– *Niçin Davud'un soyundan gelenlere Yahudi diyorsun da, Roosevelt'e Hollandalı demiyorsun?*

– *Ama Yahudiler çok ayrı!*

– *Neymiş o ayrı olan?*

– *Bilemeyeceğim.*

Demek ki saçmalıyorsun, küçük adam. Saçmalayınca da, bilmediğin Yahudiliği, on milyon Yahudi'yi yok etmek için ordular kuruyorsun. İşte bu yüzden seninle alay ediliyor, ciddi bir iş yapılacağı zaman bu nedenle senden uzak duruluyor, yine bu yüzden içinde bulunduğun bataklıktan çıkamıyorsun. Bir 'Yahudi'den söz ederken, sen kendini 'yüksek' bir varlık gibi görüyorsun. Ve gerçekte kendini acınası bir varlık olarak bildiğin için, bir takım ka-

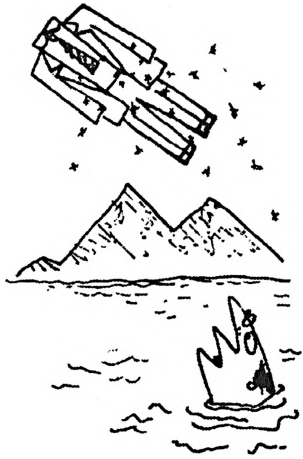
(*) ABD Başkanlarından Roosevelt'in ataları Hollandalıdır. (y.h.n.).

çamaklara baş vuruyorsun. Sen kendini zavallı buluyorsun, çünkü 'Yahudiler'i bahane ederek sen kendini öldürüyorsun. İşte seninle ilgili küçük bir gerçek bu küçük adam!

Kibirle ya da küçümseme ile "Yahudi" sözünü söylediğin zaman, kendi yoksunluğunu daha az hissediyorsun. Bunu yeni ortaya çıkarmış bulunuyorum. Sen az çok saygı duyduğun ya da çok fazla saygı duyduğun insanlara "Yahudi" diyorsun. Kimin "Yahudi" olduğuna egemence bir tavırla karar veriyorsun. İster küçük bir aryen ol, ister küçük bir Yahudi, böyle bir karar verme hakkını sana tanımıyorum. Kendimi tanımlama ve *kim* olduğumu söyleme hakkına dünyada yalnız ben sahibim. Ben biyolojik ve kültürel bir melezim; *tüm* toplumsal sınıfların, ırkların ve ulusların kültürel ve fiziksel bir ürünü olduğum için gurur duyuyorum. Senin gibi "saf ırk"tan, senin gibi şoven olmadığım için, tüm ulusların, ırkların ve sınıfların küçük bir faşisti olmadığım için göğsüm kabarıyor. Öğrendiğime göre sünnet olmamış bir Yahudi teknisyeninin Filistin'e girmesine engel olmuşsun. Yahudi faşistleri de sevmiyorum, onların dillerine, tapınmalarına ve kültürlerine katılmıyorum.

Hıristiyanların ya da Kızılderililerin tanrısına ne kadar inanıyorsam, Yahudi tanrısına da o kadar inanıyorum, ama senin kendi tanrına nasıl baktığını biliyorum. Ben Yahudi soyunun, seçkin bir soy olduğuna inanmıyorum. Yahudilerin bir gün kendilerini bu gezegendeki insan hayvanları arasında kay-

bedeceklerini ve bunun kendileri ve gelecek kuşaklar için iyi bir şey olacağını biliyorum. Bu sözlerim hoşuna gitmedi değil mi Yahudi küçük adam! Yahudiliğini öne çıkarıp duruyorsun, çünkü kendini ve Yahudi olarak sana yakın duranları küçük görüyorsun. Yahudinin kendisi en büyük Yahudi düşmanıdır. Bu bilinen bir hakikattir. Ama ben seni küçük görmüyorum, senden nefret etmiyorum. Bir Çinliyle ya da bir orman hayvanıyla yani açıkçası ortak evrensel kökenimizle ne ortak yanımız varsa, seninle de olsa olsa o kadar ortak yanımız var, hepsi bu. Ama ey küçük Yahudi, neden atalarına dönüyorsun da protoplazmaya dönmüyorsun? Bana göre yaşam, plazmanın kasılmalarıyla başlar, bir hahamın dualarıyla değil.

Seni denizanası durumundan karada yaşayan iki ayaklı bir yaratık durumuna sokmak, seni geliştirmek milyonlarca yıl aldı

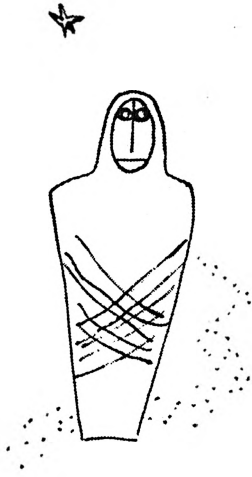
Bir deniz anasının, karada yaşayan iki ayaklı bir canlıya dönüşmesi için aradan milyonlarca yılın geçmesi gerekti. Son altı bin yılda bugünkü biyolojik durumuna kavuştun. Kendi öz doğanı, diğer bir deyişle içindeki denizanasını keşfetmen için aradan yüz ya da beş yüz yılın, belki de beş bin yılın geçmesi gerekti.

Sendeki denizanasını ben ortaya çıkardım ve onu açık bir dille betimledim. Sana bunun ilk kez sözü edildiği zaman, beni yeni bir dahi diye niteledin. Herhalde anımsıyorsundur, bu olay İskandinavya'da geçmişti, sen orada yeni bir Lenin arıyordun. Ama o zaman benim daha ivedi işlerim vardı ve böyle bir görevi reddettim. Bana yeni Darwin, yeni Marx, yeni Freud, yeni Pasteur adını verdin. Bunun üzerine ben sana eğer "Selam sana Mesih!" demeyi kesersen, benim kadar iyi konuşup yazabileceğini söyledim. Çünkü utku çığlıkları insanın zekâsını köreltir ve yaratıcı yeteneklerini felç eder.

"Yasal olmayan bir ana"yı ahlâksız yerine koyup ona kötü davranan sen değil misin, küçük adam? Bir evlilikten doğan çocuklara "meşru" diğerlerine de "gayrımeşru" deyip kesin bir ayrım yapmıyor musun? Seni zavallı! Kendi bilgisizliğin içinde, kendi kendinle bile tutarlı değilsin!

Çocuk-İsa'yı yüceltiyorsun. Oysa, İsa evlenmemiş bir kadından dünyaya gelmiş bir çocuktu. Karısının elinde oyuncak olan küçük adam, hiç farkında olmadan Çocuk-İsa'da kendi cinsel özgürlük öz-

lemini yüceltiyorsun! Gayrımeşru bir çocuğu "Tanrının oğlu" yaptın ve diğer evlilik dışı doğan çocukları kabul etmiyorsun. Sonra havari Paul'un izinden giderek gerçek aşktan doğmuş çocuklara baskı yapıyor ve kendi dinsel yasalarınla istenmeyen evliliklerden doğmuş çocukları koruyorsun. Sen zavallı küçük bir adamsın!

Biyolojik yapın, iki ayaklı hale geldiğin andan sonra tam altı bin yıldaeksikliklerini ancak giderdi

Senin otomobilin ve trenlerin, tasarılarını büyük Galileo'nun çizdiği köprülerden geçiyor. Bu büyük Galileo'nun evlenmediği bir kadından üç çocuk sahibi olduğunu biliyor musun, küçük adam? Bunu evde, okulda çocuklarına anlatmıyorsun. Kimbilir, belki de bu yüzden Galileo'ya işkence yaptın!

Dünyadaki tüm emekçilerin babası büyük saydığım Lenin'in "Slav halklarının ülkesinde" iktidarı ele alınca zorunlu evliliği kaldırdığını biliyor musun, küçük adam? Kendi özel yaşamında Lenin'in yüksek işlerini nasıl uygulayacağını bilmediğin için küçük adam, Führer aracılığı ile tüm Slavlara zorunlu evlilik yasasını yeniden yürürlüğe koymadın mı?

Bütün bunlardan hiç haberin yok: Gerçeğin, tarihin, özgürlük için savaşımın senin için ne önemi var ki? Ve kişisel bir kanıya sahip olmak için sen kim oluyorsun?

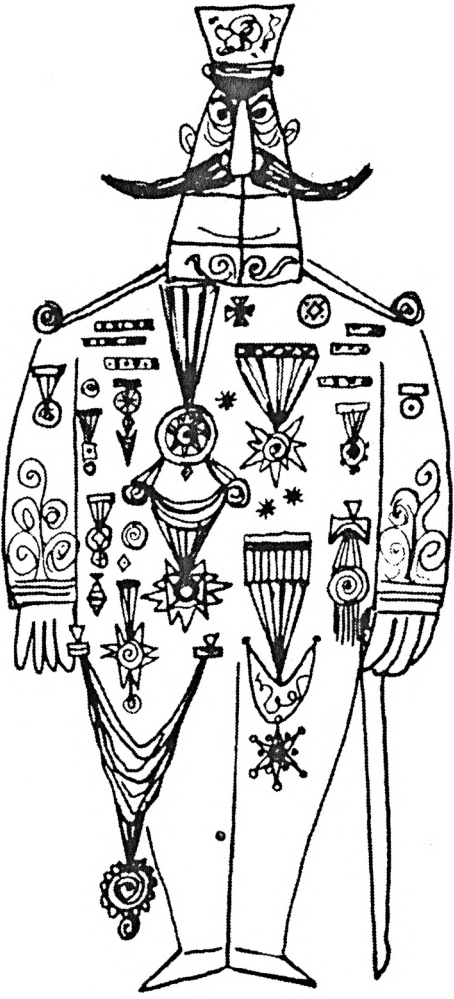
Evliliğe yasa kelepçesini vuranın, senin cinsel açlığının ve cinsel sorumsuzluğunun olduğundan hiç haberin yok!

Sen küçük, pis kokan, güçsüz, katı, boş ve yaşamdan yoksun olan bir duygu içinde zavallı birisin. Bir kadınla birlikte yaşamıyorsun, eğer rastgele birisiyle olursan, "erkek" olduğunu kanıtlamış olmak için onu "yapmak"tan başka bir şeyi arzulamıyorsun. *Sevmekten haberin yok.* Peklik çekiyor ve bağırsakların için müshil ilacı alıyorsun. Derin, ıslak ve pis kokuyorsun, kollarının arasında tuttuğun çocuğun varlığını hissetmiyorsun ve ona dolaştırmaya çıkardığın bir köpek yavrusu gibi davranıyorsun.

Tüm yaşamın boyunca cinsel güçsüzlüğünün rahatsızlığını çektin. Bu güçsüzlük tüm yaşamına damgasını vurdu, seni yaşamaktan alıkoyuyor. Kendisine sevgi verme yeteneğinden yoksun olduğun için karın seni terk etti. Her çeşit fobiden, sinirlilik-

ten ve yürek çarpıntısından acı çekiyorsun. Düşüncelerin yalnız cinsellik çevresinde dönüp dolaşıyor. Bir adam ortaya çıkıyor ve seni anlamak, sana yardım etmek için geliştirilmiş olan cinsel doyuma varmanı, *gündüz* de doğru yoluna gitmeni ve görevini yerine getirmeni istiyor. Kollarının arasına aldığın eşinin mutsuz değil, mutlu olmasını istiyor. Çocuklarının solgun değil, renklerinin yerinde olmasını, acımasız değil, sevimli olmalarını arzuluyor. Bununla birlikte, ne zaman cinsellikten söz açılsa, bağırıyorsun: "Cinsellik bütün yaşamı kapsamaz. Yaşamda çok daha önemli olan şeyler vardır!" İşte sen böyle tepki gösteriyorsun, küçük adam!

Belki de sen bir "marksist"sin, bir "profesyonel devrimci", bu dünyanın proleterlerinden henüz olgunlaşmamış bir "Führer"sin. Dünyayı acılarından kurtaracağını ileri sürüyorsun. Düş kırıklığına uğramış kitleler senden uzaklaşıyorlar, sen ise arkalarından koşup bağırıyorsun: "Durunuz, beni bekleyiniz, ey çalışan insanlar! Ben hâlâ sizin kurtarıcınızım. Kahrolsun kapitalizm!" Ne zaman ben sana, senin "kitleler"ine, küçük devrimcilerine seslensem, onlara kendi küçük varlıklarının zavallılığını gösteriyorum. Coşku ve umutla kulak kabartıp beni dinliyorlar. *Benimle karşılaşmak* umuduyla senin örgütlerine koşup geliyorlar. Peki sen, *ne yapıyorsun?* "Cinsellik, küçük burjuvaların buluşudur. Önemli olan ekonomiktir" diyorsun. Ve *Van de Velde*'nin *Cinsel Teknik* adlı kitabını okuyorsun.

Proleter general

Bilge bir adam, senin ekonomik kurtuluşun için bilimsel bir temel arayınca, sen onu açlıktan ölmeye bıraktın. Senin çarpıttığın yaşamın yasalarına gerçek bir kez saldırınca, onu durdurdun. Bu birinci saldırı başarıya varınca, onun yönetimini sen üzerine aldın ve onu ikinci kez öldürdün.

Bilge adam senin örgütünü dağıttı. İkincide artık ölmüştü ve yapabilecek bir şeyi kalmamıştı. Değerleri yaratan yaşama gücünü senin emeğinde buldu o, ama sen onu anlamadın. Onun toplumbilimi, senin toplumunu senin *devletine* karşı korumaya yönelikti, sen bunu anlamadın. Sen *hiçbir şey* anlamadın!

Senin "ekonomik etkenler"inin sonu çıkmaz sokak. Yaşamın tadını çıkarmak istiyorsan, ekonomik koşullarını iyileştirmen gerektiğini, açlık çeken bir insanın kendi kültür düzeyini yükseltemeyeceğini, tüm varolma koşullarının buna bağlı olduğunu, kendini ve toplumu özgürlüğe kavuşturman için bütün zorbalardan kurtulman gerektiğini sana kanıtlama görevini yüklenen büyük bilge bu uğurda öldü. Bu gerçekten büyük adam, seni aydınlatmaya çalışırken bir tek yanlışlık yaptı: Senin kurtulabileceğine ve özgürlüğü elde edince, onu koruyabileceğine inandı. Bir başka yanılgıya daha düştü: Seni bir proleter, bir "diktatör" yapmak istedi.

Bu büyük adamın sana aktardığı bilgi hazinelerini ne yaptın, küçük adam? içinden *tek bir* sözcüğü aklında tuttun: "*Diktatör*". Geri kalan ne varsa, tutup attın. Özgürlükmüş, açıklıkmış, doğrulukmuş,

ekonomik tutsaklık sorununun çözümüymüş, kültürel ilerlemeye izin veren yöntemlermiş, bunlara aldırış etmedin! Yalnız yanlış seçilmiş bir sözcük kafanda yer etti: *"Diktatör"*

Bu bilge adam, küçük bir ihmali karşısında sen suçlamalar, baskılardan, işkencelerden, tutukevlerinden, cellatlardan, gizli polislerden, ihbarcılıktan, üniformalardan, madalyalardan ve mareşallerden oluşan, kocaman bir yalanlar düzeni kurdun ve geri kalan ne varsa, fırlatıp attın. Şimdi sen kendi doğal yapını biraz daha iyi anlıyor musun, küçük adam? Henüz değil mi? Öyle ise devam edelim!

Sen yaşama sevincini "ekonomik koşullarını", bir "makine"yi sevmekle karıştırıyorsun; insanların kurtuluşunu, devletin büyüklüğü ile; özveri arzusunu, partinin aptalca "sıkıdüzeni" ile; kitlelerin yükselişini, askeri bir törenle; aşkın özgürlüğe kavuşmasını, Almanya'yı işgal ettiğinde eline geçen her kadının ırzına geçmekle; yoksulluğun ortadan kalkmasını, yoksulları, zayıfları ve eli kolu bağlı insanları yok etmekle; eğitimi, "vatanseverler okulu" ile; doğumun denetimini, "dünyaya on çocuk getirmiş anne"ye verilen madalya ile karıştırıyorsun. Kendi kafandan çıkan bu "on çocuklu anne" fikrinin kurbanı değil misin?

Bazı ülkelerde de şu berbat "diktatör" sözcüğü çok kabul gördü. O ülkelerde sen ona parlak şeritli üniformalar giydirdin ve ondan seninkiler arasında güçsüz, gizemci, sadist küçük bir "memur" yarattın,

o da seni 60 milyon insanı öldürecek Üçüncü Reich'in kucağına götürdü. Ama yine de bu senin, "Heil, heil, heil!" diye bağırmana engel değil.

İşte sen böylesin, küçük adam. Ve kimse bunu sana söylemeyi göze alamıyor. Çünkü herkes senden korkuyor ve senin *küçük* kalmanı istiyor, küçük adam.

Sen kendini yiyip bitiriyorsun!

Sen hiçbir zaman tam bir özgürlük içinde mutluluğu tatmadın. İşte bu nedenle sen kendi mutluluğunu bir aç kurt gibi kemiriyorsun. Bir bahçıvan çiçekleri, bir köylü ekini nasıl korur ve ona bakarsa, senin de kendi mutluluğunu öyle korumanı öğrenmene engel oluyorlar. Büyük araştırmacılar, büyük ozanlar ve büyük bilgeler senden kaçtılar çünkü onlar kendi mutluluklarını korumaya çalışıyorlardı. Senin yanında küçük adam, insanın kendi mutluluğunu tüketmesi kolay, koruması zor.

Ne demek istediğimi anlıyor musun, küçük adam? Şimdi sana bunu açıklayacağım: Araştırmacı kendi bilimdalı, toplumsal düşüncesi üzerine on yıl, yirmi yıl, otuz yıl boyunca eğilerek hiç ara vermeden sıkıca çalışıyor. Yeniliğin üstüne çöken tüm yükü o taşıyor. O senin aptallıklarının, küçük düşüncelerinin, sıradan ideallerinin acısını çekiyor; bunların yerini onun kendi yaptıklarının alması için, onun bunları anlaması ve çözümlemesi gerekiyor. Bu alanda senin ona yardım edecek hiç bir şeyin yok. Tersine, güçlük çıkarırsın. Ağzından şöyle

Kendi mutluluğunu tüketen, yiyip bitiren sensin

bir söz çıkabilir mi?: "İşlerinin zor olduğunu görüyorum, sevgili dostum. Senin çalışmaların *benim* makinemin, çocuğumun, karımın, dostumun, evimin, tarlalarımın iyiliği için. Yıllarca şu ya da bu yetersizliğin acısını çektim ve iyileşecek gücüm yoktu. Bana yardım etmen için sana yardımcı olabilir miyim?"

Hayır, küçük adam, hiçbir zaman kurtarıcının yardımına koşmuyorsun. Yaptığın tek şey kâğıt oynamak, boks maçlarında bağırmak ya da bir büroda, bir maden ocağının dibinde canın sıkılarak çalışmak. Ama kendi koruyucuna hiçbir zaman ciddi olarak yardım etmiyorsun. Biliyor musun niye? Çünkü araştırmacının sana *düşünceler*den başka sunacak bir şeyi yok. Sana çıkar sağlamaz, ücretini yükseltmez, yıl sonunda prim vermez, ücret sözleşmesi yapmaz, rahatlık sunmaz. O sana kaygıdan başka bir şey vermez, oysa senin yeterince kaygın var ve kaygısızlıktan kaygı çekmiyorsun!

Araştırmacıya yardım elini uzatmayı reddederken ondan uzak dursan, o yine buna razı olurdu. Her neyse, onun düşündükleri, çektiği kaygılar ve yaptığı keşifler senin "için" değil. Kendi dirimsel işlevleri zorladığı için o bunları yapıyor. Seninle ilgilenmeyi ve sızlanmalarını dinlemeyi politik önderlere ve din adamlarına bırakıyor o. Onun çektiği tek kaygı, *seni kendi sorumluluklarının üstesinden gelebilecek* duruma getirmek.

Bununla birlikte, edilgen bir tavır takınmakla kalmıyor, onu rahatsız ediyor, canını sıkıyorsun.

Araştırmacı uzun yıllar zorlu bir çalışmadan sonra karını neden mutlu edemediğini ortaya çıkarınca, ona geliyor ve "servet düşkünü" olduğunu söylüyorsun. Eğer araştırmacı, insanların neden kitleler halinde kanserden öldüğünü ortaya çıkarıyorsa, sen de sabit bir ücretle bir Kanser Patolojisi Profesörüysen hele güzelce bir aylığın varsa, işte o zaman küçük adam, araştırmacıyı şarlatanlıkla suçlayacaksın ya da yaptığı araştırmalar için çok para aldığını söyleyeceksin ona bir Yahudi veya bir yabancı olup olmadığını soracaksın, onun bu sorunu çözüp çözemeyeceğini anlamak için uzun uzadıya sorular soracaksın ya da senin hastalarını kurtarmak için gereksinim duyduğun şeyleri *onun* bulduğunu kabul etmektense, binlerce kanserliyi ölüme terk etmeyi yeğleyeceksin.

Senin için mesleki saygınlığın, bankadaki hesabın, radyum endüstrisindeki çıkarların, hakikatten ve araştırmadan daha önemli. İşte bu yüzden sen zavallı ve küçüksün, küçük adam!

Böylece sen yalnızca işbirliği yapmayı reddetmekle kalmıyor, ayrıca senin yerine ve senin çıkarın için yapılan bir çalışmayı salt kötücül bir davranışla engelliyorsun. Mutluluğun neden senden kaçtığını kavrayabildin mi? *Mutluluğa sahip olmak için çalışmalı, ona layık olunmalıdır; mutluluk gökten yağmaz, kazanılır.* Oysa sen sadece kendi mutluluğunu kemirmeyi düşlüyorsun; işte bu nedenle o senden kaçıyor ve kendisini kemirmeni istemiyor.

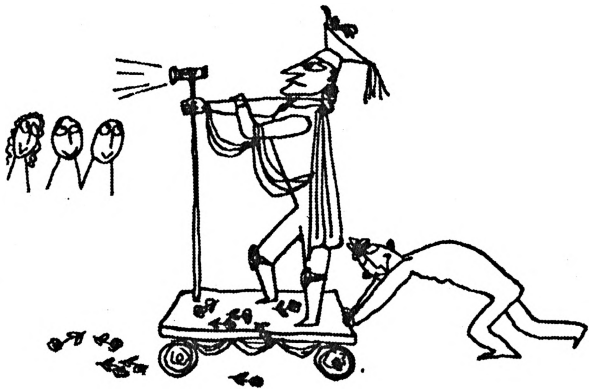
Araştırmacının, bulgularının kullanım değeri olduğunu uygulamadaki değerlerini yavaş yavaş diğer insanları iyileştirdiğine sonunda inandılar; ülseri de iyileştirdi; ağır yükleri kaldırmayı, kayaları yerinden oynatmayı, katı maddeler içinden ışınları geçirmeyi başardı. Sen kendi sağduyuna güvenmediğin için, ancak bir şeye gazetede okuduğun zaman inanıyorsun. Seni aşağılayanlara saygı gösteriyorsun, böylece kendi kendini aşağılamış oluyorsun; demek sen kendi duyu organlarına güvenmiyorsun. Ama gazeteler bir bulgudan söz edince, ona dörtnala koşuyorsun. Dün ona düzmeci, cinsel sapık, şarlatan, ahlâk bozucu derken; bugün onu "dahi" buluşçu diye nitelendiriyorsun. "Dahi"nin tanımını yapamazken, şimdi kalkmış onu "dahi" diye kutsuyorsun. "Gerçeklik"i ya da "Mutluluk"u bilmediğin kadar, "Yahudi"nin de ne olduğunu bilmediğini biliyorum. Jack London'ın *Martin Eden* kitabında sana ne dediğini söyleyeyim. Şu tümceyi yüz kez okuduğunu ve anlamını derinliğine kavramadığını biliyorum: *"Dahi", insanın satışa çıkardığı ürünlerinin üzerine yapıştırdığı bir markadır.* Eğer (daha dün bir "servet düşkünü" ya da "deli" olan) araştırmacıya "dahi" sıfatını veriyorsan, onun yarattığı mutluluğu da daha kolay yutuyorsun. Çünkü senin türünden birçok küçük adamın gelip hep bir ağızdan bağırdıkları görülüyor: "Dahi, dahi!" Senin ürünlerini senin elinden almak için her yandan akın ediyorlar. Eğer doktor olsaydın, sana daha çok hasta gelirdi, onlara daha iyi yardım edebilir, daha çok para kazanırdın.

"Ne yani, diyeceksin, küçük adam, bunda kötü bir yan yok ki!" Yararlı işler yaparak dürüst bir yoldan ekmeğini kazanmanın elbette kötü bir yanı yok.

Bir *buluşa* saygı gösterek, onu korumayıp sadece *sömürmek*, normal bir şey değildir. Ama senin de yaptığın işte bu! Yapılan bir buluşu geliştirmek için hiçbir şey yaptığın yok. Onu mekanik bir hareketle ele geçiriyor ve aptalca bir hareketle yutuyorsun. Ne sınırlarını, ne olasılıklarını sezinliyorsun. Senin görüşün onu kavramaya yetmiyor. Sınırlarını göremiyorsun, onu olduğundan fazla değerlendiriyorsun. Doktor ya da bakteriyolog olsaydın, tifonun ya da koleranın mikrobik hastalıklar olduğunu bilirdin; kanseri tahrik eden mikro-organizmaları araştırırdın ve yıllarını boşuna harcamış olurdun. Günün birinde, büyük bir adam, belirli yasalara uyan bir makine gösterdi sana, sen de bunun üzerine öldürücü makineler yaptın ve yaşamın da bir makine olduğunu düşünmeye başladın. Bu yanlışlığı otuz yıl değil, *üç yüzyıl* sürdürdün. Binlerce bilim adamının içinde, kaçınılmaz olarak kök salmış yanlışlıklar var, işin kötüsü yaşamın kendisi de bundan zarar gördü ve o andan itibaren –kendi saygınlığın, üniversitedeki kariyerin, bankadaki hesabın ya da zırh kaplı karakterin yüzünden– dirimsel işlevin izleri üzerine yönelmiş insanları öldürdün, onlara kara çaldın, onları yargılamaya çalıştın, şu ya da bu yoldan sarsmaya çalıştın.

Şurası bir gerçektir ki, "dahiler"e sahip çıkmadan ve onları yüceltmeden edemiyorsun. Ama senin

dahilerin bütün engelleri aşan, atılgan ve uzlaşmış dahilerden değil, düşündükleri *ölçülü, dengeli ve resmi*, kısacası *yoluna yöntemine göre iş yapan,* temiz yürekli ve uydumcu *uzlaştırıcı* dahiler olmalı. Kentin sokaklarında övünerek dolaştırabileceğin için dar kafalı, kanatları yolunmuş ve uygar görünüşlü dahiler düşlüyorsun.

Kasabalarının sokaklarında utkulu tavırlarla dolaştırabileceğin, insan içine çıkarmaktan utanmayacağın bir dahi istiyorsun

İşte sen busun, küçük adam! Kaşık atmayı, kepçe daldırmayı iyi beceriyorsun ama *yaratma yetisinden yoksunsun.* Bu nedenle, ne isen öyle kalıyorsun, bu nedenle tüm yaşamını bir bürodaki bir hesap makinesinin ya da yazı masasının önünde geçiriyorsun, sıkıntıdan patlıyorsun ya da evliliğin deli gömleğini sırtına giyip bir soytarıya dönüyorsun ya da nefret ettiğin çocukları eğitmeye kalkışıyorsun. Ge-

lişme yeteneğinden yoksunsun, yeni bir düşünceyi kavrayamıyorsun, çünkü insanlara hiçbir şey verdiğin yok, buna karşılık, başkalarının sana gümüş tepsi içinde verdiklerini hemen alıyorsun.

Neden başka türlü değil de, böyle olduğunu biliyor musun? Bunun nedenini ben sana söyleyebilirim, çünkü sen bana içindeki boşluğu, güçsüzlüğünü ve ruhsal rahatsızlığını açtığın zaman, senin zalim bir hayvan olduğunu gördüm. Almayı ve sahip olmayı biliyorsun, vermeyi ve yaratmayı bilmiyorsun, çünkü senin bedeninin asıl tutumu *tutukluk, ret ve küskünlük* özelliği taşıyor. Sendeki SEVİ ya da YETİ'nin özgün devinimlerini duyumsadığın an, paniğe kapılıyorsun. Bu nedenle vermekten korkuyorsun. Senin eline geçirmek istediklerinin bir tek anlamı var: tıkabasa yemek, küpünü doldurmak, mutlu ve bilgi sahibi olmak. Çünkü kendini boş, açgözlü, mutsuz, gerçek bilgiden ve bilgiyi gerçekten arzulamaktan yoksun hissediyorsun. Yine bu nedenle gerçeklikten kaçıyorsun, küçük adam. Çünkü onun sende bir aşk tepkisini harekete geçireceğinden korkuyorsun. Şimdi sana tanıtlamakta olduklarımı, gerçeklik de sana gösterebilir. Senin kaçındığın şey işte bu küçük adam. Sen yalnızca bir tüketici ve bir vatansever olmayı arzuluyorsun.

"Beni dinleyiniz! Şu adamı görüyor musunuz, devletin surları olan vatanseverliğe ve temel hücresi olan aileye saldırıyor! Buna son vermek için bir şeyler yapmak gerekir!"

Birisi çıkıp senin ruhsal kabızlığını gösterdiği zaman, kalkıp işte böyle bağırıyorsun. Sen bir şey dinlemek, bir şey öğrenmek istemiyorsun. Yalnız "Hurra!" diye bağırıyorsun. Hem de çok bağırıyorsun, ama mutlu olma yeteneğinden niçin yoksun olduğunu sakince açıklamama neden izin vermiyorsun? Gözlerinin içinde tedirginliği korkuyu görüyorum. Bu sorun senin kafanı kurcalıyor. Öte yandan, "dinsel hoşgörü"nün militanı olduğunu söylüyorsun. Buna bir diyeceğim yok. İyi ediyorsun. Ama bu kadarla kalmıyorsun ki? *Kendi dininden* başka din olmasın istiyorsun. Sen kendi dinine ibadet ve bağlanma özgürlüğü istiyorsun. Çok iyi, ama daha uzağa gidiyorsun; yalnız senin dinine inanılmasını istiyorsun. Sen kendi dinin için hoşgörülüsün, ama ötekiler için değilsin. Bir insan, kişisel "tanrı"ya hayran olacağı yerde, doğaya hayran olup, onu anlamaya çalışınca, sen çılgına dönüyorsun. Evli çiftler artık bir arada yaşayamayacaklarını anladıkları da, eşlerden birinin diğerini mahkemeye vermesinin, ahlâksızlık ve kabalıkla suçlanmasını istiyorsun. Ama karşılıklı anlaşmayla ayrılmalarını onaylamıyorsun, büyük devrimin küçük çocuğu! Çünkü senin kendi yaptığın yüzsüzlük sana dehşet veriyor. Hakikatın, ele geçirilemeyecek bir yer olan aynada sana sunulmasını istiyorsun. Senin aşırı ulusçuluğunun, bedensel katılığının ve ruhsal kabızlığının bir sonucu, küçük adam. Seni gülünç duruma düşürmek için değil, dostun olduğum için bunları söylüyorum. Dostların sana gerçeği söyledikleri za-

man, sen onları öldürsen bile, ben yine senin dostunum. Başını çevirip vatandaşlarına bir bak! Adımlarını atıyorlar, ama ilerlemiyorlar. Düşmanlarından nefret etmiyorlar, ama her on yılda bir "atadan kalma" düşmanları yer değiştiriyorlar; onları "atadan kalma" dostlar yapıyorlar, sonra yine "düşmanlar"a dönüştürüyorlar. Onlar şarkı değil, savaş marşları söylüyorlar. Kadınlara sarılmıyorlar, sevgi göstermiyor ama gecede bilmek kaç kez onları "beceriyorlar".

Benim gerçeğine karşı hiçbir şey yapamazsın, küçük adam! Senin yapabileceğin bir tek şey var: İsa, Rathenau, Karl Liebknecht ve Lincoln gibi dostlarını nasıl öldürdüysen, beni de öyle öldürmek. Ama sonunda "ölen" hep sen oluyorsun ve bu senin bir "vatansever" olmana yine de engel olmuyor.

Sevgiye hasretsin, işini seviyor ve geçimini ondan sağlıyorsun; çalışman benim ve başka insanların bilgisine dayalı. Aşkın, çalışmanın ve bilginin vatanı yoktur, onlar için gümrük tarifesi ve üniforma yoktur. Onlar uluslararasıdır, evrenseldir ve herkes anlar. Ama sen küçük bir vatansever olarak kalmak istiyorsun, çünkü sen sevmekten, sorumluluk yüklenmekten korkuyorsun. Bu nedenle başkalarının emeğini, aşkını ve bilgisini sömürüyorsun, çünkü kişisel yaratma gücünden yoksunsun. Mutluluğu bir gece hırsızı gibi çalıyorsun, başkalarının mutluluğuna kıskanarak bakıyorsun.

"Yakalayın şu hırsızı! O bir yabancı, bir göçmen. Ben bir Alman'ım, bir Amerikalı'yım, bir Danimarkalı, bir Norveçli'yim!"

Burada dur işte, küçük adam! Sen bir göçmensin ve her zaman bir göçmen olarak kalacaksın. Dünyaya rastlantı sonucu geldin ve kimsenin haberi olmadan da bir gün çekip gideceksin. Bağırıyorsun, çünkü korkuyorsun. Vücudunun katılaştığını ve kuruduğunu duyumsuyorsun. İşte bu yüzden korkuyor ve polise başvuruyorsun. Ama senin polisin benim gerçeğimi değiştiremez. O polisin bile bana geliyor, eşinden ve hasta çocuklarından yakınıyor. O gerçek kimliğini üniformanın altında gizliyor, ama kendini benden gizleyemiyor çünkü ben onu çıplakken de gördüm.

Kendi mutluluğunu aydınlıktan ürken
bir gece hırsızı gibi çalıyorsun

"Poliste kaydı var mı? Oturma ve çalışma izni var mı? Vergisini ödüyor mu? Bir soruşturma açınız. Devletin ve ulusun onurunun korunması gerekiyor!"

Evet, küçük adam. Polise başvurdum. Kimlik belgem var. Vergilerimi düzenli ödedim! Seni rahatsız

Neden bağırıyorsun böyle, biliyor musun?
Korkuyorsun da ondan

eden ne devlet, ne ulusun onuru kaygısı. Muayene odamda gördüğüm gibi gerçek kimliğini açıklarım diye korkudan tirtir titriyorsun. Beni içeri atmak ve orada yıllarca tutmak için bana siyasal cinayet suçu yüklemek istiyorsun. Ben seni tanıyorum, küçük adam. Eğer rastlantı sonucu bir bakan olmuşsan, yasaları ya da vatandaşları *korumak*, senin için en son gelen iştir. Sen daha ileriye gitmek için önüne çıkacak bir "fırsat"ı değerlendirmeye bakıyorsun. Diyelim bir savcı yardımcısısın, yurttaşı ya da yasaları korumak umurunda bile değil; seni ilgilendiren tek şey okkalı bir "dava" yakalayıp, bir an önce başsavcılığa atanmaktır.

Küçük savcılar Sokrates zamanında da böyleydi, ona da aynı şeyi yaptılar. Ama sen, sen tarihten ders almasını bilmedin, Sokrates'i yine öldürdün ve bu nedenle içine gömüldüğün bataklıktan hiçbir za-

man çıkamıyorsun. Evet, sen Sokrates'i öldürdün ve bundan haberin bile yok. Toplumun ahlâkını bozmakla suçladın onu. O hâlâ toplumun ahlâkını bozmaya devam ediyor. Onun bedenini öldürdün, ama düşüncelerini öldüremiyorsun. "Düzen" sürdürmek için durmadan öldürüyorsun, ama bunu korkakça ve kalleşçe yapıyorsun. Herkesin içinde beni ahlâksızlıkla suçlarken, gözlerimin içine bile bakmaktan korkuyorsun. Çünkü ikimizden hangisinin, senin mi, benim mi ahlâksız, sapık ve arsız olduğumuzu sen çok iyi biliyorsun. Birgün adamın biri, birçok tanıdığı arasında, bir tek kişinin açık saçık şaka yapmadığını söyledi, işte o insan ben'dim. Sen bir bakan, bir savcı ya da bir polis şefi olabilirsin, küçük adam, ben seni yaptığın açık saçık konuşmalardan tanıyorum ve onları nereden öğrendiğini de biliyorum. Bu nedenle sussan daha iyi edersin! Yüz dolar vergi borcum olduğunu, Amerika'da sınırlardan birisini yanımda bir kadınla birlikte geçtiğimi, sokakta bir çocukla kibarca konuştuğumu da belki kanıtlamayı başarabilirsin. Bu suçlamalardan her biri *senin* ağzında özel bir suçlama vurgusu, en arsız ve en belirsiz bir vurgu taşıyor. Ve senin tüm bildiklerin bunlar olduğu için, beni de kendin gibi sanıyorsun: Hayır, ben sana benzemiyorum, hiçbir zaman da böyle bir benzerliğim olmadı, küçük adam! Buna ister inan, ister inanma, hiçbir önemi yok; sen bir tabanca taşıyorsun, ben ise bilim adamıyım! Herkes görevini yapıyor!

Gerçekte, sen kendi yaşamını şöyle harabeye çeviriyorsun küçük adam:

1924 yılında, "Kişilik Çözümlemesinin" bilimsel incelemesini önerdim. İlk anda bunu coşkuyla karşıladın.

1928 yılında çalışmalarımız elle tutulur sonuçlarını vermeye başladı. Sen buna hayran oldun ve bana "eşsiz düşünür" dedin, "fahri doktor" unvanını verdin.

1933 yılında, araştırma sonuçlarını senin yayımevinde yayımladım. O sırada Hitler iktidarı ele geçiriyordu. Senin kişiliğinin kabuk bağlamış olması nedeniyle Hitler'in iktidarı ele geçirdiğini kanıtladım. Bunun üzerine, senin nasıl bir Hitler ürettiğini gösteren kitabımı kendi yayımevinde yayımlamayı reddettin.

Buna rağmen kitap yayımlandı ve sen yine coşku içindeydin. Ama senin "başkan"ın benim yapıtımı onaylamadığı için, sen de sessiz kalmaya çalıştın, kitabı yok sayarak öldürmeye kalktın. Yine aynı adam, çocukların cinsel uyarılarını bastırmaları gerektiğini bunun için onları soluklarını tutmaya alıştırmalarını annelere salık veriyordu.

Daha önce hayran olduğun kitabımdan on iki yıl boyunca hiç söz etmedin.

1945 yılında kitap ikinci kez yayımlandı. Bu kez sen onun "klasik" olduğunu ilan ettin. Bugün hâlâ bu kitaba hayransın.

Akıl hastalıklarının tek tek iyileştirilmesinin, onları "önlemek"ten çok daha az önemli olduğunu öğrettiğimden bu yana çalkantılı yirmi iki yıl geçti. İnsanların bedenlerini gergin tuttukları, aşktan ve sevinçten uzak kaldıkları için çeşitli çılgınlıklar yaptıklarını, rastgele şeylerden sızlandıklarını yirmi iki yıl boyunca yineleyip durdum. Çünkü insan, diğer hayvanlardan ayrı olarak, kendini tümüyle aşka verebilir ve aşk içinde titreyebilir.

Benim iddialarımın yayımlanmasından yirmi iki yıl sonra, bireysel tedavinin akıl hastalıklarını önlemekten daha az önemli olduğunu kalkıp dostlarına anlatıyorsun. Binlerce yıldır nasıl davranıyorsan, *bu kez de* öyle davrandın: Varılması gereken hedefi belirtiyorsun, ama oraya nasıl ulaşılacağını söylemiyorsun. Kitlelerin cinsel yaşamının sözünü ettiğin yok. Ama "akıl hastalıklarının önlenmesi" gerektiğini ileri sürüyorsun. Bunu herhangi bir kimse de çıkıp söyleyebilir, çünkü dokuncasız ve saygıdeğer bir onaylama. Senin istediğin, *cinsel açlığı* gidermeden bunu yapmak. Bunun sözünü bile etmekten kaçınıyorsun, çünkü bu konuda konuşma hakkına sahip değilsin. Sen de doktor gibi, bataklıktan çıkamıyorsun.

Bir teknisyenin, motor ve pervanenin adını anmadan nasıl uçulacağını anlatması, karşısında ne düşünürsün? Senin de yaptığın aynı şey, insan ruhunun mühendisi. Sen bir korkaksın. Kâsendeki hoşafın tanelerini ayıklayıp yemeye varsın ama gül-

lerin dikenlerinden sakınıyorsun. Beni pis fıkralara konu eden sen değil misin ha? Beni "bedensel boşalma peygamberi" diye nitelendiriyorsun. İşte senin yaptığın bunlar, küçük ruh hekimi! Bedenleri güçsüz kocalar tarafından hırpalanan yeni gelinlerin yakınmalarını hiç duymadın mı? Doyumsuz aşktan bunalıma giren gençlerin sıkıntılarını bilmiyor musun? Hastalıklarını iyileştirmektense, yerinden kıpırdamamayı yeğliyorsun. Daha ne kadar kendi saygınlığını doktorluk görevine yeğ tutacaksın? Senin önleme yöntemlerinin, kaç milyon insanın yaşamına mal olduğunu daha ne kadar görmezden geleceksin?

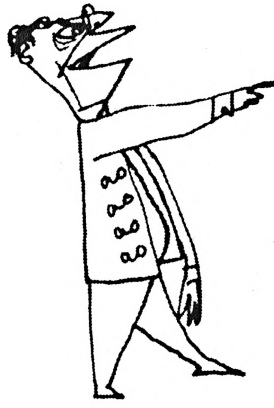
Sen gerçek karşısında kendi güvenceni yeğ tutuyorsun.

Benim bulduğum *Acunsal Yaşam Enerjisinin* sözü edildiği zaman "nasıl bir etkisi olduğunu, hastaları nasıl iyileştirdiğini?" sormuyorsun. Hayır. Senin aklın başka yerde. Ancak, "Amerika'da doktorluk yapmak için yeterince uzmanlığın var mı?" diye sordun. Senin o küçük ruhsatlarının benim çalışmalarımı engelleyemeyeceğini bilmiyorsun. Senin duygusal vebanı ve yaşam enerjini keşfettiğim için tüm dünyada ün kazandığımdan haberin yok; beni denetim altına alabilmen için, benden çok daha iyi bilme gerektiğini bilmiyorsun.

Şimdi *başını döndüren özgürlüğe* gelelim. Şimdiye değin küçük adam, niçin özgürlüğü ele geçiremediğini, rastgele ona sahip olsan bile, niçin hemen yeni efendine sattığını kimse sana sormadı.

"Beni dinleyiniz! Tüm ülkelerin proleter devriminden ve demokrasisinden kuşkulanma cesaretini gösteriyor bu adam! Gebertin şu, karşı-devrimciyi! Kahrolsun karşı devrimciler!"

Öyle hemen kendini yitirme, tüm dünya proleterlerinin ve demokratlarının küçük Führer'i! Öyle sanıyorum ki, senin gelecek *gerçek* özgürlüğün, Parti kongresinin onayladığı yüzlerce "karar"dan çok, bu *bir tek* soruya vereceğin yanıta bağlı.

Öldürün, gebertin!

"Kahrolsun! Ulusun ve devrimci proletarya öncüsünün onurunu kirletiyor! Kurşuna dizin! Haydi duvar dibine!"

Ne "Viva!" diye haykırman ne de "Gebertin!" diye bağırman seni amacına bir adım bile yaklaştırabilir, küçük adam. İnsanları "duvar dibine dikmek-

le" özgürlüğünün her zaman güvencede olacağına inandın; *aynada bir kez daha kendine baksan, çok iyi edersin.*

"Öldürün, gebertin!"

Biraz dur bakalım! Seni küçümsemek gibi bir ereğim yok, küçük adam; özgürlüğü neden bugüne kadar ele geçiremediğini ve onu neden koruyamadığını sadece sana açıklamak istiyorum. Bunun seni ilgilendireceğini sanıyorum.

"Öldürün, gebertin, öldürün!"

Peki, kısaca söyleyeyim. Küçük adamın özgürlüğü ele geçirince nasıl davrandığını sana göstereceğim. Diyelim ki sen, çocukların ve gençlerin cinsel sağlığının korunması üzerine çalışmalar yapan bir kurumda öğrencisin. Bu "güzel düşünce" seni coşturdu ve mücadeleye katılmayı arzuluyorsun. Ben kendi tanık olduklarımı anlatayım:

Öğrencilerim mikroskoplarının başına geçip yaşam zerreciklerini inceliyorlardı. Sense *Acunsal Yaşam Enerjisi* toplayan aygıtta oturuyordun *orgone* biriktiricisinin içinde çıplaktın. Bizim çalışmalarımıza katılman için seni çağırdım. Bunun üzerine, toplama aygıtından çırılçıplak kalktın, kızların ve kadınların arasında tüm çıplaklığını sergiledin. Seni o anda azarladım, ama sen ne dediğimi anlamadın. Bense kendi payıma senin bunu anlamamanın nedenini kavrayamamıştım. Daha sonra uzun süren bir tartışma sırasında, çocuklara ve gençlere cinsel sağlığı öğütleyen bir kurum içinde, özgürlüğü böyle

anladığını bana söyledin. Kuruma ve onun temel düşüncesine karşı derinden bir *küçümseme* duygusu içinde olduğunu çok geçmeden anladın; arsızca davranışın da buradan ileri geliyordu.

Kendi özgürlüğüne neden önem vermediğini bir başka örnek sana anlatacaktır.

Sürekli büyük bir cinsel açlık içinde bulunduğunu biliyorsun, biliyorum, biliyoruz. Karşı cinsten olan herkese aşırı bir istekle baktığını artık şu kadarcık çocuklar bile biliyor; dostlarınla sevgiden konuştuğunda ağzından yalnızca açık saçık fıkralar çıktığını, diğer bir deyişle aklının iğrenç ve açık saçık şeylere çalıştığını herkes gibi, benim gibi sen de biliyorsun. Bir akşam arkadaşlarınla sokakta yürüyordunuz hep bir ağızdan bağırdığınızı duydum "Canımız kadın istiyor!" diye.

Geleceğinden kaygı duyduğum için, mutsuzluğunun nedenini anlamayı ve bunu ortadan kaldırmayı öğrenmenizi sağlayacak örgütler kurdun. Sen ve dostların oradaki toplantılara gelesiniz diye. Niçin mi, küçük adam? Çünkü ilk başta, kendi yaşam koşullarını ciddi ve dürüstçe düzeltmek istediğini düşündüm. Daha sonra, senin gerçek niyetini ortaya çıkardım. Hiç para harcamadan kızlar bulabileceğin bir çeşit genelevle karşılaşacağını umuyordun. Ben bunu anlayınca, senin yaşamana yardımcı olması gereken bu örgütleri dağıttım. Böyle bir örgüt içinde bir kızla karşılaşmanın kötülüğüne inandığım için değil, oraya rezilce bir anlayışla geldiğin

için orayı dağıttım. Böylece bu örgütlerin sonu geldi ve sen bir kez daha kendi bataklığına battın... Bir şey mi söyleyecektin?

"Proletaryanın ahlâkını bozan burjuvazi oldu. Ama prolertaryanın Führerleri buna bir son verdiler. Her şeyi demir yumruklarıyla temizlediler. Her neyse, proletaryanın cinsel sorunları kendiliğinden çözümlenecektir!"

Senin ne demek istediğini iyi anlıyorum, küçük adam. İşçi sınıfının etkin olduğu bir ülkede onlar tıpı tıpına aynı şeyi yaptılar. Cinsel sorunların çözümünü "kendi haline" bıraktılar. "Silahlı proleterler" bütün gece boyunca Berlin'de kadınların ırzına geçince, sonuç ortaya çıktı. Bundan haberin var. Senin "onurlu devrimci şampiyonlar"ın, senin "dünya proleterlerinin erleri" senin onurunu onulmaz bir biçimde yaraladılar. Böyle şeylerin yalnız savaş zamanlarında olduğunu mu söylüyorsun? Peki, öyleyse ben sana gerçek bir olayı anlatayım:

Proletaryanın diktatörlüğüne büyük bir coşkuyla inanan, lider niteliklerine sahip bir acemi Führer, kendini cinsel ekonomi tutkusuna kaptırmıştı. Geldi beni gördü ve şöyle dedi: "Siz bir harikasınız! Karl Marx kitlelere *ekonomik* özgürlüğe nasıl kavuşacaklarını gösterdi. Siz de insanlara *cinsel* özgürlüğe nasıl kavuşacaklarını öğrettiniz. Onlara "Gidin, önünüze geleni becerin!" dediniz.

Senin ağzından küçük adam, tüm sanat bayağılaşıyor; benim sevisel kucaklaşmam, arsızca bir eyleme

Berlin geceleri

dönüşüyor. Benim neden söz ettiğimden haberin bile yok. İşte bu yüzden sen kendi bataklığının içine gömülüp kalıyorsun, küçük adam.

Eğer sen, küçük kadın, hiçbir özel nitelik ve yeteneğin olmadığı halde, yalnızca kendi çocuğun yok diye öğretmenlik yapıyorsan, bu uğraşı seçmenin tek nedeni buysa, verdiğin zararların haddi hesabı yok demektir. Senin görevin çocukları eğitmektir. Eğitimci olarak görevini ciddiye almanın anlamı, çocukta sağlıklı bir cinselliğin gelişimini sağlamaktır. Oysa, *insanın kendisi sevgiyi tanımadan, çocuklara cinsel eğitimi nasıl verebilir?* Peki ama, sen şişman,

beceriksiz ve bedenen çirkinsen! Yalnızca bu nedenle sen tüm yaşam dolu ve çekici bedenlerden nefret ediyorsundur. "Sevgi"nin tadını çıkarmamakla da suçluyor değilim seni (sağlıklı bir erkek seni sevemez çünkü); çocuklarda bulunan sevme yetisini anlamadığın için de suçlamıyorum. Çirkinliğini ve sevme yetisinden yoksunluğunu erdem konusu yaptığın, eğer rastlantı sonucu bir "modern okul"da çalışıyorsan, çocuklardaki tüm sevgiyi boğduğun, kendi acın ve öfkenle onu ittiğin için seni kınıyorum. Bu bir cinayettir işte, çirkin küçük kadın! Senin varlığının zararı var, yararı yok, çünkü sağlıklı insanların sağlıklı çocuklarını bozuyorsun, çünkü sen çocukların aşkını bir hastalık sayıyorsun. Sen zararlısın, çünkü sen bir fıçıya benziyorsun, yürürken bir fıçı gibi yuvarlanıyorsun, bir fıçı gibi düşünüyorsun, bir fıçı gibi eğitiyorsun. Kendi halinde bir köşeye çekilmektense, bu yaşama kendi çirkinliğini, kendi ikiyüzlülüğünü ve yapay bir gülümsemenin ardına gizlediğin sert öfkeni aktarıyorsun.

Ve sen küçük adam, sağlıklı çocukları böylesi kadınların eline teslim ettiğin, içlerindeki açlığı ve zehiri sağlıklı ruhlara dökmesine göz yumduğun için küçüksün. Bu yüzden böyle düşünüyor, bu yüzden böyle yaşıyorsun ve dünya, bu yüzden böyle.

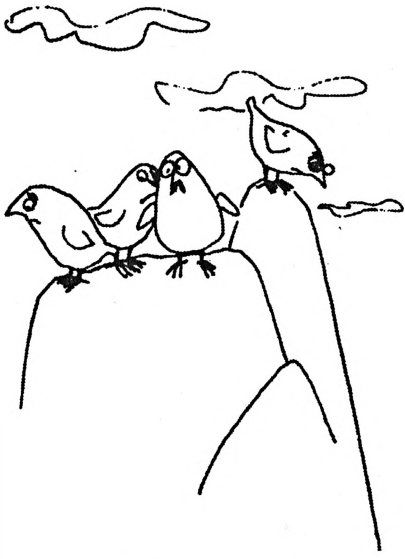
İşte sana başka bir örnek, küçük adam: Benim sert tartışmalarda savunduğum ve yorulmak bilmez çalışmalarımın ürünlerini tanımak için bana geldin. Eğer ben olmasaydım, sen bugün bir kasabada ya da

Bir fıçı gibi olduğun, bir fıçı gibi düşündüğün, bir fıçı gibi eğittiğin için, yapaylığını sahte gülümsemenin ardına gizliyorsun

bir köyde küçük bir doktordun. Benim bilgim ve tedavi tekniğim sayesinde sen bir büyük adam oldun. Özgürlüğün her gün nasıl boğulduğunu ve kölece düşüncenin nasıl yeniden üretildiğini sana gösterdim. Daha sonra, benim kuramlarımı açıklayasın diye, birkaç yabancı ülkede sana görevler verildi. Tam bir özgürlük içindesin. Senin dürüstlüğüne güveniyorum. Ama söyle, içinden kendini bana borçlu hissetmiyor musun? Çünkü senin kendi başına yapabileceğin çok bir şey yok. Kendin ve geleceğin, özellikle de kişisel *gelişmen* için bana ve benim bilimime gereksinimin var. Bütün bunları sana cömertçe veriyorum, küçük adam. Karşılığında hiçbir şey de istemiyorum. Sonra, günün birinde, sana karşı "şiddet" kullandığımı söylüyorsun. Özgürlüğün kanıtı sandığın saygısız bir dil kullanıyorsun. Ama özgürlükle saygısızlığı birbirine karıştırmak, her zaman kölece bir anlayışın belirtisidir. Ben sana "özgürlük" izni verirken, sen bana çalışmalarınla ilgili bir tutanak göndermeyi reddediyorsun. Böylece kendini özgür duyumsuyorsun... Sorumluluk yüklenmeden ve ortak çalışma zorunluluğundan özgür. İşte bu yüzden küçük adam, senin değişeceğin yok, sen de ötekiler gibi, nasılsan öyle kalacaksın.

Tavuk yumurtaları üzerine kuluçkaya yatan bir kartalın ne duyumsayacağını biliyor musun, küçük adam? İlk önce yumurtalardan kartal yavruları çıkacağını ve onlardan birer kartal yetiştireceğini sanır. Ama çok geçmeden onların birer civciv oldukları

Kartalın altından çıkan civcivler

ortaya çıkar. Kartal umutsuzluğa düşer, ama yine de onlardan birer kartal yapmaya bakar. Çevresinde gıdaklayan tavuklardan başka bir şey göremez. Bunun üzerine kartal, tüm bu civcivleri ve tavukları yutmamak için kendini zor tutar. Onu bundan alıkoyan, tüm bu civcivler arasında bir kartal yavrusunun bulunabilme umududur; çünkü bu yavru kendisi gibi büyüyecek, bulunduğu yerden uçarak yeni dünyaları, yeni düşünceleri ve yeni yaşam biçimlerini keşfe çıkacaktır. Üzgün ve yalnız kartalı, civciv ve tavukları yutmaktan alıkoyan bu zayıf umuttur. Ama ötekiler, kendilerini yetiştirenin bir kartal ol-

duğunun ayrımında bile olmazlar. Kartalın, sisli bir vadide yükselen sarp bir kaya üzerinde yaşadığını bile anlamazlar. Kartal yuvaya ne taşırsa, onu yemekle yetinirler. Yağmur yağdığı ya da fırtına çıktığı zaman, her şeye karşı koyan kartalın kanatları altında ısınırlar ve korunurlar. Çok yaman bir fırtına eserse, oradan kaçarlar ve kartala küçük sivri kaya parçaları fırlatırlar. Bu kötücül davranışı görünce, kartalın göstereceği ilk tepki onları yok etmek olur. Ana düşününce sonunda onlara acımaya başlar. Gıdaklayan ve gagalayan bu civcivler arasında bir gün kendisi gibi büyük bir kartal yeteneğine sahip olacak birisinden umudunu kesmez.

Yalnız kartal, hiçbir zaman bu umudunu yitirmedi. Ve durmadan tavuk yavruları çıkarıyor.

Sen bu kartal olmayı reddediyorsun, küçük adam. Bu nedenle de akbabaların yemi oluyorsun. Sen kartallardan korkuyorsun, büyük sürüye katılmayı yeğliyorsun. Bu yüzden de büyük sürülere yem oluyorsun. Çünkü senin kimi tavukların da akbaba yumurtaları üzerinde kuluçkaya yattılar. Akbabalar senin Führer'in oluyorlar ve seni en güzel bir geleceğe götürecek kartallara amansızca saldırıyorlar. Akbabalar sana leşlerle ve bulabileceğin birkaç tane buğday tanesiyle yetinmeyi öğretiyorlar. Ayrıca sana "Yaşa, büyük Akbaba!" diye bağırmasını da öğretiyorlar. Sen her zaman tavuk yumurtası üzerine kuluçkaya yatan kartallardan korktun, sen ve senin gibiler bu yüzden ölüyorlar.

Sen küçük adam, her şeyini kumlar üzerine kurdun: Evin, yaşamın, kültürün, uygarlığın, bilimin, tekniğin, aşkın ve çocuklarının eğitimi. Sen bunu bilmiyorsun, bilmek istemiyorsun ve sana gerçeği söyleyen büyük adamı öldürüyorsun. Sonra bitkin ve yoksul düşüp durmadan hep aynı soruyu soruyorsun:

"Çocuğum dikkafalı, her şeyi kırıyor, geceleri karabasanlarla uyanıyor, okulda kendini derslerine veremiyor, kabızlıktan rahatsızlık çekiyor, benzi soluk, yüreği katı. Ne yapabilirim acaba? Bana yardım ediniz!"

Ya da: "Karım soğuk, bana ilgi göstermiyor. Dünyamı alt üst ediyor, histeri nöbetleri geçiriyor, düzinelerce yabancı erkekle dolaşıyor. Ne yapmalıyım acaba, söyleyiniz!"

Ya da: "Yeniden korkunç bir savaş başladı hem de 'son olmasını istediğimiz' savaştan sonra. Ne yapabiliriz acaba?"

Ya da: "Gurur duyduğum bu uygarlık, enflasyon yüzünden yıkılıyor. Milyonlarca insan yiyecekten yoksun, açlıktan kınlıyorlar, öldürüyorlar, çalıyorlar, yıkıyorlar, kokuşmuş bir yaşamın içine gömülüyorlar, umutlarını yitiriyorlar. Ne yapmalı?"

Yüzyıllardır hep aynı soru soruluyor: "Ne yapmalı? Ne yapmalı acaba?"

Gerçeği güvenliğe yeğ tutan bir yaşam biçimi içinde elde edilen büyük başarı ve bulgunun yazgısı şudur: Se-

nin tarafından büyük bir açgözlülükle yalanıp yutulmak ve sonra yine senin tarafından dışkı olarak atılmak.

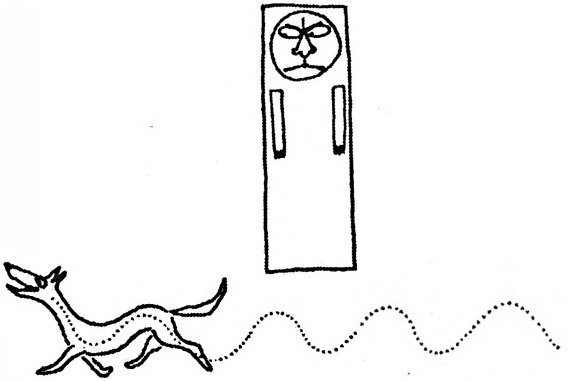
Büyük yürekli ve yalnız olan birçok büyük adamın ne yapman gerektiğini yüzyıllardır söylüyor sana! Sen ise onların öğretilerini her zaman bozdun, parçaladın ve yok ettin. Onları *ters* yanından aldın, kafanı küçük yanlışlara taktın ve yaşamın bir kuralı gibi alıp kabul ettin. Bu yüzden sosyalizmi, halkın egemenliği kuramını, her şeyi ve her şeyi, küçük adam, başarısızlığa uğrattın. Sonra da kalkıp bunu niçin böyle yaptığını bana soruyorsun. Bu soruyu içtenlikle sorduğunu sanmıyorum. Eğer ben sana gerçeği söylersem, önüne geleni öldürecek kadar öfkeleneceksin:

İçinde yaşama duygusu taşımadığından evini kumlar üzerine kurdun, çünkü daha çocukların doğmadan onların içindeki aşkı öldürüyorsun, çünkü yaşamın hiçbir belirtisine, özgür ve doğal hiçbir davranışa tahammül edemiyorsun. Korkuya kapılıyor ve kendi kendine soruyorsun: "Bay Jones ne der acaba? Yargıç Smith ne der acaba?"

Sen düşünmekten korkuyorsun, küçük adam, çünkü tüm gerçek düşünceler, bedensel duyumsamalara eşlik eder, sen ise kendi bedeninden korkuyorsun. Birçok büyük adam sana söyledi: Kendi kökenlerine dön, kendi içindeki sesi dinle, gerçek duyumsamayı izle, aşkı sev! Böyle bir çağrıyı algılayamadığın için kulaklarını tıkıyorsun, bu çağrılar çölde yitip gidiyor ve çağrıyı yapanlar da geniş çöllerde ölüp kalıyorlar, küçük adam.

Nietzsche'nin "üstinsan"ına yükselmekle Hitler'in "altinsan"ına inmek arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen "Yaşasın!" diye bağırdın ve "altinsan"ı seçtin.

Lenin'in gerçek demokratik kurumlarıyla, Stalin'in diktatörlüğü arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen Stalin'in diktatörlüğünü seçtin.

Hiçbir canlı ifadeye, hiçbir özgür doğal davranışa karşı hoşgörülü davranamazsın

Senin ruhsal rahatsızlıklarına Freud'un verdiği cinsel açıklama ile, kültürel uyum kuramı arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen ise, sana hiçbir dayanak sağlamayan kültürel uyarlanmayı seçtin ve cinsellik kuramını bir kenara attın.

İsa'nın o sade yüce yaşamı ile, Paul'un kendi papazları için koyduğu zorunlu bekarlık ve senin için koyduğu zorunlu evlilik arasında bir seçim yapma

hakkın vardı. İsa'nın anasının dünyaya getirdiği çocuk, yaşamını yalnız aşka borçlu iken, sen ya zorunlu bekarlığı ya da zorunlu evliliği seçtin.

Marx'ın emeğin meta değerlerini yaratan üretici gücü üzerine kurduğu kuramıyla, devlet kavramı arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen emeğin üretici gücünü unutup devlet kavramını seçtin.

Fransız Devrimi sırasında zalim Robespierre ile, büyük Danton arasında bir seçim yaparken, sen zalimliği seçtin, büyüklüğü ve iyiliği ipe çektin.

Almanya'da bir yanda Göring ve Himmler, öte yanda Liebknecht, Landau ve Müsham arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen Himmler'i kendi polis şefin yaptın ve gerçek dostlarını öldürttün.

Julius Streicher ile Rathenau arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen Rathenau'yu öldürdün.

Lodge ile Wilson arasında bir seçim yapma hakkın vardı. Sen Wilson'u öldürdün.

Engizisyon kıyıcısı ile Galileo'nun gerçeği arasında bir seçim yapman gerekiyordu. Sen büyük Galileo'ya öldüresiye işkence ettin. Onu alçaltıp küçük düşürdükten sonra yaptığı buluşlardan yararlandın. Bu yirminci yüzyılda engizisyonun yöntemlerini yeniden yürürlüğe koydun.

Akıl hastalarını insanca tedavi etmekle, elektroşok tedavisi arasında bir seçim yapabilirdin. Sen kendi zavallılığının sergilenmesini görmek istemediğin için, insanlığı esenliğe götürecek tek aydınlık

ve ışıklı yerde gözlerini dört açmak, buluşlarını bulundurmamak gerekliyken, şok yöntemiyle sağaltımı seçtin.

Atomun yıkıcı enerjisiyle, *orgone*'un yapıcı enerjisi arasında bir seçim yaparken, sen sığ bir insan olarak kaldın ve yanlış düşüncelerine yaraşır biçimde atom enerjisini seçtin.

Kanserli hücre üzerine bilgisizliğinle, milyonlarca insanın yaşamını kurtarmak için benim bu gizem üzerine saçtığım ışık arasında bir seçim yapma hakkın vardı! Sen gazetelerde ve dergilerde kanser üzerine aynı aptalca şeyleri söylemeyi sürdürdün; çocuğunu, eşini ve anneni kurtarabilecek bir bilgiyi görmezlikten geldin.

Sen küçük Hintli, milyonlarcanız açlıktan kırılıyor, ama kutsal saydığınız ineklerinizden yüzünden Müslümanlarla aranızdaki kavgaya bir son vermiyorsunuz. Sen küçük İtalyan, Triesteli küçük Yugoslav, yırtık pırtık giysiler içinde dolaşırken bir tek şeyi kendine dert ediyorsun: Trieste "İtalyan"mı, yoksa "Yugoslav" mı? Benim bildiğim kadarıyla Trieste tüm dünya gemilerine açık bir limandır.

Hitlercileri milyonlarca insanı öldürdükten sonra asıyorsun, peki ama bu cinayetler işlenirken sen neredeydin? Birkaç düzine ölüyü görmek seni heyecanlandırmıyor. Sende insanca duyguların uyanması için milyonlarca insanın mı ölmesi gerekiyor?

Bu zayıflıkların her biri insan adlı hayvandaki büyük zavallılığı ortaya koyuyor. Sen ne diyorsun:

"Bütün bunları niçin bir trajedi gibi karşılıyorsun? Tüm bu kötülüklerden niçin kendini sorumlu tutuyorsun?"

Sen böyle konuşurken, kendi kendini mahkûm ediyorsun. Sana düşen görevin bir parçasını yüklenmiş olsan, dünya bugün olduğu gibi kalmazdı ve sen kendi küçüklüğünle büyük dostlarını öldürmezdin.

Çünkü sen evinin kumlar üzerine kurulmasının sorumluluğunu kabullenmiyorsun. Tavan çöküyor, ama sen benim "proleter onurum", "ulusal onurum" var diyorsun. Yer ayağının altında kayıyor, ama sen durmadan bağırıyorsun: "Yaşasın Führer, Yaşasın Alman, Rus, Yahudi onuru!" Su borusu patlamış, çocuğun neredeyse boğulacak, sen ise bu eğitim sistemini övüyorsun. Eşin verem olmuş, yatağa düşmüş, sen ise küçük adam, kayalar üzerine ev kurmayı, "Yahudi icadı"dır diye reddediyorsun.

"Sevgili büyük doktor, ne yapsam acaba?" diye koşar adım gelip bana soruyorsun. "Evim çöküyor, içeri rüzgâr giriyor, eşim ve çocuğum hasta, ben hastayım. Ne yapmam gerekiyor?"

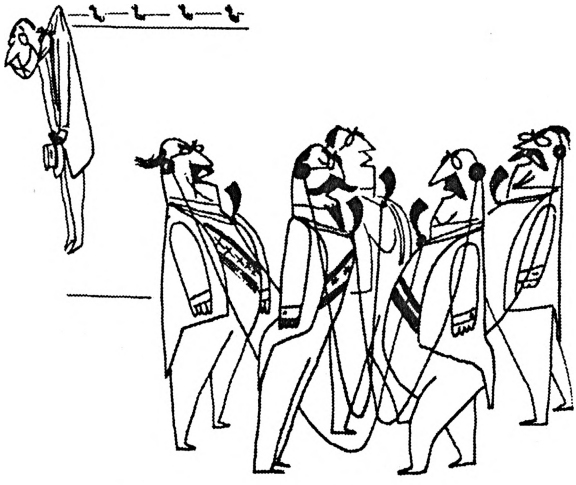
İşte sana yanıtım: Evini kayanın üzerine kurmalısın. Bu kaya, senin kendi içinde öldürdüğün öz doğandır, çocuğunun bedensel aşkıdır, eşinin sevi düşüdür, senin on altı yaşında olduğun zamanlardaki kendi öz yaşamının düşüdür. Kendi kuruntularının yerini gerçeğin tohumlarına bırak. Politikacılarını ve diplomatlarını cehenneme gönder. Ku-

laklarını komşularına kabartacağına, kendi içindeki sesi dinle. Cellatlarına yardım edeceğine, *insan yaşamını ve varlığını kurtaracak yasalar çıkar.* Böyle bir yasa, evini üzerine kurabileceğin kayanın bir parçasını oluşturacaktır. Doyumsuz küçük şehvet düşkünü kadın ve erkeklerin saldırılarına karşı çocukları koru. Dedikodu yapan kız kurusunu adalete teslim et; ne yaptığını herkese açıkla ya da birbirlerini sevdikleri için ıslahevine gönderilen genç kız ve oğlanların yerine onu gönder. Eğer şanslı bir yere geldiysen, sömürme sanatında seni sömürenden daha öteye gitmekten vazgeç. Tören giysilerini ve şapkanı çıkar at, kendi sevdiğin kadına sarıl. Diğer ülkelerdeki başka insanları görmeye git, çünkü onlar da senin gibi yaşıyorlar, onların da senin gibi iyi ve kötü yanları var. Doğa (ya da "tanrı") nasıl yaratmışsa, bırak çocukların öyle büyüsünler. Doğadan daha iyisini yapmaya çalışma. Daha çok onu anlamaya ve korumaya çalış. Boks maçına gideceğine, kitaplıklara git, eğlence merkezine gideceğine, başka ülkeleri ziyaret et. Ve özellikle *DOĞRU BİR BİÇİMDE DÜŞÜN,* seni güzel bir yaşama götürecek içindeki sesi dinle. Kendi yaşamının efendisi sensin. Hiç kimseye kendi yaşamını emanet etme, özellikle de başa geçirdiğin politikacılara. *KENDİ KENDİNİN OL!* Birçok büyük adam sana bu öğüdü verdi.

"*Şu gerici ve bireyci küçük burjuvaya da bakın! Tarihin acımasız gidişinden haberi bile yok. Kendini bildiyor. Tam bir küçük burjuva aptallığı! Dünya devrimci*

proleteryasını, halkların babası, tüm Rusya'nın, tüm Slavlar'ın efendisi sevgili Führer yönetiyor, halkı o kurtaracak! Kahrolsun bireycilik ve anarşizm!"

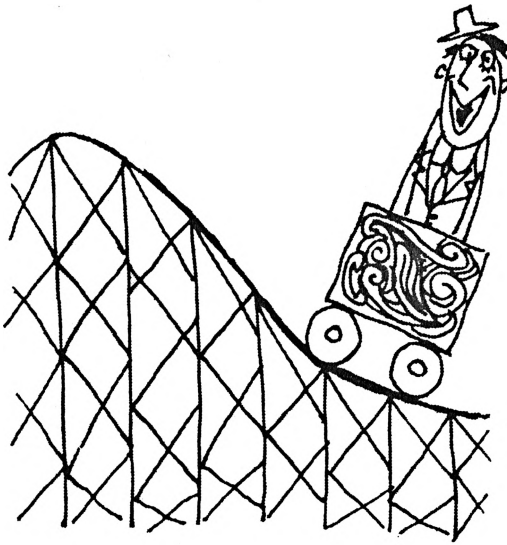
Yaşasın tüm halkların ve Slavların ataları! Yaşasın... Yaşasın! küçük adam! Demek öyle, sana söyleyecek ciddi sözlerim var, dinle biraz:

Politikacılarını ve diplomatlarını defet!

Sen *dünya* yönetimini eline geçirmektesin, ama bu düşünce seni korkudan titretiyor. Yüzyıllar boyunca dostlarını öldüreceksin ve tüm halkların, tüm proleterlerin ve tüm Rusların Führerlerini efendilerin olarak göklere çıkaracaksın. Günlerce, aylarca ve yıllarca bir efendinin peşinden ötekini selamlayacaksın, bebeklerin ağlamalarını duymayacaksın,

büyüklerin çektiği yoksulluğu dert etmeyeceksin, yakınlarını özlemeyeceksin, eğer dert yandıklarını duyarsan, onları küçük burjuva sayacaksın.

Luna park

Yüzyıllar boyunca, yaşamı korumak yerine, kan dökeceksin ve cellatların sana yardım ederken, sen özgürlüğü yerleştirdiğini sanacaksın, sonuç olarak hiçbir zaman bataklığından çıkamayacaksın. Yüzyıllar boyunca yalancı pehlivanları izleyeceksin. *YAŞAM, SENİN YAŞAMIN* sana seslendiğinde, duymazlıktan geleceksin. Çünkü sen yaşamdan korkuyorsun, küçük adam, çok korkuyorsun. "Sosyalizm" adına, devlet, "ulusal onur", "tanrının utkusu"

adına yaşamı zehir edeceksin. Bununla birlikte bir şey var ki, bilmeyeceksin, bilmek istemeyeceksin: *Kendi mutsuzluğunu kendin üretiyorsun, hem de her gün, çocuklarını anlamıyorsun, onlar henüz ayakta duracak gücü kendilerinde bulamamışlarken, onları eziyorsun; sevgiyi çalıyorsun; herhangi bir kimsenin "efendi"si olmak için köpek besliyorsun.* Kitlelerle birlikte toplumsal yoksulluktan ölmeyi beklerken, böylece yüzyıllar boyunca yanlış yolda yürüyeceksin ve ilk kavrayış ışığı kendi içinde parlayıncaya değin bu

Yaşamdan korkuyorum

böyle sürecek. Aşkla yaşayan, çalışan ve bilgili dostunu el yordamıyla aramaya başlayacaksın, onu anlamaya çalışacak ve seveceksin. Yaşamın için bir kitaplığın; boks maçından, bir koruda dolaşırken düşünmenin; hava atarak gezinmekten, tedavi etmenin; öldürmekten, kendine güvenenin; "ulusal duygular"a güvenmekten sade bir vatandaş olmanın, vatan millet diye bağırmaktan daha iyi olduğunu anlayacaksın.

En kötü araç olsa bile amaç aracı haklı çıkarır, diye inanıyorsun. Ama yanlışın var. *Amaçla araç birbirinden ayrılamaz. Bugün her attığın adım, yarınki yaşamındır.* Kötülüklere başvurularak hiçbir zaman büyük amaçlara varılamaz. Tüm toplumsal devrimlerde bu kanıtlanmıştır. Seni bir amaca ulaştıran yol olumsuz ve insani değilse, sen kendin de kötü ve insanlık dışı biri olursun, hiçbir zaman amacına ulaşamazsın.

Peki karşı çıkıyorsun ama; Hıristiyanlık iyilikseverliğine, sosyalizme, Amerikan anayasacılığına ulaşmak için ne yapmak gerekir?" Senin Hıristiyanlık iyilikseverliğinin, sosyalizmin ve Amerikan anayasacılığının tüm yaptıklarında, her gün düşündüklerinde, çocuk sevginde, TOPLUMSAL SORUMLULUK gibi saydığın kendi çalışmanda, yaşamı ezmemek için gösterdiğin özende dile geliyor.

Ama sen küçük adam, anayasanın sana tanıdığı özgürlüğü kötüye kullanıyor, onu kendi günlük yaşamının bir ilkesi yapacağına, *ortadan kaldırmaya* bakıyorsun.

İsveçlilerin konukseverliğini kötüye kullanan Alman mültecileri gördüm. O dönemde sen, yeryüzünde ezilmiş tüm halkların acemi bir Führeri idin. İsveç'in "smörgasbord" ile ilgili anılarını unutmamışsındır herhalde? Ne dediğimi anlıyorsun sanırım. Dur sana açıklayayım: Konukların büfesine her çeşit nefis sandviç ve pasta konuyor, bu senin ilk kez karşılaştığın bir adet. Konuklara nasıl böyle güvenildiğini anlamakta güçlük çekiyorsundur herhalde. Akşam iyice tıkınmak için bütün gününü nasıl aç geçirdiğini şeytanca bir göz kırpışı ile bana anlatmıştın.

"Nasıl acıkmıştım, arkadaş!" demiştin bana.

Biliyorum küçük adam, seni gördüğümde kıtlıktan çıkmışa benziyordun, çünkü ben de açlığın ne olduğunu biliyorum. Ama insanlığın kurtarıcısı olduğunu söyleyen sen, "smörgasbord"u aşırdığın zaman, dünyadaki çocukların açlığını nasıl artırdığını bilmiyorsun. Yapılacak şey vardır, yapılmayacak şey vardır: Konuk olduğun evde gümüş kaşığa, evin hanımına ve smörgasborda el süremezsin.

Alman bozgunundan sonra, bir parkta seni açlıktan can çekişirken buldum. Partinin üye kartını yitirdiğin için "Kızıl Yardım"ın sana el uzatmadığını söylüyordun. Demek ki sizin tüm aç insanların Führeri kızıl, kara ve ak açlar arasında bir ayrım yapıyor. Oysa aç organizma her yerde aynıdır.

Küçük şeylerde işte sen böyle davranıyorsun.

Ya *büyük* şeylerde?

İnsan yaşamına saygısız olan kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak ve kendi varoluş hakkını güvence altına almak için kırlara açılıyorsun. Çünkü yüz yıl önce insan sömürülüyor, aşağılanıyordu ve ona teşekkür edilmiyordu. Bununla birlikte, yapılan büyük işlere saygı duyuluyor, bunları yapanlara dürüst davranılıyor, bu kişilerin yetenekleri övülüyordu. Peki sen ne yaptın küçük adam?

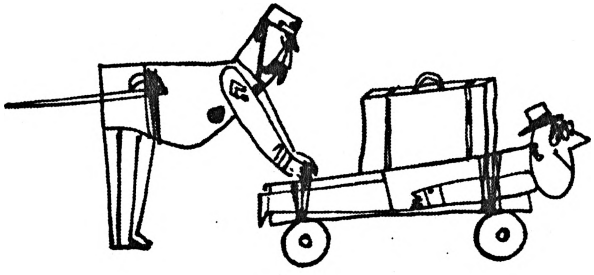
Küçük Führer yerleştirdiğin yerde, yüz yıl öncesine göre senin üretici gücün daha çok sömürülüyor, yaşamına karşı daha kötü davranılıyor ve tüm hakların çiğneniyor!

Kendi Führerini seçmek istediğin her yerde, artık hiçbir emeğe saygı gösterilmiyor, senin büyük dostlarının emeğinin ürünlerini çalmakla yetiniyorlar. Sen artık yetenekleri ödüllendirmiyorsun, çünkü bir yeteneğe saygı ya da minnet duyduğun zaman, özgür bir Amerikalı, Rus ya da Çinli olmaktan çıkacağını sanıyorsun. *Yıkmayı tasarladıkların, her zamankinden daha çok gelişiyor, kendi yaşamın gibi korumak ve saklamak istediklerini de yıktın.* Dürüstlüğü bir "duygusallık" ya da bir "küçük burjuva" alışkanlığı gibi sayıyorsun, başkalarının emeğine saygı göstermeye "dalkavukluk" diyorsun. Bağımsızca düşünmen gereken yerde dalkavukluk, açık sözlü olman gereken yerde de nankörlük ettiğinin ayrımında değilsin.

Başını omuzlarının üzerinde tutuyor ve dans ederek özgürlük ülkesine doğru ilerlediğini sanı-

yorsun. Bu derin düşlerden uyanacaksın küçük adam ve kendini güçsüz, yere serilmiş bulacaksın. *Verilen her yerde çalıyorsun, çalınan yerde sen veriyorsun.* Düşünce ve eleştiri özgürlüğünü, sorumsuzca söylenen sözlerle ve tatsız şakalarla karıştırıyorsun. Eleştirmek istiyorsun, ama seni eleştirmek istediklerinde kabullenemiyorsun, bu yüzden seni paylıyorlar ve alaya alıyorlar. Başkalarının saldırılarına karşı koymadan, hep saldırmak istiyorsun. Bu nedenle hep tuzağa düşüyorsun.

"Polis, polis! O gerçekten tıp doktoru mu? Adı Who is Who'da geçmiyor. Tabipler Odası kendisine karşı savaş açmış."

Pasaport

Polis senin yakanı bu işten kurtaramaz, küçük adam. Hırsızları yakalayabilir ya da trafiği düzenleyebilir ama senin özgürlüğünü sağlayamaz. Sen kendi özgürlüğünü kendi elinle yok ettin ve o saçma düşüncelerinle de hâlâ yıkıyorsun. "Birinci Dünya Savaşı"ndan önce, bir ülkeden diğerine git-

mek için pasaporta gereksinim yoktu. Savaştan sonra "özgürlük ve barış için" pasaport diye bir şey uyduruldu ve bu seni pireler gibi izlemeye başladı. Eğer Avrupa'nın içinde üç yüz kilometre kadar bir yolculuk yapmak istiyorsan, on kadar ülkenin elçiliğinden vize istemen gerekiyor. İkinci ve "son" dünya savaşının üzerinden yıllar geçti, ama bu durum değişmedi. Üçüncü, dördüncü ve sonuncu savaştan sonra da bu böyle sürüp gidecek.

"Beni dinleyin, bu adam benim vatanseverliğimi ve ulusun şanını kirletiyor!"

Öyle hemen sinirlenme, küçük adam! İki çeşit gürültü vardır: Birisi, yüksek tepelerdeki fırtına gürültüsü, öteki senin karnının guruldamasından çıkan gürültü. Sen yelleniyorsun ve bu sana çiçek kokusu gibi geliyor. Ben senin ruhundaki yarayı iyileştiriyorum, sen benim adımın *Who is Who* (Kim Kimdir?)'da kayıtlı olup olmadığını soruyorsun. Ben senin kanserinle ilgili gizemi aydınlığa kavuşturuyorum, senin Sağlık Büron benim fareler üzerine yaptığım deneyleri yasaklıyor. Ben senin doktoruna tıpta nasıl çalışacağını öğretiyorum, senin Tabipler Odası beni polise ihbar ediyor. Senin çektiğin akıl hastalıklarına karşı bugün elektroşok uygulanıyor, tıpkı Ortaçağ'da zincir ve kırbaç uygulandığı gibi.

Sen sus bakayım, küçük adam. Senin yaşamın sefil bir yaşam. Seni kurtarmaya niyetim yok, bununla birlikte, cellat gömleği giymiş ve yüzüne maske takmış olarak beni asmak için yaklaşsan bile, yi-

ne de söylevimi bitireceğim. Sen kendini asmadan beni asamazsın, küçük adam. Çünkü ben senin yaşamınım, dünyayı içinde duymanı, insanlığını ve sevgini, yaratıcı gücünü temsil ediyorum. Hayır, küçük adam, sen beni öldüremezsin! Daha önceleri sana nasıl çok güveniyor idiysem, öyle de çok korkuyordum. Ama senden yukarılara çıktım ve zamanın binlerce yıllık görünümü içinde ileri geri giderek sana bakıyorum. Kendine karşı duyduğun korkudan kurtulmanı istiyorum. Daha doğru dürüst ve daha mutlu bir yaşam sürmeni istiyorum. Bedeninin katı değil, canlı olmasını istiyorum; çocuklarından nefret edeceğine onları sevmeni istiyorum, evlilik işkencesinin kurbanı olmuş bir kadına değil, mutlu bir kadına sahip olmanı istiyorum.

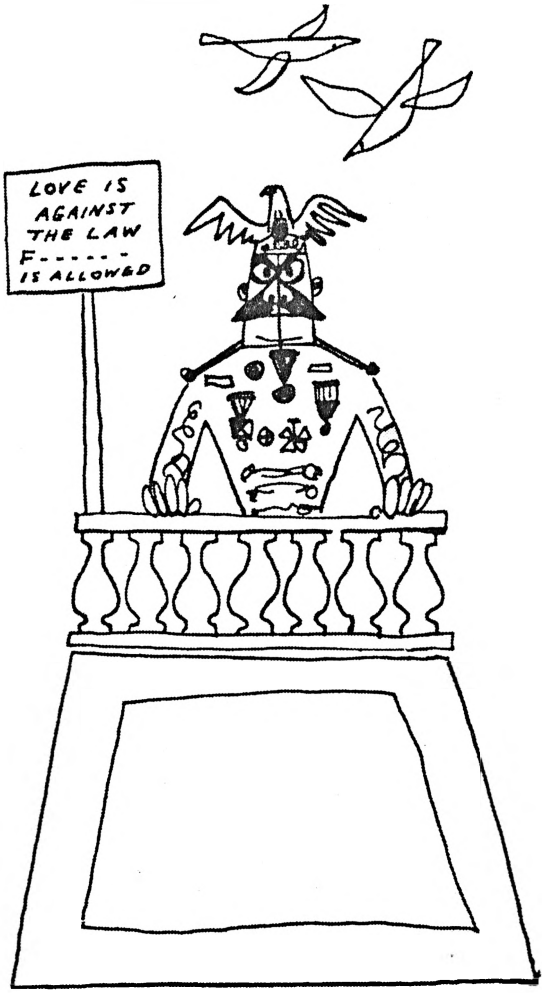
Ben senin doktorunum, sen bu dünyada yaşadığına göre, ben bu dünyanın doktoruyum. Ben ne Alman'ım, ne Yahudi, ne Hıristiyan, ne İtalyan, sadece bir dünya vatandaşı. Ama senin için yalnızca melek gibi Amerikalı ve şeytan gibi Japon vardır.

"Tutuklayın onu! Bir sınava çekin! Doktor olarak çalışma hakkına sahip mi? Kralımızın ve özgür ailemizin izni olmadan çalışamaz diye bir yasak çıkarın! Zevklerimizin işlevi üzerine araştırmalar yapıyor. Atın içeri! Ülkemizden kovun!"

Ben çalışma hakkını büyük mücadele vererek kazandım. Başka hiç kimse onu bana vermezdi. Bizi yaşamı anlamaya götüren yeni bir bilim dalı kurdum. Sen bu bilime, her türlü öğretiyi yuttuktan on, yüz belki de bin yıl sonra başvuracaksın, yani

artık bu dünyada işin bitmişken. Senin Sağlık Bakanı'nın benim üzerimde hiçbir hakkı yok, küçük adam. Eğer benim gerçeğimi kabullenmek yürekliliğini gösterseydi, o bugün sözü geçen bir insan olmuştu. Ama bu yürekliliği gösteremedi! Böylece kendi ülkesine dönüyor ve bir gürültü yayıyor: Ben Amerika Birleşik Devletleri'nde psikiyatri hastanesinde yatıyormuşum. Ve zevkin işlevi üzerine yaptığım deneyleri çürütmek amacıyla onları bozmaktan başka hiçbir şey yapmayan küçük bir adamı, hastaneler genel müfettişi olarak atadı. Bu zaman içinde bu yazıları senin dikkatini çekmek için yazdım, küçük adam. Senin güçlülerinin güçsüzlüğünü kanıtlamamı ister misin? Senin kanser uzmanlarının, sağlık danışmanlarının ve profesörlerinin, kanserin gizemini açığa çıkaracak çalışmalara uyguladıkları yasaklar saygı görmedi. Onların kesin yasaklarına karşın ben yine de araştırmalarımı sürdürdüm. Benim yapıtımı baltalamak için Fransa'ya ve İngiltere'ye yaptıkları yolculuklar bir işe yaramadı. Her yerde **patoloji**nin (hastalıklar bilimi) içine düştüler. Ama ben, küçük adam, sık sık senin yaşamını kurtardım!

"Tüm proleterlerin Führerini Almanya'da iktidara getirdiğim zaman, onu kurşuna dizdireceğim! Bizim proleter gençliğin ahlâkını bozuyor! Proleterlerin de burjuvalar kadar aşka uyumsuzluktan acı çektiklerini söylüyor. Gençlik örgütlerimizi geneleve çeviriyor. Benim bir hayvan olduğumu ileri sürüyor. Bizim işçi sınıfı bilincimizi yıkıyor."

Sevgi yasak, düzüşmek serbest!

Evet, küçük adam, sana yaşamını ve aynı zamanda aklını da yitirten düşünleri ben yıkıyorum. Kendi "ölümsüz büyük umut"unu aynada, ele geçiremeyeceğin bir yerde görmek istiyorsun sen. *Eğer bu dünyanın efendisi olmak istiyorsan, gerçeğin üstüne üstüne gitmelisin.*

"Onu ülkeden kovunuz! Toplumun düzenini bozuyor. Benim ezeli düşmanım adına casusluk yapıyor. Moskova'dan gelen paralarla (Berlin'den olmasın!) kendine bir ev satın aldı!"

Bir şey anlamışa benzemiyorsun, küçük adam. Yaşlı bir kadın farelerden korkuyordu. Bana bitişik bir evde oturuyordu ve mahzende beyaz fareler yetiştirdiğimi biliyordu. Farelerin bacaklarının arasına ve gömleğinin içine girmesinden korkuyordu. Bu kadın aşkı tanımış olsaydı, farelerden korkmazdı. Oysa ben bu fareler sayesinde senin kanser hastalığının düzeneğini anladım, küçük adam. Bir raslantı sonucu, sen benim evimin sahibiydin ve bu yaşlı kadın beni evden çıkarmanı istedi. Ve sen ülke ve ahlâkla beslenmiş gözüpek adam, beni kapı dışarı ettin. Araştırmalarımı senden ve senin ödlekliğinden uzak bir yerde sürdürmek için bir ev satın almak zorunda kaldım. Peki sonra sen ne yaptın, küçük adam? Kamu bakanlığının küçük bir temsilcisi olarak bu ünlü ve tehlikeli adama karşı çıkarak mesleğinde ilerlemek istedin. Benim bir Alman ya da Rus casusu olduğumu onayladın ve içeri attırdın. Ama senin orada devletin zavallı küçük bir savcısı

olduğunu görmeye değdi bu. Senin gizli ajanların, benim evde "casusluk araçları"nı ararlarken, senden hiç de iyi bir biçimde söz etmiyorlardı.

Aradan çok geçmeden seninle yine karşılaştık, bu kez küçük bir savcı kılığındaydın. Daha ilginç bir yere atanma düşlerini hiçbir zaman gerçekleştirememiştin. Kitaplığımda Lenin'in ve Troçki'nin kitaplarını bulundurduğum için beni kınadın. Bir kitaplığın neye yaradığını sen bilmiyordun, küçük adam. Kitaplığımda ayrıca Hitler, İsa, Goethe, Napolyon ve Kazanova'nın kitaplarının da bulunduğunu sana açıklamıştım. Ruhsal vebayı iyi tanımak için, onun tüm görünümlerini incelemek gerektiğini sana söyledim. Bu senin daha önce bilmediğin bir şeydi, küçük yargıç!

"Atın onu içeri! O bir faşist. Halkı aşağılıyor!"

Sen halk değilsin, küçük yargıç; halkı aşağılayan *sensin*, çünkü halkın hakkını savunmayı aklından bile geçirmiyorsun; seni ilgilendiren tek şey, biraz daha *yukarı çıkmak*. Büyük adamların çoğu bunu söyledi, ama senin onların kitaplarını okumadığın belli. Ben halka saygı gösteriyorum, çünkü ona gerçeği söylerken, büyük tehlikeleri göze alıyorum. Seninle briç oynayabilir ya da sana "sevilen" şakalar yapabilirim. Ama seninle aynı masaya oturmam. Çünkü sen "Vatandaşlık Hakları Bildirisi"nin iyi bir savunucusu değilsin.

"Bu bir Troçkist! Atın onu içeri! Bu kızıl köpek halkı ayartıyor!"

Kanser araştırmaları

Hayır, ben halkı kandırmıyorum. Ben senin kendinde biraz saygının ve biraz insanlık duygusunun uyanmasını istiyorum. Çünkü sen mesleğinde ilerlemek, oy kazanmak, Yüksek Mahkeme yargıçlığına atanmak ya da tüm proleterlerin Führeri olmak istiyorsun. Senin öndere buyrukluk eden kafa yapın, adaletin ve insanlığın boynunda bir iptir. Wilson gibi büyük ve sıcakkanlı bir insana ne yaptın? Bir kasaba yargıcı olan senin için o bir "hayalci", tüm proleterlerin gelecekteki "Führer"i, "halkın sömürücüsü"ydü. Senin ilgisizliğin, senin gevezeliğin, kendi geleceğine duyduğun korku onu öldürdü, küçük adam.

Neredeyse beni de öldürecektin, küçük adam.

Benim on yıl önceki laboratuvarımı hatırlıyor musun? Teknik asistandın, işsizdin, sosyalist etiketli ve iktidar partisinin bir üyesi olarak göndermişlerdi bana seni. İyi bir ücret alıyordun ve özgürlüklerden tam olarak yararlanıyordun. Sana ve senin "görev"ine güvendiğim için, bizim yaptığımız tüm tartışmalara katılmana izin verdim. Kuşku yok, sonra olanları anımsıyorsundur. Özgürlük seni çılgına çevirmişti. Ağzının köşesinde pipo ile bütün gün boyunca aylak aylak dolaştığını görüyordum. Çalışmayı neden reddettiğini anlamıyordum. Sabahleyin laboratuvara girdiğim zaman, ilk seni selamlamamı kışkırtıcı bir yüzle bekliyordun. Ben karşılaşmalarda insanları selamlamayı severim, küçük insan. Ama birisi çıkar da kendisini selamlamamı *beklerse*, ona aldırış etmem, çünkü senin de bildiğin gibi ben *senin* "patron"unum. Birkaç gün süreyle özgürlüğünü kötüye kullanmana izin verdim, sonra oturup seninle konuştum. Bu yeni "rejim" içinde ne yapman gerektiğini iyi bilmediğini gözlerinden yaş gelerek açıkladın, çünkü özgürlüğe alışık değildin. Daha önce çalıştığın yerde, patronun yanında sigara bile içemiyormuşsun, ancak o seninle konuşursa, sen de onunla konuşabiliyormuşsun, evet sen, tüm proleterlerin gelecekteki Führeri. Oysa gerçek özgürlüğü bulur bulmaz, saygısızca bir davranışı benimsedin. Seni anladım ve kapı dışarı etmedim. Daha sonra ayrılıp gittin ve Adalet Bakanlığı için çalı-

şan yeşilaycı bir psikiyatriste benim yaptığım deneyleri anlattın. Basında bana karşı bir kampanya açan muhbir ve ikiyüzlü adam sendin. Sana özgürlük verildiğinde, işte senin yaptıkların bunlar, küçük adam. Bana karşı açtığın basındaki kampanya, senin beklediğin gibi olmadı, aksine benim çalışmalarımı on yıl ileriye götürdü.

Böylece ben senden ayrılıyorum, küçük adam. Sana hizmet etmeyeceğim artık ve senin için kaygılanıyorum diye acı çekmeyeceğim. Gittiğim yerlerde beni izleme gücüne sahip değilsin. Seni nelerin beklediği konusunda birazcık bilgi sahibi olsaydın, korkudan ölürdün. Çünkü dünya hükümetinin sorumluluğunu yükleneceksin. Benim büyük yalnızlığım senin geleceğini de kapsıyor. Bu an için seninle yol arkadaşı olmak istemiyorum. Bir yol arkadaşı olarak konaklarda bana zararın dokunmayabilir, ama gittiğim her yere sen gelemezsin.

"Öldürün onu! Ben, küçük adam, sokaktaki adamın yardımıyla geliştirdiğimiz uygarlığı o kötülüyor. Özgür bir demokrasi içinde, özgür bir insanım ben! Hurra!"

Sen hiçbir şey değilsin, küçük adam, *hiçbir şey!* Bu uygarlığı yaratan sen değilsin, senin birkaç tane dürüst efendin. Bir şantiyede çalıştığın zaman, orada neler yaptığını bile bilmiyorsun. Kurulacak yapıda sorumluluğunu yüklenmen için birisi seni çağırsa bile, onu "işçi sınıfına ihanet"le suçluyor ve bunu sana söylemekten *kaçınan* "tüm işçilerin Babası"nın yanına gidiyorsun.

Büyüklerine ya da üstlerine saygı gösterebilmek için, onları bir altlık üzerine, yerden yükseğe koyuyorsun

Sen özgür değilsin, küçük adam ve özgürlüğün ne olduğunu da bilmiyorsun. Özgür bir yönetim altında da yaşayamazsın sen. Avrupa'da vebayı iktidara getiren kim oldu? Sen, küçük adam! Ya Birleşik Devletler'de?.. Wilson'ı gözlerinin önüne getir bir kez...

"Beni dinleyin! Beni, o beni, küçük adamı suçluyor. Ben kimim, Birleşik Devletler başkanının istediğini yapmasını engellemek için nasıl bir güce sahibim? Ben görevimi yapıyorum, kendi şeflerime, amirlerime boyun eğiyorum ve politika ile ilgilenmiyorum..."

... Binlerce kadın erkek ve çocuğun gaz odalarına atılması söz konusu olduğu zaman bile, sen yalnız şeflerinin emirlerine boyun eğdin, küçük adam!

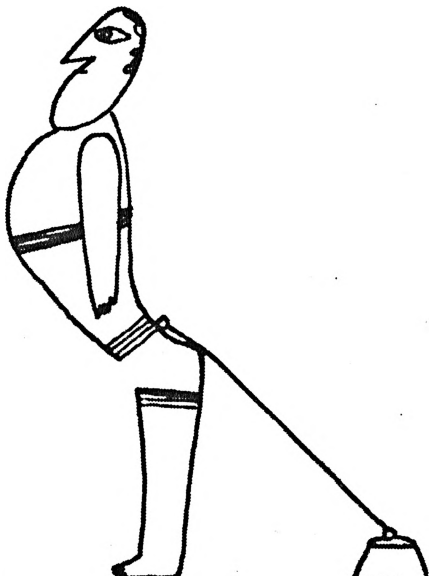
Öyle safsın ki, dünyada böyle şeylerin olduğundan haberin bile yok. Öyle değil mi? Söyleyecek bir sözü, açıklayacak bir görüşü olmayan zavallı birisin sen. Acaba diyorum, kendi kendime, politikaya karışmak için kim oluyor bu? Bununla birlikte yine de sana bir soru soruyorum: Gerçekten yetkin bir insan sana işini gözlemeni ve çocuklarını dövmemeni söylediği zaman niçin görevini sessiz sedasız yerine getirmiyorsun? Hele durmadan sana bir diktatörün peşinden gitmemeni söylediği zaman? Hani nerede kaldı sendeki görevi yerine getirme ve bilgece boyun eğme duygusu? Hayır, küçük adam, sen hiçbir zaman gerçeğe kulak vermiyorsun, yalnızca gürültü dinliyorsun. Sonra da kalkıp "Heil!" diye bağırıyorsun. Sen korkak ve zalimsin, küçük adam, *insan* olma ve *insanlığı* kurtarma gibi gerçek anlamda bir görev duygusundan yoksunsun. Sen bir bilgeyi dinlemekte güçlük çekiyor, bir eşkıyanın peşinden kolayca gidiyorsun. Seyrettiğin filmler, radyoda dinlediklerin, fotoromanlar cinayet öykülerinden başka bir şey anlatmıyor.

Kendi kendinin efendisi olmadan önce, yüzyıllar boyunca kendi kişiliğini ve bayağılığını kendinle birlikte taşıyacaksın. Gelecekte sana daha iyi bir hizmet verebilmek için kendimi senden ayırıyorum. Çünkü senden uzak kalınca, beni öldürme tehliken de azalıyor ve uzakta olan bir yapıt, sende yakından olandan daha çok saygı uyandırıyor. *Sana çok yakın olanları küçümsüyorsun.* Kendi generalini ya da ma-

reşalini, saygıdeğer olmasalar bile, daha çok saygı duymak için bir kaide üzerine yerleştiriyorsun. İşte bu nedenle, büyük adamların senden her zaman uzak durduklarını tarih bize söylüyor.

"Bakın şu adama, büyüklük delisi olup çıkmış! Delinin biri o, hem de zır deli!" Biliyorum küçük adam, ne zaman işine gelmeyen bir gerçeği duysan, hemen ona deli damgası yapıştırıyorsun. Buna karşılık sen kendini "homo normalis", normal insan sayıyorsun. Delileri içeri kapatıyorsun ve normal insanlar da dünyayı yönetiyorlar. Bu duruma göre tüm bu kötülüklerin sorumlusu kim? Elbette sen değilsin, sen yalnız kendi görevini yapıyorsun, hem kişisel bir görüşe sahip olmak için sen kim oluyorsun? Bunu biliyorum, senin ikide bir söylemene gerek yok. Ayrıca senin yazgın kimseyi de ilgilendirmiyor, küçük adam. Yeni dünyaya gelmiş çocukları kendi tasarımına göre "normal insan" yapmak için uyguladığın işkenceyi gözlerimin önüne getirince, bu kıyımı durdurmak için sana doğru gelmek istiyorum. Ama sen bir "Eğitim Bakanlığı" kurarak bana karşı önlemler aldın bile.

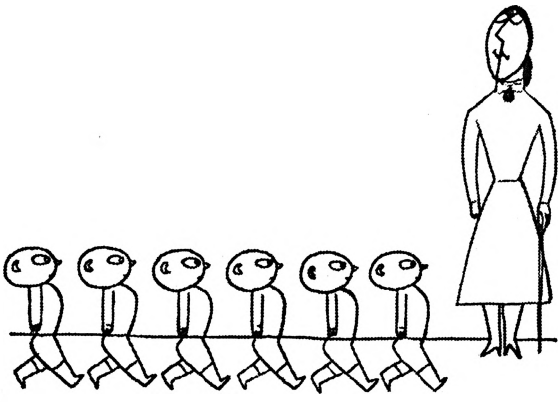
Seni bir gezdirmek istiyorum bugün ve geçmişte Viyana'da, Londra'da ve Berlin'de "Halkın İradesinin Temsilcisi" bir inancın çömezi olarak dün ve bugün kim olduğunu göstermek için, küçük adam. İster Fransız, ister Alman ya da Güney Afrikalı ol, kendini her yerde bulacak, her yerde kendini tanıyacaksın: Bunun için kendine bakma yürekliliğini göstermen yeter.

"Homo normalis"

"Şimdi de kalkmış onurumu çiğniyor, işimi kötülüyorsun!"

Hayır, ne birini yapıyorum, ne ötekini, küçük adam. Eğer sen aksini bana *kanıtlayabilirsen,* kendi yüzüne bakma yürekliliğini gösterdiğini bana kanıtlayabilirsen, ben çok rahat edeceğim. Bir duvarcının ev yapması gibi sen de kanıt göstermelisin. Bir ev varolmalı ve oturulur olmalıdır. Eğer bir duvarcının ev yapmak yerine, "yapıcı görevi"nden sadece söz ettiğini kanıtlarsam, o beni, "onuruna saldırmak"tan

Ama yeni doğmuş çocuklarını düşündüğümde, hepsini kendi imgendeki "normal" insanoğluna benzetebilmek için onlara nasıl işkence ettiğini gözümün önüne getiriyorum

dolayı kınayamaz. Benzer biçimde sen de, insanlığın geleceğinin kurucusu olduğunu bana *kanıtlamalısın.* "Ulusun onuru" ya da "proletarya" gibi savsözlerin arkasına korkakça saklanmak hiçbir işe yaramaz. Artık senin yüzündeki maske düştü, küçük adam!

Bütün bunlardan sonra senden ayrılacağımı söyledim. Bu kararı, yıllarca düşündükten ve nice uykusuz geceler geçirdikten sonra aldım. Hiç kuşku yok, tüm proleterlerin gelecekteki Führerleri, bu denli çok numara yapmaya gerek duymayacaklardır. Bugün onlar senin şefin, yarın kenar bucak bir gazetede uyuşuk bir başyazar olacaklar. Gömlek değiştirir gibi görüşlerini değiştiriyor onlar. Oysa ben

böyle bir insan değilim. Sen ve geleceğin benim için bir kaygı olarak kalacak. Ama birisi sana yakın olunca, ona saygı göstermediğinden, ben de senden uzaklaşıyorum. Benim üzüntülerime senin torunların sahip çıkacaklar. Bunu biliyorum. Benim çalışmalarımın ürünlerinden yararlanmalarını bekliyorum, sen de yararlanasın diye otuz yıl beklemiştim ya. Ama sen çığırtkanlığı yeğliyorsun: "Kahrolsun kapitalizm! Kahrolsun Amerikan anayasası!"

Beni izle, küçük adam. Kendi yaşamından kimi kesitleri sana göstereceğim. Kaçmaya çalışma! Bu çok yapıcı değil, ama kurtarıcıdır. Hiçbir tehlikeyle de karşılaşmayacaksın.

Makineler yapan ve ruhun olmadığını söyleyen fizikçiler gibi sen de yüzyıllardır saçmalayıp duruyorsun. Sonra büyük bir adam geldi ve ruhunu sana gösterdi: Şurası bir gerçek ki, senin ruhunla bedenin arasındaki ilişki ile ilgili kesin bir görüşü yoktu. Bunun üzerine sen de: "Gülünç bir şey bu psikanaliz, şarlatanlık! Sidik analiz edilebilir, ama ruh edilemez" dedin. Tıpta sidiğin analiz edildiğini bildiğin için bunu söylüyordun. Senin ruhun için kırk yıl boyunca kavga verildi. Bu mücadeleye ben de katıldığım için, bunun ne denli çetin olduğunu biliyorum. Ruh hastalıklarının bir doktora çok para kazandırabileceğini bir gün keşfediverdin. Hastanın her gün bir saat gelmesi yetiyordu, bu böyle yıllarca sürüyor ve bunun faturasını ona ödetiyordun.

Bundan sonra –daha önce değil– ruhun varlığına inandın. Aradan geçen zaman içinde bedenle il-

gili bilim sessizce gelişti. Böylece ruhun, yaşam enerjisinin bir işlevi olduğunu, diğer bir deyişle, bedenle ruh arasındaki birliği ortaya çıkardım. Bulduğum bu gediğe saldırdım, kendini iyi duyumsadığın ve sevdiğin zaman, yaşamsal enerjiyi dışarı doğru yaydığını, korktuğun zaman onu bedeninin içine doğru çektiğini gösterdim. Bu buluşu on beş yıl boyunca sessizlik perdesi ile örttün. Bununla birlikte çalışmalarımı yine aynı yönde sürdürdüm ve "orgone" adını verdiğim bu yaşamsal enerjinin atmosferde de varolduğunu ortaya çıkardım. Onu görmeyi başardım, büyütmek ve görünür kılmak için aygıtlar yaptım. Sen iskambil oynarken, politikadan konuşurken, eşini rahatsız ederken ya da çocuğuna eziyet ederken, ben dirimsel (vital) enerjiyi gerçekten bulup bulmadığımı anlamak için her gün saatlerce ve birkaç yıl boyunca karanlık odama kapanıp çalıştım. Bu buluşumu yavaş yavaş başkalarına da göstermeye başladım ve benimle aynı şeyleri gördüklerini doğruladım.

Eğer ruhu, salgı bezlerinin bir ürünü olarak kabul eden bir doktorsan, hastalarımdan birisiyle karşılaşınca, iyileşmesini "telkin"e borçlu olduğunu söyleyeceksin. Eğer bir kuruntudan rahatsızlık çekiyorsan ve karanlıktan korkuyorsan, tanıtlamanın "telkin" sayesinde olduğunu ve bunun bir ruh çağırma toplantısına benzediğini söyleyeceksin. İşte sen böyle hareket ediyorsun, küçük adam. 1920'de varlığını yadsıdığın aynı aptallıkla, 1946'da ruh üzerine gevezelik ediyorsun. Değişmeden kaldın,

küçük adam. 1984 yılında orgone'dan servetler kazanacaksın ve bu kez başka bir gerçekten kuşkulanacaksın, onu karalayacak, kötüleyecek ve yıkacaksın; ruhun, orgone'nin ve kozmik enerjinin keşfinden sonra da böyle davranmıştın ya. Her zaman şurada burada "Heil!" diye bağıran "kuşkucu" küçük adam olarak kalacaksın. Yer'in kendi çevresinde dönüşünün ve uzaydaki deviniminin anlaşılmasının peşinden neler dediğini anımsıyor musun? İşi şakaya dökerek, şimdi garsonların tepsisinden bardaklar düşecek diye aptalca bir yanıt vermiştin. Aradan birkaç yüzyıl geçti ve hiç kuşkusuz her şey unutuldu. Senin tüm aklında kalan, Newton'un bir "elmanın düşüşü"nü görmesi, Rousseau'nun "doğadan dönüş" isteğidir. Darwin'den öğrendiğin "en güçlünün yaşaması" oldu, "maymundan geldiğin" değil. Goethe'nin *Faust*'undan parçalar okumayı seviyorsun, ama aritmetikten bir kediden daha çok anlamıyorsun. Sen aptal, boşu boşuna övünen, bilgisiz ve maymunumsusun, küçük adam! Ama özden kaçma ve yanlışı aklında tutma sanatında bir ustasın. Bunu daha önce de sana söylemiştim. Bize zorunlu askerlik hizmetinden başka bir şey bırakmayan Napolyon'u kitapçılarda altın harflerle sergiliyorsun, altın rütbeler takınmış küçük adam, ama senin kozmik kökenini önceden sezen benim Kepler hiçbir kitaplıkta görünmüyor. İşte bu yüzden, içinde bulunduğun bataklıktan çıkamıyorsun, küçük adam. Kozmik enerjinin varlığını sana "telkin etmek" için ömrümün yirmi yılını ve servetimi verdiğimi düşündü-

ğün zaman, bu nedenle seni şiddetle azarlıyorum. Hayır, küçük adam, bu özveriye katlanırken, vücudundaki vebayı iyileştirmeyi gerçekten öğrenmiş oldum. Sen böyle bir şeye inanmak istemiyorsun. Bir gün Norveç'te ne demiştin: "Deneyler için bu denli çok para harcayan bir kimsenin bir çivisi eksik olmalı". Yatağa girmeden karşı cinsten birisiyle yakınlık kurulabileceğine inanamıyorsun, küçük adam. Seni anlıyorum: Her şeyi kendine göre yorumluyorsun. *Sen yalnız vermeden almasını biliyorsun.*

Eğer *açlıkta* bir mutluluk hırsızı olsaydın, sana saygı duyardım, ama sen korkakça aşıran bir hırsızsın. Kurnazsın, ama ruhsal kabızlıktan acı çekiyorsun, yaratıcı güçten yoksunsun. Ancak bir köşede kemirmek için bir parça kemik çalabilirsin, Freud'un dediği gibi. Cömert insana ve malını severek verene hemen yaklaşıyorsun; yozsun ve enayinin teksin sen, ama cömert insana bu nitelikleri yakıştırmasını biliyorsun. *Onun bilgisi, mutluluğu ve büyüklüğünün içinde yüzüyorsun, ama yuttuklarını sindiremiyorsun.* Onları sindirmeden hemen çıkarıyor ve çevreye dayanılmaz pis bir koku yayıyorsun. Oysa sen çaldıktan sonra kendi saygınlığını korumak için cömert adama çamur atıyorsun, onu deli yerine koyuyorsun, ona şarlatan, "çocukların ruhunu bozan" diyorsun.

Biraz bundan konuşalım, küçük adam: Çocuk cinselliğine yardım ediyorum diye kopan gürültüyü anımsıyor musun? (sen o zaman bilimsel bir derne-

ğin başkanıydın) "Çocukların cinsel hakları" üzerine bir makalemi yazdıktan sonra geçmişti bu olay. Başka bir sefer (o dönemde Berlin "Kültür Derneği" ikinci başkanıydın) küçük kızları ayartmak için arabama aldığımı ve ormana götürdüğümü yaydın. Ben hiçbir zaman genç kızları ayartmadım, küçük adam! Bu suçlamalar senin bozuk yapının bir ürünü; ben sevgilimi, kendi eşimi seviyorum. Benim senden ayrı yanım şu: Kendi eşimi sevecek yetenekteyim ve senin yaptığın gibi kızları ormana götürme gereksinimi duymuyorum.

Peki ya sen genç kız, hayran olduğun artistin düşünü kurmuyor musun? Onun fotoğrafını yastığının altına koyup uyumuyor musun? Ona yaklaşmak, onu ayartmak için on sekiz yaşında olduğunu söylemiyor musun? Sonra da kendi sinema kahramanını ırza geçmekle suçluyor ve ondan davacı oluyorsun. O ister temize çıkmış olsun, ister hüküm giymiş olsun, ama senin büyükannelerin sinema kahramanlarının elini öpüyorlar. Beni anlıyor musun, küçük hanım?

Sen tanınmış sinema yıldızları ile yatmak istiyorsun, ama iş sorumluluğa gelince, bunu yüklenemiyorsun. Bunun yerine onu ırza geçmeyle suçlamayı ve ırzına geçilmiş zavallı bir kız rolü oynamayı yeğliyorsun. Kocasından çok şoföründen hoşlanan ve ırzına geçilmiş zavallı kadın, sen de öylesin. Ya sen beyaz kadın, cinselliğini sağlıklı ve doğal olarak korumasını bilen zenci şoförü baştan çıkarmadın mı?

Falan ya da filan devrimin zavallı kızları!

"Aşağı ırk"tan bir erkeğin kurbanı zavallı küçük yaratık, sonra da onu sana saldırdı diye şikâyet etmedin mi? Sen saf beyaz kadın, senin ataların "Mayflower" gemisiyle okyanusu aştılar; sen Kuzeyli ya da Güneyli bir adamın, "şu ya da bu Devrim'in Kızı"sın; senin deden, özgür ormanlarda zenci kaldırarak, onların ticaretini yaparak zenginleşti! Sen ne denli masum, saf ve beyazsın, hiçbir zenci erkeğe sahip olma arzusu taşımıyorsun, zavallı küçük kadın! Binlerce mert Aztekliyi kalleşçe tuzağa düşüren zalim Cortez'in, köle avcısı yoz bir soyun korkak ve acımasız çocuğundan başka bir kimse değilsin!

Şu ya da bu Devrim'in zavallı kızları! Özgürlüğe kavuşma konusunda neler biliyorsunuz? Sizin sonradan "serbest piyasa ekonomisi yarışına" terk ettiğiniz Amerika'da Lincoln'ün köleliği kaldırdığı dev-

rim konusunda neler biliyorsunuz? Aynada kendinize bakınız. Kendinizi zararsız ve masum bulacaksınız, "Rus Devrimi'nin kızları".

Yaşamınız boyunca yalnızca bir kez bir erkeğe sevgi verme yetisi gösterseydiniz, kaç tane zencinin, Yahudi'nin ya da işçinin yaşamını kurtarmış olurdunuz. Çocuklarda kendi öz yaşamınızı nasıl öldürüyorsanız, zencilerde de, yüzsüzlüğe ve açık saçıklığa dönüşmüş kendi düşlerinizi, kendi zevk isteklerinizi öyle öldürüyorsunuz. Ben sizi tanıyorum, büyük sermaye çevresinin kızları ve kadınları. Sizin yozlaşmış ölmemekte olan cinsel organlarınız, henüz adı bilinmeyen kötülüklere yataklık yapıyor aşağılık adi tipler üretiyor. Hayır, şu ya da bu devrimin kızı, karşında bir savcı ya da polis kesilecek değilim. Bu görevi, giysileri ya da üniformaları içinde gergin ve kasılmış gibi duran yaratıklara bırakıyorum. Ben zencilere yakın bulduğum kuşlarımı, karacalarımı ve gelinciklerimi seviyorum. Zenci deyince ben doğada yaşayanları gözlerimin önüne getiriyorum, yoksa Harlem'de yakası kolalı ve redingotlu olanları değil! Güney denizinin ince yapılı ve çevik kızlarını düşünüyorum: Yabancı orduların sefih askerleri oralara giderler ve genelevden bir orospu alır gibi onların temiz aşklarını çalarlar.

Evet devrimin kızı, sömürüldüğünü ve horgörüldüğünü henüz anlamamış olan o canlıların yerinde olmak isterdin, biliyorum. Ama senin sonun geliyor! Artık saf Alman ırkının hizmetinde bir ba-

kirenin görevini yerine getiremiyorsun. Kendi sınıfının hizmetinde bir Rus bakiresi ya da Amerikan Devrimi'nin kızı gibi yaşamını sürdürüyorsun. Bundan beş yüz ya da bin yıl sonra, sağlıklı genç kızlar ve erkekler aşkın tadını çıkarıp onu korudukları zaman, senden geriye gülünç bir anı kalacak.

Sen konser salonlarını, yaşamın sesi Marian Anderson'a kapatmadın mı, kanserin kemirdiği küçük kadın? Senin sesin sönüp giderken, onun şarkıları daha yüzyıllarca dinlenecek. Acaba diyorum kendi kendime, Marian Anderson da gelecek yüzyılları mı düşünüyor, yoksa aşkı çocuğuna yasaklıyor mu? Bilemeyeceğim. Yaşam büyük ve küçük sıçramalarla ilerliyor! Yaşam kendi gidişinden memnun. Yalnız o senden uzaklaştı, kanserin kemirdiği küçük kadın.

Sen "TOPLUM"u temsil ediyorsun diye bir masal uydurdun, küçük kadın ve senin küçük kocan da bunu yuttu. Oysa sen toplum değilsin. Şurası bir gerçek ki, senin kızın da böyle bir adama sarılmayı düşündüğü zaman, sen bunu her gün Hıristiyan ya da Yahudi gazetelerine bildiriyorsun, ama böyle ciddi olmayan bir şey kimseyi ilgilendirmiyor. "Toplum" *benim*, yani *marangoz, bahçıvan, okul müdürü, doktor, fabrika işçisi.* Toplum sen değilsin, kanserin kemirdiği, gergin ve yüzü maskeli küçük kadın. Sen yaşam değil, onun bir karikatürüsün! Bununla birlikte, kendi görkemli kalene niçin çekildiğini de biliyorum. Marangozun, bahçıvanın, okul müdürünün, doktorun ve fabrika işçisinin aptallık-

larına karşı başka ne yapabilirdin? Bu veba dolayısıyla yapılacak en akıllı şeydi. Ama senin de bayağılığın, aptallığın kendi kabızlığınla, romatizmalarınla, maskeli katılığınla ve yaşamı reddedişinle kemiklerine değin işlemiş. Sen mutsuzsun acınası küçük kadın, çünkü oğulların serseri, kızların kötü yola düşüyor, kocanın kanı kuruyor ve senin yaşamın dokularıyla birlikte çürüyor. Bana masal anlatmaya kalkışma, Devrim'in küçük kızı, ben seni çıplakken gördüm.

Sen korkaksın, her zaman için de korkaktın. İnsanlığın mutluluğunu ellerinin arasında tutuyordun, ama onu saçıp savurdun. Dünyaya başkanlar getirdin, onları sığ bir anlayışla yetiştirdin. Fotoğraf çektiriyorlar, onları madalyalar üzerine bastırıyorlar, sonsuza dek öyle kalacakmış gibi gülümsüyorlar, ama yaşamı kendi adıyla çağırmayı göze alamıyorlar. Amerikan Devrim'nin küçük kızı! Yaşamı kendi ellerinin arasında taşırken, Hiroşima ve Nagazaki üzerine atom bombası attın; doğrusu bunu yapan senin oğlun oldu. Atılan senin kendi mezar taşındı, kanserin kemirdiği küçük kadın. Bir tek bomba ile kendi toplumsal sınıfını ve soyunu mezar sessizliğine gömdün. Eğer sende biraz insani duygu olsaydı, Hiroşima ve Nagazaki'deki kadınları erkekleri ve çocukları önceden uyarırdın. Çünkü insan varlığının yüce ruhuna sahip değildin! Denize atılan bir taşın batması gibi sen de bu yüzden sessizce yitip gideceksin. Dünyaya budala generaller getiren

küçük kadın, şimdi ne düşündüğünün ya da ne söylediğinin önemi yok. Beş yüzyıl sonra seninle alay edecekler ya da sana şaşacaklar. Bugün seninle alay edilmemesi, dünyanın zavallılığını göstermeye yeter!

Bana ne yanıt vereceğini biliyorum, küçük kadın. Dış görünüş senden yana: "Vatanı savunmak" gerekiyor. Eski Avusturya'da da bu sözleri duymuştum. Daha önce Viyanalı bir arabacının nasıl bağırdığını hiç duymadın mı? "Hurra, yaşasın İmparator!" Hayır mı? Bunu duyman için kendi sesini dinlemen yeter, bu da aynı kapıya çıkar. Hayır küçük kadın, senden korktuğum yok. Sen bana hiçbir şey yapamazsın. Damadının başsavcı yardımcısı olduğu, yeğeninin de maliyede çalıştığı bir gerçek. Birlikte çay içmek için onları çağırırsın ve kulaklarına bir şeyler fısıldarsın. O da zaten mesleğinde ilerlemek istiyor ve bir tane "eşitlik ve düzen" kurbanı arıyor. Bu gibi şeylerin nasıl düzenlendiğini iyi biliyorum. Ama bütün bunlar seni düşünmekten kurtaramayacak, küçük kadın. Benim gerçeğim, senden daha güçlüdür!

"Sabit fikirli bir deli bu! Toplum içinde *hiçbir* görevim yok mu benim?"

Sizin nasıl *küçük* ve *kötücül* olduğunuzu basit bir yoldan gösterdim küçük adamlar ve küçük kadınlar! Yararlı yanınızı ve öneminizi anmadım bile. Eğer önemsenmeyecek birisi olsaydınız, canımı tehlikeye atıp böyle konuşacağımı mı sanıyordunuz?

Sizin küçüklüğünüz ve bayağılığınız, yüklendiğiniz müthiş sorumluluklar kadar korkutucu. Aptal olduğunuz söyleniyor; ben ise sizin zeki, ama *korkak* olduğunuzu ileri sürüyorum. Sizin için toplumun gübresi deniyor, ben ise sizin *tohum* olduğunuzu söylüyorum. Kültürün kölelere gereksinimi olduğu söyleniyor. Ben hiçbir kültürün kölelik üzerine kurulmadığını söylüyorum. Platon'dan beri kültür kuramlarıyla yirminci yüzyılda böyle alay etmek korkunç bir şey. *İnsan kültürü henüz üretilmedi, küçük adam*! İnsan denen hayvanın korkunç sapmalarını ve patalojik yozlaşmasını henüz yeni anlamaya başlıyoruz. Bin yıl önce bulunan tekerlek dizel motorlu trene göre ne ise, "küçük adamla yapılan bu konuşmalar" da gelecekteki bin yıllık kültüre göre odur!

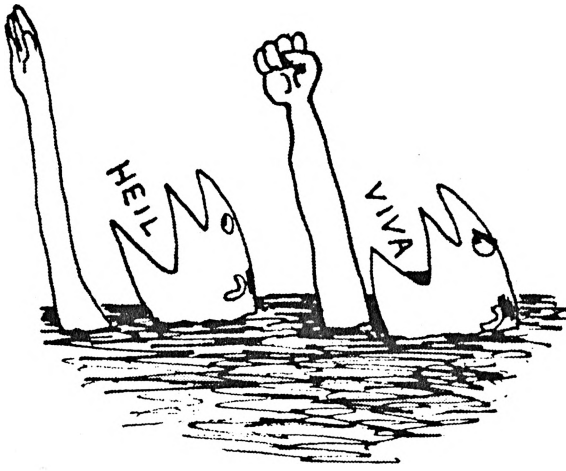
Öylesine dar görüşlüsün ki küçük adam, sen kahvaltıdan öğle yemeğine olan uzaklıktan ötesini göremiyorsun. Geçmiş yüzyıllar, gelecekteki binlerce yılı nasıl kucaklıyorsa, senin düşüncelerin de öyle geniş kapsamlı olmalıdır. En basit canlıdan, iki ayağı üzerinde yürüyebilen ama yine de doğru dürüst düşünemeyen insan adlı memeli hayvana değin *kendi evrimini* göz önüne almalı, yaşamın gelişmesine göre düşünmesini öğrenmelisin. On ya da yirmi yıl önce geçen olayların anılarını bile korumadın, ama insanların iki bin yıl ya da daha önce söylediği budalalıkları durmadan yineliyorsun. Daha kötüsü, bir pirenin bir kürke yapışması gibi, sen de "ırk", "sınıf", "ulus", "bir dine bağımlı olma zorunluluğu",

"sevme yasağı" gibi saçmalıklara takılıp kalıyorsun. Kendi yoksulluğunun derinliğini şöyle bir göz kararıyla ölçme yürekliliği gösteremiyorsun. Ara sıra başını bataklıktan çıkarıyor ve "Heil!" diye bağırıyorsun. Bir kurbağanın bataklıkta viyaklaması bile yaşama bundan çok daha yakın.

"Peki neden beni bataklıktan çekip çıkarmıyorsun? Benim parti toplantılarıma, parlamentoma, diplomatik konferanslarıma neden katılmıyorsun? Sen bir hainsin! Benim için kavgalar verdin, acı çektin, büyük özverilerde bulundun. Şimdi de kalkmış beni aşağılıyorsun!"

Seni içinde bulunduğun bataklıktan çıkaracak durumda değilim. Bunu yapabilecek tek insan sensin. Ben hiçbir zaman toplantıya katılmadım, çünkü sen orada bağırmaktan başka bir şey yapmıyorsun: "Konunun özüyle uğraşmayalım, ayrıntıları tartışalım!" Şurası bir gerçek ki, yirmi beş yıl boyunca senin için mücadele verdim, mesleki güvencemi ve aile yuvamın sıcaklığını kurban ettim, senin örgütlerine az para harcamadım.

Açlık yürüyüşüne katıldım, azıcık bir karşılık beklemeden tıbbi yardımlarda bulundum, sen "ah, vah" diye bağırırken ben senin için ve çoğu zaman senin yerine ülke ülke dolaştım. Siyasal vebaya karşı savaşım vermek için seni arabama alıp dolaştırırken beni ölümle tehdit ediyorlardı ve ben ölmeye hazırdım. Çocukların yürüyüş yaparken, polisin saldırılarına karşı onları ben korudum. Sana yardım

Arada bir bataklıktan başını çıkarıp "Yaşa! Varol!" diye bağırıyorsun

etmek ve seni aydınlatmak için kurulan psikiyatri dispanserlerine tüm paramı harcadım. Sen benim her şeyimi aldın ve karşılığında hiçbir şey vermedin! Kendini kurtarmak istiyordun, ama şu korkunç son otuz yıl içinde verimli bir düşünce geliştirmedin. Savaşın sonunda, savaş öncesi duruma göre bir adım ilerlemedin. Belki biraz daha "sola" ya da "sağa" kaydın, ama bir *milimetre İLERLEME*'din! Fransız devriminden geriye bir şey bırakmadın, işin daha kötüsü, Sovyet Devrim'ini bütün dünya için korkulu bir düşe çevirdin! Yalnız cömert gönüllerin kızmadan ve küçümsemeden anlayabileceği senin bu korkunç zayıflığın, senin için adanmış ne varsa,

hepsini büyük bir umutsuzluğa düşürdü. Bu son korkunç yıllarda, bu son yarım yüzyıl içinde sadece saçmaladın ve doğru dürüst bir tek şey söylemedin.

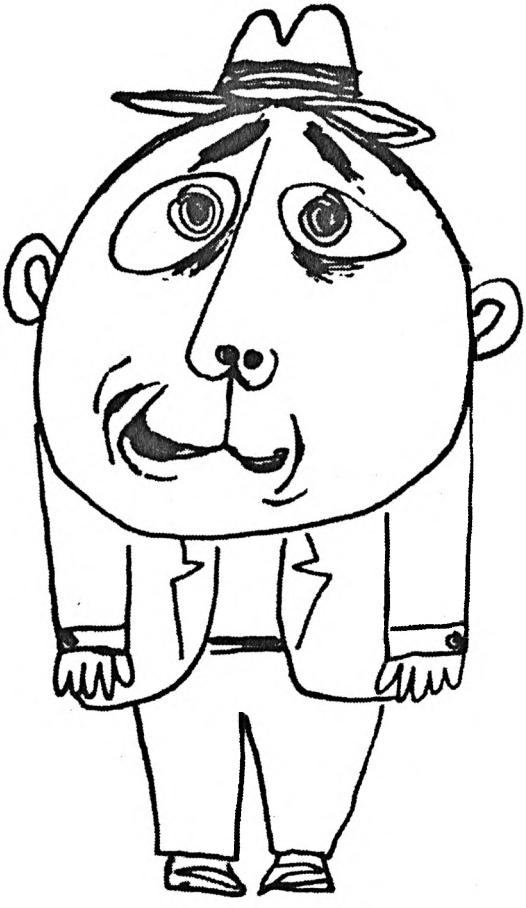
Ben cesaretimi daha yitirmedim, çünkü senin hastalığını tanımayı öğrendim. Başka türlü davranamayacağını ve düşünemeyeceğini anladım. Sendeki yaşamın ölümcül korkusunu, seni durmadan doğru yola çeken ve sonra da yoldan çıkaran korkuyu gördüm. Bilgi insanı *'umut'*a götürür, sen bunu anlamıyorsun. Sen umutlu birisi olmak istiyorsun, ama başkalarına umut vermiyorsun. Senin temelden çöken dünyanın karşısında bana bir "iyimser" demenin nedeni bu, küçük adam. Evet ben bir iyimserim ve geleceğe güveniyorum. "Niçin?" diye bana soruyorsun. Dinle anlatacağım:

Seni olduğun gibi kabul edip sana değer verdiğim sürece, o darkafalılığın beni her zaman sarstı. Sana yardım etmek istediğim zaman, bana yaptığın binlerce kötülüğü unuttum ve sen bana bin kez kendi hastalığını anımsattın. Sonunda gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. İlk tepkim küçümseme ve kızgınlık oldu. Bununla birlikte, senin hastalığını yavaş yavaş tanıdım, bu anlayış sana olan kızgınlığımı ve küçümsememi sildi. İlk kez dünyayı yönetmeye kalkıştığında, onu yıktığın için sana kızmıyordum artık. Binlerce yıl boyunca yaşam senden esirgendiği için, sonuç başka türlü olamazdı.

Sen, benim için "O delinin tekidir" diye orada burada bağırırken, ben yaşamın işleyiş yasasını or-

taya çıkardım. O dönemde sen küçük bir psikiyatrist idin, gençlik eylemi içinde çalışmıştın, ama güçsüzdün kalp hastalığı seni tehdit ediyordu. Daha sonra üzüntüden öldün, çünkü insan içinde azıcık bir namus duygusu taşıyorsa, yaptığı hırsızlık ve başkasına attığı çamurlar cezasız kalmaz. Oysa sen, küçük adam, ruhunun bir köşesinde dürüstlükten bir parça saklamıştın. Benim artık tükendiğimi düşündüğün zaman, bana bir katır tekmesi savurabileceğini sanıyordun, çünkü benim haklı olduğumu ve beni izlemeye gücünün yetmediğini biliyordun. Beni yıllar sonra bir hacıyatmaz gibi, her zamankinden daha güçlü, daha aydınlık ve daha kararlı bir biçimde yeniden doğrulmuş görünce, korkudan titremeye başladın. Beni tökezletmek ve düşürmek için kazdığın çukurların, uçurumların üzerinden nasıl atladığımı ölürken anladın. *Benim* öğretimi, senin ürkek örgütlerinde, *kendi* öğretin gibi sunmadın mı? Neyse senin örgütündeki dürüst insanların bundan haberi vardı; biliyorum, bunu bana onlar söyledi. Hayır küçük adam, kaçamak yollara başvururken, kendi çukurunu kendi elinle kazıyorsun.

Sen tüm yaşamı tehdit ediyorsun ve senin olduğun yerde insan sırtına bir bıçak yemeden, alnına kara çalınmadan hakikati savunamayacağı için, ben senden uzak duruyorum. Bir kez daha söylüyorum; ben senden uzaklaştım, senin geleceğinden değil. Ben insanlığı değil, senin insanlığını ve senin alçaklığını terk ettim.

Sonunda gözlerimi açıp doğrudan yüzüne baktım

Etkin bir yaşam için her zaman özveride bulunmaya hazırım, ama senin için değil, küçük adam! Yirmi beş yıl boyunca yapmakta olduğum büyük yanlışı anlayalı daha çok olmadı: Senin yaşamı temsil ettiğine, dürüst olduğuna inandığım için kendi yaşamımı sana ve senin yaşamına adamıştım. Aynı dürüstlükle ve gerçeklikle dolu diğer insanlar da sende yaşamı bulacaklarını düşünüyorlardı. Her şey yok oldu. Bunu anlayınca, senin darkafalılığının ve alçaklığının beni öldürmesine izin vermemek için kararlıydım. Çünkü geride yapılacak önemli işlerim vardı. *Ben yaşamı keşfettim küçük adam.* Senle, sende duyumsadığım ve sende aradığım yaşamı daha uzun bir süre birbirine karıştıramazdım.

Yaşayanın yaşam biçimleriyle, senin varolma biçiminin arasında açık ve net bir ayrım koyduğumda senin yaşamının kurtarılmasına ve geleceğinin güvence altına alınmasına etkin bir biçimde yardımcı olabilirim. Seni dışlamak için insanın yürekli olması gerektiğini biliyorum. Bununla birlikte, yine de gelecek için çalışabilirim, çünkü sana karşı hiçbir acıma duygum yok, senin acınası Führerlerin gibi senden övgüler beklemiyorum.

Son zamanlarda, artık yaşam gücü kendisine uygulanan yanlışı işlem karşısında başkaldırmaya başladı. Artık bu senin parlak geleceğinin başlangıcı ve tüm küçük adamların o korkunç küçüklüğünün sonudur. Ne de olsa sonunda duygusal veba yöntemlerinin maskesini düşürdük. Çünkü duygusal veba,

tam Polonya'ya saldıracakken, onu savaş hazırlığı ile suçlar. Kendisi öldürmeye hazırlanırken, rakibinin öldürme ereğinde olduğunu söyler. Kendini pornografik tasarılara hazırlarken, sağlıklı bir cinsel yaşamı sapıklıkla kınar.

Dostsever, sohbetsever maskenin ardında son derece kaba bir yaratık var

Senin masken düştü, küçük adam, senin aşağılık ve zavallı yüzün çıktı ortaya yaptığın çalışmalarla *ve gerçekleştirdiğin işlerle dünyanın gidişini belirlemen* isteniyor, ama birincisinden daha kötü bir zorbayı başa geçirmen istenmiyor. Senin başkalarından istediğin gibi, artık senin de yaşamın kurallarına sıkı sıkıya uyman ve başkalarını eleştirmeden önce, kendine bir çekidüzen vermen isteniyor, küçük adam. Dedikodu yapmaya olan aşırı eğilimin, açgözlülüğün, sorumluluktan kaçınman, kısacası dünyaya veba yayan hastalığın artık daha iyi biliniyor. Bu

gerçekleri duymak istemediğini, proletaryanın ve "Dördüncü Reich"ın geleceğini güvence altına almayı ileri sürerken, "Heil!" diye bağırmayı yeğlediğini biliyorum. Ama burada geçmişe göre çok daha az başarılı olacağını iyi biliyorum. Binlerce yıllık davranışının anahtarını bulduk. Sevimli ve kibar görünüşünün arkasında çok kaba birisin. Benimle yarım gün kalsan, gerçek kimliğin ortaya çıkar. Bana inanmıyor musun? Anılarını bir eşeyim de gör:

Güneşli bir günün öğleden sonrası evime gelip beni gördüğünü hatırlıyorsundur; bir oduncuydun ve iş arıyordun. Köpeğim seni dostça kokladı ve çevrende sıçramaya başladı. Onun bir av köpeğinin yavrusu olduğunu anladın. Bunun üzerine bana: "Onun azgın bir köpek olması için niçin bağlamıyorsun? Bu köpek insanı yumuşak karşılıyor" dedin. Benim yanıtım şu oldu: "Ben bağlanmış azgın köpekleri sevmem. Ben azgın köpekleri sevmem!" Benim küçük oduncum, senden daha çok düşmanım var, ama köpeğimin kimseye kötülük etmesini istemem!

Kuşkusuz muayenehaneme geldiğin günü hatırlarsın, küçük kadın, terk ettiğin kocana karşı için öfkeyle doluydu. Yıllar boyunca annenle, teyzelerinle, yeğenlerinle birlik olup, onu ayaklarının altında ezdin; adam senin tüm akrabalarına bakamaz olduğundan kendini geri çekmeye başlamıştı. Sonunda, yaşama duygularını kurtarmak için seninle olan bağlarını kopardı ve sana olan iç bağlarını ko-

paracak kadar güçlü olmadığından, bana danışmaya geldi. Gelirinin dörtte üçünü sana nafaka olarak ödüyordu, çünkü özgürlüklerini sevenleri bu yoldan cezalandıran yasalar vardı. Bu adam büyük bir sanatçıydı ve sanat da bilim gibi zincire vurmaya gelmiyordu. Senin tüm istediğin, nefret ettiğin o adamın senin geçimini sağlamasıydı, oysa senin de bir mesleğin ve bir işin vardı. Bu zorunlu haksızlığı bozmak için ona yardım edeceğimi biliyordun. Bunun üzerine öfkeden deliye döndün! Beni polisle korkutmak istedin. Onun parasını benim sızdırmak istediğimi söyledin, çünkü içinde bulunduğu yoksunluktan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum onun. Böylece sendeki aşağılık eğilimleri bana mal etmeye kalkıştın, küçük kadın. Sen hiçbir zaman mesleki durumunu iyileştirmeye bakmadın, oysa nefret ettiğin adamdan bağımsız olmana yarardı bu. Yeni bir dünyanın böyle yöntemlerle kurulacağını mı sanıyorsun? Benimle ilgili "bir sürü şey" bilen sosyalistlerle iyi ilişkiler içinde olduğunu söylediler bana. Sen de dünyayı altüst eden milyonlarca kadından *belli bir tipi* temsil ediyorsun, bundan haberin yok. Evet, evet, ben biliyorum: Sen "zayıf", "yüzüstü bırakılmış", annesinin dizinin dibinden ayrılamayan çok bağlı, "yaşam karşısında silahsız", kendi öfkesinden bile nefret eden, kendi kendisiyle çatışma içinde bulunan umutsuz birisin. Bu nedenle kocanın da yaşamını yıktın, küçük kadın! Kendini edilgence bir yaşamın içine bırakmışsın. Devletin savcısı, yargıcı, içinde bulunduğun yok-

sunluktan nasıl kurtulacağını bilmediklerinden, artık sana yardımcı olmayacaklardır.

Devlet dairesindeki küçük bayan memur, seni de görüyor ve duyuyorum: Benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim üzerine, soruşturma açmakla görevlisin; özel mülkiyet, Sovyetler Birliği ve demokrasi üzerine neler düşündüğümü araştırıyorsun. Üç tane bilim ve edebiyat dergisinin onur üyesi olduğumu size söyledim; bunlar arasında "Uluslararası *Plasmogeny* Derneği" de var. Görevli memur bunu anlamıyor. Bir başka sefer bana şöyle dedi: "Burada tuhaf bir durum var. Sözlü soruşturmanızda Uluslararası *Plasmogeny* Derneği'nin üyesi olduğunuz yazılı. Doğru mu bu?" Bu iki sözcüğü birbirine karıştıran küçük kadına birlikte gülüyoruz. İnsanların neden bana kara çaldığını şimdi anlıyor musun? Bu benim yaşama *biçimimden* değil, *senin düş gücünden* ileri geliyor. Senin Rousseau'dan aklında kalan tek şey, onun "doğaya dönmek" isteği ve çocuklarını başından savıp onları bir yetimler evine terk etmesi değil mi? Senin ruhun çürümüş, çünkü sen kötü ve aşağı olan şeyleri hiçbir zaman görmüyor, nelerin güzel olduğunu bilmiyorsun.

"Beni dinleyin! Bu adamı, gecenin birinde perdelerini kapatırken gördüm. Acaba ne yapmak için? Çünkü bütün gün boyunca açık tutuyor. Bunda bir iş var!"

Bu yöntemlerle gerçeklikten kaçamazsın sen! Biz bu yöntemleri tanıyoruz. Aslında seni tahrik eden benim perdelerim değil, senin engel olmak istediğin

gerçekliğin bilinmesi. O suçsuz komşu senin gibi yaşamadığı, seni selamlarken yeterince eğilmediği için durmadan onu ihbar ediyorsun, içeri attırmak istiyorsun. Sen meraklı birisin küçük adam, başkalarını ihbar etmeyi ve onların sırlarının açığa çıkmasını seviyorsun. Polis ihbarcıların adını açıklamadığı için, kendini ayrıca korunmuş buluyorsun.

"Beni dinleyin, dürüst yurttaşlar! Bu adam bir felsefe profesörüdür. Kentimizdeki büyük bir üniversite, gençlere ders vermesi için ona bir kürsü vermek istiyor. Kovalım gitsin onu!"

Ve vergisini ödeyen dürüst ev kadını da, bu gerçeklerin öğretmenine karşı imza kampanyasına katılıyor, öğretmen görevine başlayamıyor.Son dört bin yıllık doğa felsefesinden daha güçlüsün, dünyaya vatanseverler getiren dürüst ev kadını! Ama senin de etkinliğin azalıyor ve yakında saltanatın son bulacak.

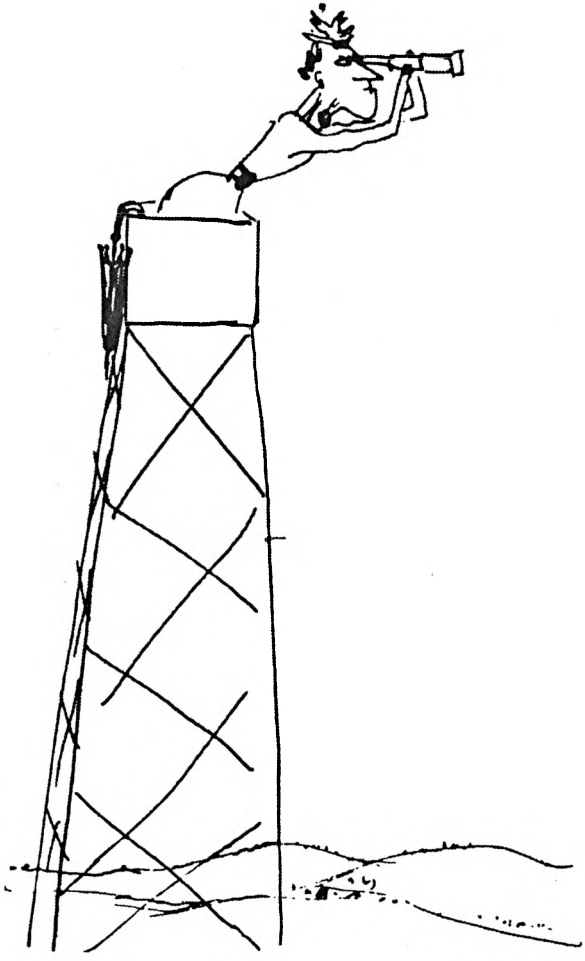
"Duyduk duymadık demeyin! Ahlâk denen şey sizi ilgilendiriyorsa dinleyin: Köşe başındaki evde bir anakız oturur eve erkek arkadaşını alıyor. Pezevenklik yapan anneyi tutuklayınız. Fuhuş yapıyorlar! Polis çağırın! Ahlâkı korumak gerekir!"

Şimdi bu ana yargılanıyor, küçük adam, çünkü sen başkalarının karyola gıcırtısına bile karıştın! Masken düştü senin. Senin kaygını biliyoruz: "Ahlâk ve kamu düzeni". Aslında sen otellerde hizmet eden kadınların bacaklarına çimdik atmak için can

atıyorsun. EVET, KIZLARIMIZIN VE OĞULLARIMIZIN BİRBİRLERİNE SEVGİLERİNİ, SAKLANACAKLARI KARANLIK KÖŞELERDE YA DA IŞIKSIZ SOKAKLARDA ANLATMALARINI DEĞİL, SEVMENİN MUTLULUĞUNU AÇIK AÇIK, RAHAT RAHAT YAŞAMALARINI İSTİYORUZ! Genç çocuklarının aşkını anlayan ve koruyan dürüst ve yürekli ana-babalara saygı gösterilmesini diliyoruz. Çünkü bu ana-babalar, senden ayrı olarak küçük adam, sağlıklı beden ve duyguları olan, kötü düşüncelerin izini taşımayan geleceğin çocuklarının koruyucusudurlar, senin gibi yirminci yüzyılın güçsüz insanı değiller.

"N'olmuş duydunuz mu! Delikanlının biri muayene için buna gitmiş, hemcinsinin saldırısına uğramış ve pantolonunu bırakıp kaçmak zorunda kalmış!"

Bu "gerçek olay"ı anlattığın zaman, ağzından arsızca bir salya akıyor. Bu olayın *senin* dışkının içinden çıktığını, senin kabızlığının ve sekse düşkünlüğünün bir ürünü olduğunu bilmiyor musun? Ben hiçbir zaman senin gibi bir eşcinsel arzuya kapılmadım; ben hiçbir zaman senin yaptığın gibi küçük kızları ayartmayı düşlemedim; hiçbir zaman senin gibi kadınlara saldırmadım; hiçbir zaman kabızlıktan çekmedim; senin gibi sevgi hırsızlığı yapmadım ömrümce, yalnız benim istediğim ve aynı zamanda da beni isteyen kadınlara sarıldım; herkesin önünde senin gibi kendimi sergilemedim; senin gibi marazi düşlerim yok, küçük adam!

Ahlâk uzmanı Acunsal Yaşam Enerjisini denetliyor

"Bakın ne diyeceğim! Sekreterini o kadar çok rahatsız etti ki, kadın kaçmak zorunda kaldı. Perdeleri hep çekili olan bir evde onunla yaşadı; sabahın üçüne dek ışık yanardı evde!"

Sana göre De Mettrie içkiye ve eğlenceye düşkün biriydi ve börek yerken boğuldu; babadan prens olan Rudolf, soylu olmayan bir kadınla evlendi; Bayan Roosevelt baştan çıkmış bir kadındı; üniversite rektörü bay, eşini bir adamla bastırdı, bilmem hangi köy öğretmeninin bir sevgilisi var. İşte senin anlattıkların bunlar, küçük adam; zavallı vatandaş, iki bin yıldan beridir yaşamını berbat ettin ve bunca yıldır bataklığa saplanmış duruyorsun!

"Tutuklayın onu, bir Alman casusu o, belki de Rus ya da İzlanda casusudur! Onu bir öğleden sonra New York'un 86. caddesinde gördüm hem de kolunda bir kadınla!"

Sen, şimdiye kadar o göz kamaştırıcı kuzey ışığında şafak aydınlığında bir tahtakurusunun nasıl hareket ettiğini gördün mü hiç küçük adam? Hayır mı dedin? "Evet" yanıtını beklemiyordum zaten. Gün gelecek, tahtakurusuna benzeyen insanlara karşı *aşkı ve gerçeği koruyan sert yasalar* çıkarılacak. Nasıl ki bugün sen genç aşıkları ıslahevlerine gönderiyorsan, yarın sen de aklı başında, dürüst bir adama çamur attığın için özel eğitim veren evlere gönderileceksin. Çünkü yarın böyle uyduruk bir adaletle yetinmeyen, gerçek ve insancıl bir adalet uygulayan yargıçlar ve savcılar olacak bu dünyada.

Yaşamı korumak için sert yasalar çıkarılacak, sen bunlardan nefret etsen bile, uymak zorunda kalacaksın. Daha üç, beş ya da on yüzyıl duygusal veba yayacağını, insanlara kara çalacağını, dolaplar çevireceğini, engizisyon işkencesi uygulayacağını biliyorum. Ama bir gün, şimdi kendi varlığının derinliğine gömülü ve yanına yaklaşamadığın kendi öz ve dürüst sağduyuna yenileceksin.

Bir kez daha söylüyorum: Hiçbir hükümdar, imparator, çar, bütün proleterlerin babası seni yenemedi. Onların tüm yapabildiği şey, seni köleleştirmek oldu. İçinde bulunduğun bayağılıktan seni kurtarmadılar. Sana *hak verecek olan, sendeki dürüstlük duygusu ve yaşama duyduğun özlemdir.* Bundan kuşkum yok, küçük adam.

Sığ ve bayağı bir insan olmaktan çık ve düşünmeye başla. Elbette bu düşünme ilk zamanlar çok kısır, uyduruk ve amaçsız olacak, ama sonunda ciddi şeyler düşünmeye başlayacaksın. *Seni konu edinen* tüm düşüncelerin getirdiği üzüntülere ben ve başkaları yıllar boyunca sessizce dişlerini sıkarak katlandığı gibi, sen de tüm düşüncelerin içerdiği acılara katlanmayı öğreneceksin. Bizim çektiğimiz acılar sayesinde sen öğrenmeyi düşüneceksin. Düşünmeye başlar başlamaz, son dört bin yıllık "uygarlık"ı gözden geçirirken, şaşkınlığa düşeceksin. Gazetelerin nasıl askerî geçitlerle, madalya takmalarla, kurşuna dizmelerle, toplu idamlarla, yüze gülüp ardından sövmelerle, anlaşmazlıklarla, seferberlikle, ter-

hisle sonra yeniden seferberlikle, askerî paktlarla, bombardımanlarla dolu olduğunu sabrını yitirmeden anlayacaksın. Eğer bu kültürü edinmiş olsaydın, işin aslını astarını anlardın. Bununla birlikte, doğru düşüncelerinin yanlış; boş düşünlerinin de vatanseverlik olduğunu düşünürken, bunları yüzyıllar boyu nasıl yineleyip durduğunu bir maymun gibi benimsediğini, bir papağan gibi davrandığın gerçeğini görecek ve işte bu gerçeği kabullenmeyi uzun süre onuruna yediremeyeceksin hemen anlamayacaksın bunları.

Gün gelecek kendi tarihinden utanacaksın, senin askerî tarihini torunların okumak zorunda kalmayacaklar ve tek ciddi güvence de bu olacak. Bizim umudumuz da budur. İşte o zaman, bir "Büyük Petro" doğuran büyük bir devrim yapma olasılığı da senin için ortadan kalkmış olacak.

Geleceğe Bakış

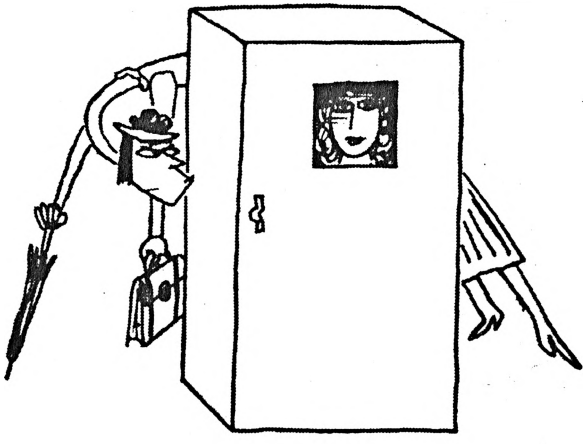
Sana geleceğinin nasıl olacağını söyleme gücünden yoksunum. Keşfettiğim kozmik Acunsal Yaşam Enerjisi yardımıyla Ay'a mı, yoksa Mars'a mı çıkacağını, bilemem. Uzay aracı nasıl uçacak, yere nasıl inecek, geceleri evini aydınlatmak için güneş enerjisini kullanabilecek misin, Avustralya'dan Bağdat'la konuşmak için evinin duvarında bir telsiz olacak mı, bunları da hiç bilemeyeceğim. Ama daha beş yüz, bin ya da beş bin yıl içinde neleri artık yapamayacağını sana kesinlikle söyleyebilirim.

"Şu kâhine bakınız! Neler yapmayacağımı biliyormuş! Acaba bir diktatör müdür?"

Her ne kadar senin küçüklüğün benim böyle bir yere gelmeme izin veriyorsa da, ben bir diktatör değilim, küçük adam. Senin diktatörlerin, bu anda *neler yapamayacağını* sana söylerler, aksi halde gaz odasına gönderirler. Ama onlar bir ağacın büyümesini nasıl hızlandıramazlarsa senin uzak bir gelecekte neler yapacağını da söyleyemezler.

"*Senin* bu bilgeliğin nereden geliyor? Derinliğinden mi? Devrimci proletayanın entelektüel ışığı!

"Şuraya bakın! Bu adam bilgeliğini benim kendi derinliğimden alıyormuş. Laf! Oysa benim derinliğim yok ki!.. Hem "derinlik" sözcüğü de, bireysel bir sözdür..."

Bedensel boşalma gücü? Herhalde

Evet küçük adam, senin bir derinliğin var, ama sen bunu bilmiyorsun. Bu derinlik senin için ölümcül bir korku, bu yüzden onu ne duyuyor, ne de görüyorsun. Kendi derinliğinin ayrımında olduğun zaman, bir uçurumun kenarındaymışsın gibi, bu yüzden başın dönüyor, ayakların titriyor.

Eğer kendi doğanın itkilerine boyun eğersen,

düşeceğinden ve böylece kendi "bireyselliğini" yitireceğinden korkuyorsun. İçten bir inançla kendini anlamayı başardığın zaman bile acımasız, kıskanç, açgözlü ve hırsız küçük adamı bulacaksın kendinde. Eğer senin içinde bu derinlik olmasaydı, ben bu konuşmayı kaleme almazdım, küçük adam. Seninle oturup bunları konuşmazdım. Kendi yoksunluklarını doktoruna açmak istediğin zaman, ben senin derinliğini ortaya çıkardım, onu tanıdım. Dört bin yıllık kültürsüzlük çağında nasıl yapabildiğini bir türlü anlamayacağın, yaptıklarına inanamayacağın için belli şeyleri yapmayacaksın, yanlışlarını görecek onları yinelemeyeceksin. Şimdi biraz anladın mı sıradan bir düşçü olmadığımı? Dinlemeyecek misin beni şimdi?

"Evet, isterim. Küçük ve tatlı bir ütopyayı neden dinlemeyecekmişim? Artık yapacak bir şey yok, sevgili doktor! Ben kişisel görüşleri olmayan, halkın küçük bir çocuğu, sıradan bir insanım, hiçbir zaman da değişmeyeceğim. Hem kişisel bir kanıya sahip olmayan, zavallı bir küçük adamım ve böyle kalacağım. Ben kim oluyorum da..."

Sen bir kez daha "küçük adam" efsanesine sığınmaya çalışıyorsun, çünkü yaşamın seni sürüklemesinden, çocukların ve torunların için de olsa, *yaşamın seline kapılmaktan* ve her şey bir yana çocukların ve onların çocukları uğruna yüzmek *zorunda kalmaktan* korkuyorsun.

Kişisel görüşleri olmayan bir adam olduğunu ar-

tık söylememelisin; "Kişisel bir görüşe sahip olmak kim ben kim..." diye sözlerine başlamayacaksın. Sen kişisel bir görüşe sahipsin, bunu *bilmediğin, savunmadığın ve açıklamadığın* için daha sonra utanacaksın.

"Peki ama başkaları ne der benim kişisel görüşlerim için? Eğer kendi düşüncemi açıklarsam, bir solucan gibi ezerler beni."

Senin başkaları dediğin, bir sürü sığ ve aptal kadın ve erkektir. Her küçük kadının ve adamın kendine özgü doğru, yanlış bir görüşü vardır. Başka küçük kadın ve küçük adamların yanlış düşüncelerinden korktukları için onların düşünceleri yanlıştır. Bu yüzden doğru düşünce başarılı olamaz. Örneğin sen, "adam yerine konulmadığın" için artık görüşün de olmayacak. Oysa toplumun temel direği olduğun ve bu görüşünü açıkladığın sürece geleceği bilebilirsin. Kaçmaya kalkışma! Korkma! Toplumun direği olmak, öyle korkunç bir şey değil.

"Toplumun temel direği olmak için ne yapmalıyım?"

Yapacak bir şeyin yok, yeniden bir işe de girişmen gerekmiyor bunun için. Şimdiye değin ne yaptıysan, gelecekte de onu yapacaksın: Tarlanı süreceksin, çekicini sallayacaksın, hastalarını muayene edeceksin, çocuklarını okula ya da oyun bahçelerine götüreceksin, günün olaylarından bahsedeceksin. Şimdiye değin tüm yaptıkların da bunlardı. Bütün bunların önemsiz olduğunu sanma. Biliyorum,

senin için önemli olan Kral Bezenikus'un, Prens Şişinikus'un ve yaldızlı zırhı içinde soylu kavalyenin yaptıkları.

Ben kim oluyorum ki, kendi görüşlerim olacakmış?!

Sen hayalci bir adamsın doktor! Kral Bezenikus'un ve Prens Şişinikus'un savaş çıkarmak, bana zorla askerlik yaptırmak, tarlalarımı mayın tarlasına çevirmek, laboratuvarımı ve işliğimi yıkmak için askerleri ve silahları var, bunları görmüyor musun?

Bak, onlar seni askere alıyorlar, senin mallarına saldırıyorlar, sonra sen kalkıp "Yaşasın!" diye bağırıyorsun; işte bu yüzden sana zorla askerlik yaptırıyorlar, tarlalarını bozuyorlar, fabrikalarını yıkıyorlar! Eğer sen bildiğini yüksek sesle açıklasaydın, tarlaların buğday yetiştirmek, fabrikaların silah değil, ayakkabı yapmak için olduğunu, fabrika ve tarlala-

rın yakılıp yıkılamayacağını savunsaydın, Prens Şişinikus'un ve soylu Şovalye'nin ne askerleri olurdu, ne de silahları. Çünkü senin Kral Bezenikus'un ve Prens Şişinikus'un bunları bilmezler, onlar ne bir tarlada ne bir fabrikada ne de bir laboratuvarda çalıştılar. Onlara göre sen Almanya'nın utkusu ya da tüm proleterlerin vatanı için ter döküyorsun, kendi çocukların için çalışman hesapta yok.

Peki o zaman ben ne yapayım? Ben savaştan iğreniyorum; beni bayrak altına çağırdıkları zaman karım sızlanıyor; proletarya ordusu ülkemi işgal ettiği zaman çocuklarım açlıktan kırılıyor, milyonlarca ceset yığılıyor sokaklarda. Benim bütün istediğim şey, kendi tarlamı sürmek, işten çıkınca çocuklarımla oynamak, karımı sevmek, pazar günleri dansa gitmek ya da müzik dinlemek. Bunun için ne yapmalıyım?

Şimdiye değin ne yaptıysan, yine onu yapacaksın: Çalışacaksın, çocuklarına mutlu bir hayat vereceksin, eşini seveceksin. **Eğer bütün bunları kararlı ve dirençli bir biçimde yaparsan, artık savaş olmaz.** Artık karın, "tüm proleterlerin anayurdu"nun cinsel açlık çeken askerlerine teslim olmayacak, kimsesiz çocuklar ve senin çocukların sokakta açlıktan ölmeyecek, uzaklarda ve mavi bir gök altındaki "zafer alanı"nda gözlerin kapanıp kalmayacaksın.

Diyelim ki ben rahat rahat çalışıyorum, eşim ve çocuklarımla iyi kötü yaşayıp gidiyorum ve bir gün Hunlar, Almanlar, Japonlar, Ruslar ya da bilmem kimler ülkeme saldırdılar. O zaman ne yapacağım? Evimi, yuvamı savunmak zorunda değil miyim?

Bu konuda çok haklısın, küçük adam. Eğer yabancı bir ulus sana saldırırsa, sen de kendini savunmak için tüfeğine sarılmaya bakacaksın. Bununla birlikte, tüm ülkelerin ve ulusların "saldırganları", Kral Bezenikus ile Prens Şişinikus'un savaş çağrısı üzerine "Yaşasın!" diye bağırıp duran milyonlarca küçük adamdır, onlar azımsanmayacak bir kitledir ve senin gibi sorarlar: "Kişisel bir görüşe sahip olmak için ben kim oluyorum?"

"Ben kim oluyorum?" diye sormadığın, bir insan olduğunu bildiğin, buna inandığın an, kendi görüşünün doğru, tarla ya da fabrikanın ölüme değil yaşama hizmet etmek durumunda olduğunu anladığın, bu bilince vardığın an, kendi savına kendin yanıt vereceksin. Bu sorulara yanıt vermek için diplomalara gereksinmen olmayacak artık.

"Yaşasın!" diye bağıracağına, "Adsız Asker"in anıtlarına çiçekler koymak yerine, "ulusal bilinç"ini Prens Şişinikus'a ve tüm proleterlerin Mareşal'ine çiğneteceğine, kendine olan güveninle ve yararlı bir iş yapma bilincinle onlara karşı koymalısın. "Adsız Asker"i ben de tanıyorum, küçük adam, İtalya dağ-

larında savaştığım zaman onunla karşılaştım. O da senin gibi küçük bir adamdı ve "Ben kim oluyorum ki!" diye söze başlıyordu. İstersen kendi kardeşin küçük adamı Japonya'da, Çin'de, Hunlar'ın herhangi bir ülkesine gidip görebilirsin; işçi, köylü, doktor, baba ya da koca olarak kendi doğru düşünceni ona tanıtabilirsin; eğer kendi işini ve aşkını önemsiyorsa, savaşların ortadan kalkabileceğine onu inandırabilirsin.

"Çok güzel. Ama şimdi de bir tanesi yüz binlerce insanı öldürmeye yetecek 'atom bombası' yapıldı."

Hâlâ doğru dürüst düşünmesini öğrenemedin, küçük adam! Atom bombasını Prens Şişinikus ile soylu Şövalye'nin mi yaptıklarını sanıyorsun? Atom bombasını yapanlar da yine senin gibi "Yaşasın!" diye bağıran küçük adamlar. Görüyorsun ya küçük adam, tüm yollar sana, senin doğru düşünmene çıkıyor. Yirminci yüzyılın en büyük bilim adamı olan sen, böylesine küçük, ancak mikroskopla seçilebilen bir cisim kadar küçük bir adam olmasaydın ulusal bilinç yerine, evrensel bir bilinç geliştirirdin ve bu dünyada atom bombasının bile, yasal sayılmaması için sesini yükseltebilirdin. Sen kendi yaptığın labirentin içinde dolanıp duruyorsun, yanlış yola baktığın ve yanlış düşündüğün için de, bir çıkış yolu bulamayacaksın. Tüm bu küçük insanlara "atom enerjisi" kanser ve romatizmayı iyileştirecek diye umut veriyorsun, oysa bunun olanaksızlığını sen de biliyorsun; senin yaptığın öldürücü bir silah ve baş-

ka bir şey değil. Böyle davranırken, senin o fizik biliminle aynı çıkmaza girmiş oluyorsun. *Ona sen de katılmış oluyorsun, hem de dönüşü olmayan bir yolda!* Sana *kozmik enerjimi* ve onun iyileştirici erdemlerini armağan ettiğimi çok iyi biliyorsun, küçük adam, ama bunun hiç sözünü etmiyorsun, kanser ya da acıdan ölüp gidiyorsun, ölürken bile "Yaşasın!" diye bağırıyorsun. Ben sana dedim, küçük adam, sen daha yaşarken kendi ellerinle mezarını kazdın! Yeni bir dönemin başladığını düşlüyorsun sen, atom enerjisi dönemi. Evet, böyle bir dönem başladı, ama senin sandığın gibi değil. Bu senin cehenneminde değil, Birleşik Devletler'in uzak bir köşesinde, benim laboratuvarımda başladı.

Savaşa gidip gitmemek senin elinde. Burada söz konusu olan, ölüm için değil, yaşam için çalıştığını ve yeryüzünde iyi ya da kötü tüm insanların sana benzediğini bilmek.

Bir gün er ya da geç (bu yalnızca sana bağlı), artık "Yaşa! Varol!" diye bağırmayacaksın, tarlanın yakılmasını ve fabrikanın toplara hedef olmasını önlemek için çalışacaksın. Er ya da geç, ölüm için çalışmayı reddedeceksin, yalnızca yaşam için çalışacaksın.

"Genel greve gideyim mi ha?"

Şunu mu yapman gerekir, bunu mu, ben bilmiyorum. Genel grev iyi bir yol değildir, çünkü kendi çocuklarının ve eşinin açlıktan ölmelerine yol açabilirsin. Topluma yönelik sorumluluklarını grev yaparak kanıtlamış olmazsın. Eğer grev yaparsan kü-

çük adam, çalışmış olmazsın. Oysa ben sana ne dedim, bir gün kendi yaşamın için ÇALIŞACAKSIN, grev yapmanı söyleyen kim! Eğer ille de "grev" yapma ihtiyacı duyuyorsan, o halde "çalışma grevi" yap; kendin için, çocukların için, eşin için, sevgilin için, kendi toplumun, kendi ürünün ve kendi çiftliğin için çalışma grevi yap. Savaşmak için zamanın olmadığını ve yapacak daha iyi işlerinin olduğunu söyle! Her kentin kıyısındaki bir yeri duvarla çevir, orada diplomatlar ve generaller birbirlerini öldürüp dursunlar! İşte senin yapmaman gereken şeyler bunlar küçük adam, artık "Yaşasın!" diye bağırmaktan vazgeçeceksin, "kişisel düşünce"nin olmadığını söylemeyeceksin.

Senin kendi yaşamın, çocuklarının yaşamı, çekicini, stetoskopun ve her şey kendi ellerinde. Görüyorum omuz silkiyor, beni bir ütopyacı sanıyorsun, ya da bir "kızıl" yerine koyuyorsun. Yaşamının ne zaman güvenilir ve arzu edilir olacağını bana soruyorsun, küçük adam. İşte benim yanıtım:

Yaşam, senin gözlerini güvenlikten, aşkı paradan, özgürlüğü "parti çizgisinden" ya da kamuoyundan daha önemli saydığı zaman arzu edilir ve güvenilir olacak; Beethoven ya da Bach'ın müziğindeki hava, senin yaşamının havasına girdiği zaman (şimdilik o senin ruhunun derinliğinde bir köşeye gizlenmiş duruyor, küçük adam); kendi düşüncelerinin kendi düşüncelerinin kendi duygularına karşı olmayıp onlarla uyum içinde olduğu zaman; kendi

yeteneklerini zamanında kavradığında, yaşının ilerlediğini zamanında anladığında; büyük savaş şeflerinin kötü işlerini değil, büyük adamların düşüncelerini yaşamına mal ettiğin zaman; çocuklarının öğretmenine politikacılardan daha çok para ödendiği zaman; erkeklerle kadınlar arasındaki sevgiye, evlilik belgesinden daha çok saygı gösterdiğin zaman; yanlış düşündüğün şeyleri vakti geçmeden, zamanında kabul ettiğinde; gerçekliği dinlerken kendini iyi duyumsadığında ve tüm formalitelere karşı olduğunda; birlikte çalıştığın yabancı iş arkadaşlarını, araya diplomatlar koymadan anladığında; kızını öfkeli değil, mutlu gördüğünde için sevinçle dolduğunda; küçük çocukların cinsel organlarıyla oynadı diye nasıl olup da onları cezalandırdığını artık anlamadığında; sokaktaki insanın yüzünde üzüntü ve yoksulluk değil, özgürlük ve canlılık okunduğunda; insanlar yeryüzünde büzülmüş ve katılaşmış kalçaları, soğumuş cinsel organlarıyla artık dolaşmadıkları zaman, yaşam arzu edilir ve güvenilir olacak.

Yol göstericiler, seni yönlendirecek öneriler istiyorsun ve danışmanlara başvuruyorsun, küçük adam? Binlerce yıl boyunca sana iyi ya da kötü bol bol öğüt verildi. Eğer sen, yoksulluk içinde oturup kaldıysan, bunun nedeni, senin tembelliğin ve aptallığın, yoksa danışmanların yaptığı yanlışlık değil. Ben sana iyi şeyler salık verebilirim, ama kafa yapını biliyorum, bunları tüm insanların hizmetine sokacak yetenekte değilsin.

Diyelim ki ben sana bir öğüt verdim ve diplomasinin yerini kardeşçe mesleki ya da kişisel ilişkilerin almasını söyledim: Dünyada çeşitli ülkelerdeki meslek sahipleri kendi aralarında görüşecekler ve kendi işlerinden sorumlu olacaklar. Örneğin dünyanın tüm ayakkabıcıları küçük Çinliler için ayakkabı yapsın, herkesin ısınmasını madenciler sağlasın; eğitimciler, yeni doğmuş bebekleri koruyacak ve yetiştirecek yollar arasınlar. Peki sen küçük adam, insan yaşamının bu güncel sorunlarıyla karşılaşsaydın, acaba ne yapardın?

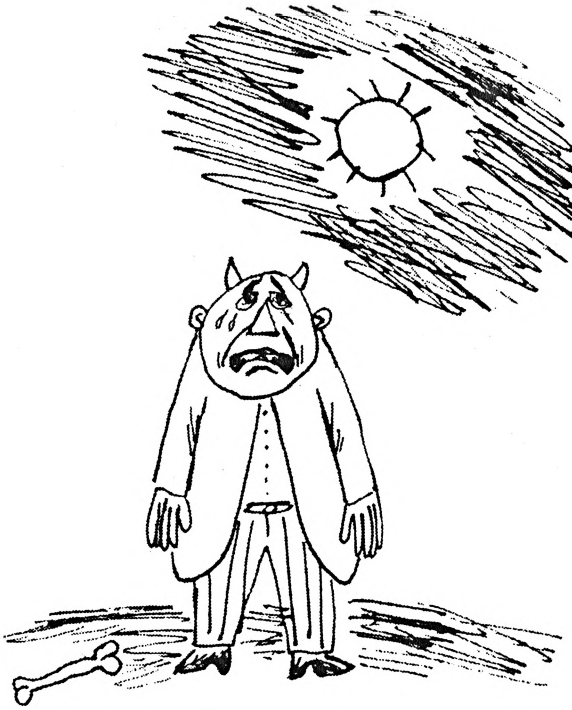
Bana aşağıda sıralayacağım itirazları yapacaksın ya da kendi partin, kendi kilisen, kendi hükümetin ya da sendikan aracılığı ile bunları bana aktaracaksın (eğer beni bir "kızıl" olmakla suçlayıp içeri attırmazsan).

"Ben kim oluyorum ki? Çalışma ya da toplumsal ilişkiler kuracak adam mıyın ben? Uluslararası diplomatik ilişkilerin yerine alayım?"

Ya da: "Ekonomik ve kültürel evrim içindeki ulusal ayrımları ortadan kaldıramayız."

Ya da: "Alman ve Japon faşistleri, Rus komünistleri, Amerikan kapitalistleri ile mal değiştokuşu mu yapacaktık yani? Bunu mu istiyorsun?

Ya da: "Her şeyden önce beni ilgilendiren kendi Rus, Alman, Amerikan, İngiliz, İsrail, Arap vatanım."

Ben adam değil miyim?

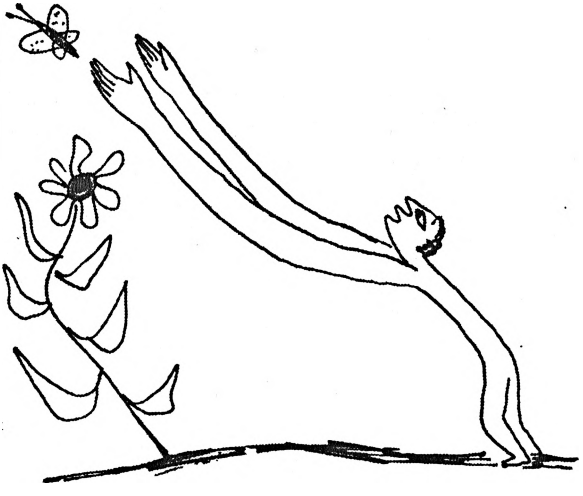
Ya da: "Benim işim başımdan aşmış, yaşamımı bir düzene sokmak, kendi terziler sendikamla aramı bozmamak için yapmam gereken bir dolu iş var. Diğer ulusların terzileriyle bir başkası ilgilensin!"

Ya da: "Bu bolşeviği, faşisti, troçkisti, enternasyonalisti, Yahudi'yi; bireyciyi, anarşisti dinlemeyiniz! Peki siz Rus, Alman, İngiliz, Yahudi olmaktan gurur duymuyor musunuz?"

İnsanlar arası ilişkilerde sorumluluğu üzerinden atmak için bu ya da buna benzer başka sloganları kullanacaksın.

"Ben hiçbir şey değil miyim? Beni çekiştirip duruyorsun! Her şeyden önce bir zenci gibi çalışıyorum. Doğru dürüst yaşıyorum ve vatanıma hizmet ediyorum. Söylendiği gibi kötü olmasam gerek!"

Senin dürüst, çalışkan ve ciddi bir insan olduğunu çok iyi biliyorum; bir arıya ya da karıncaya benziyorsun. Ben sadece sendeki "küçük insan" yanını ortaya çıkardım, çünkü o binlerce yıldan beridir senin yaşamını kemirdi ve halen de kemiriyor. Sen küçük ve acınası olmadığın zamanlar *büyüksün*, küçük adam. Bizim tek umudumuz senin büyüklüğün. Sen büyüksün, küçük adam, yalnız kendi işini sevgiyle yaptığın, kendini mimariye, yontuya, resme, tarla ekimine coşkuyla verdiğin zaman; sen büyüksün, ama mavi gökten, geyikten, şebnemden,

Uzayan haster

müzikten ve danstan zevk aldığın zaman; büyümekte olan çocuklarına, karının ya da kocanın vücuduna hayranlıkla baktığında; yıldızları incelemek için gözlemevine gittiğinde, diğer kadın ya da erkeklerin yaşam üzerine yazdıklarını okumak için kitaplığa gittiğinde sen büyüksün. Büyükbaban torununu senin dizlerinin üzerinde salladığı ve ona geçmiş zamandan söz ettiği zaman, belirsiz geleceğe güvenle ve bir çocuk merakıyla baktığın zaman sen büyüksün, küçük adam. Sen büyüksün, küçük kadın, ama genç bir anne olarak bebeğine ninni söylediğin zaman, gözlerin yaşararak ve tüm içten duygularınla onun geleceği için iyi duygular dilediğin zaman, gün be gün, yıl be yıl çocuğunun bu geleceğini kurduğun zaman.

Eski halk türküleri söylediğin zaman, bir akordeon eşliğinde dans ettiğin zaman sen büyüksün, küçük adam, çünkü halkın şarkıları sıcaktır, insanı yatıştırır ve dünyanın her yerinde insanlar üzerinde aynı etkiyi bırakır. Dostuna böyle seslendiğin zaman sen büyüksün:

"Lekelenmeden ve açgözlülüğe düşmeden yaşamama, çocuklarımın büyümesini görmeme, onların ilk konuşmalarına, hareketlerine, yürümelerine, oyunlarına ve sorunlarına, gülüşlerine ve aşklarına yardım etmeme izin verdiği için kendi iyi yıldızıma teşekkür ediyorum; bana verdiği duyarlılık sayesinde baharın, tatlı rüzgârın, evimin arkasında akan çayın ve korudaki kuşların sesinin tadına vardığım

için ona teşekkür ediyorum; kötü komşularla çekişmelere katılmadığım, sevgilime sarılabildiğim ve onun bedenininde yaşamın akışını duyduğum için; bu karışık zamanlarda kendi varlığımın anlamını yitirmediğim için ona teşekkür ediyorum. Çünkü kendi içimde benimle konuşan sesi her zaman dinledim: "Önemli olan iyi ve mutlu bir yaşam sürmektir. Utangaç ruhların yolundan ayrılmak zorunda kalsan bile, yüreğinden gelen çağrıyı dinle. Ara sıra yaşam sana acı çektirse bile, kabalıktan ve acılıktan kaçın!

Eşim ve çocuklarımla birlikte akşamın dinginliği içinde evimin önündeki çimenlikte oturduğum zaman, doğanın soluğunu içimde duyduğumda, bir ezgi çalınıyor kulağıma, geleceğin ezgisi: "Eyy siz milyonlarca insan, sizi kucaklıyorum, bütün dünyanın öpücüğüyle kucaklıyorum sizi!" İşte o an, bu yaşamın, bu yaşamın içinde olan her şeyin haklarına sahip çıkmasını, dünyayı top sesleriyle dolduran korkak ve katı ruhları değiştirmeyi istiyorum, dayanılmaz bir istek bu. Eğer onlar bunu yaparsa, artık yaşam onlardan yanadır. Ve kollarımın arasına aldığım çocuğum bana soruyor: "Baba, güneş battı. Batınca nereye gidiyor? Birazdan yine gelecek mi?" Ve ben onu yanıtlıyorum: "Evet, oğlum, gelecek, az sonra bizi ısıtacak!"

* * *

Böylece söylevimin sonuna geliyorum, küçük adam. Gerçekte sonsuza değin sürdürebilirdim. Bu-

nunla birlikte, eğer sözlerimi doğru dürüst okuduysan, ben kesinlikle belirtmemiş olsam bile, hangi alanda küçük adam olduğunu anlamışsındır. Çünkü senin sığ davranışların ve düşüncelerin her yerde benzer özellikler gösteriyor. Bana yaptığın ya da yapacağın kötülükler ne olursa olsun, ister beni bir dahi yerine koyup övgü yağdır, ister bir akıl hastanesine gönder; ister senin bir kurtarıcın olarak bana hayran ol, ister bir casus gibi as; *yaşamın yasalarını bulduğumu* gereklilik sana er ya da geç öğretecek; şimdiye değin yalnız kendi makinelerini kullandınsa, bundan sonra da yaşamını bilinçli bir biçimde yönetebileceğin bir aygıtı ben senin ellerinin arasına veriyorum. Ben senin bedensel yapının sadık bir mühendisiyim. Senin torunların bana ayak uyduracaklar ve insan doğasının iyi bir mühendisi olacaklar. Sendeki yaşam gücünün yaşamsal özünün enginliğini ortaya çıkardım; senin kozmik doğanı ortaya çıkardım. İşte benim en büyük ödülüm budur.

Diktatörler, zorbalar, küçük şeytanlar, dedikoducular, böcekler ve çakallar bir bilgenin önceden kestirdiği yazgıdan kurtulamayacaklar:

Kutsal sözcüklerin tohumunu ektin yeryüzüne
Palmiye ağaç göçtükten ve
Kayalar ufalanıp kum olduktan çok sonra
Anlı şanlı kurallar
Kuru yapraklar gibi dökülüp

Toz olduktan, ortadan kalktıktan çok sonra
Binlerce Nuh'un gemisi
Her tufanda şu sözlerimi taşıyacak:
Ekilen tohumlar
Ürün verecek.

DORUK YAYIMCILIK
Himaye-i Etfal Sokak No: 6/2 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 514 61 57 - (0212) 514 61 58
e-posta: info@dorukyayimcilik.com
www.dorukyayimcilik.com

Dinle Küçük Adam, insana doğru yapılan yolculuğun kitabıdır. Wilhelm Reich, insan doğasının varoluşunu anlama/anlamlandırmaya kapı aralarken; yaşanılan ortamın biçimleyiciliği karşısında gözlenenlerin, deneyimlerin aktarımını önceler. Gösterirken düşündürür, olagelenlerin insan ruhunda açtığı yaraların neden/niçinlerine de baktırır.

Reich'ın düşüncelerinin çıkış noktasında ise şu yatmaktadır:

"Toplumsal ve kişisel ilişkilerde yaşam saf ve temizdir, sevimlidir, ama yine benzer nedenlerden dolayı mevcut koşullar içinde tehdit altında tutulmaktadır. Yine kendisi kadar sevimli, hizmetsever ve gönlü bol yoldaşının, yaşamın yasalarını gözlemlediği kanısından hareket etmektedir. Duygusal veba ortalığı kasıp kavurduğu sürece, ister sağlıklı bir çocuğun, ister ilkel bir insanın temelde doğal davranışı, ussal bir yaşam düzeni için verilen savaşımda en büyük tehdit diye ortaya çıkar. Çünkü vebaya yakalanmış birey, kendi soydaşlarında da kendi düşünme ve davranış biçimlerini görmek ister. Sevimli bir birey, herkesi de öyle sanır ve ona göre davranır. "

İşte bu noktada başlıyor evrende dönenip duran "küçük adam"ın, yani "insan"ın serüveni. Kendi içkapılarımızı açıp önce kendimize, sonra da karşımızdakilere bakabilme yolculuğuna çıkaran *Dinle Küçük Adam*'ın çağrısı hem bugünün, hem de yarının insanınadır.

İnsanlığınıza bakabilmek, "ruhsal veba"dan kurtulabilmek için bir tür "deva" kitabıdır *Dinle Küçük Adam*.

ISBN 975-553-375-9

